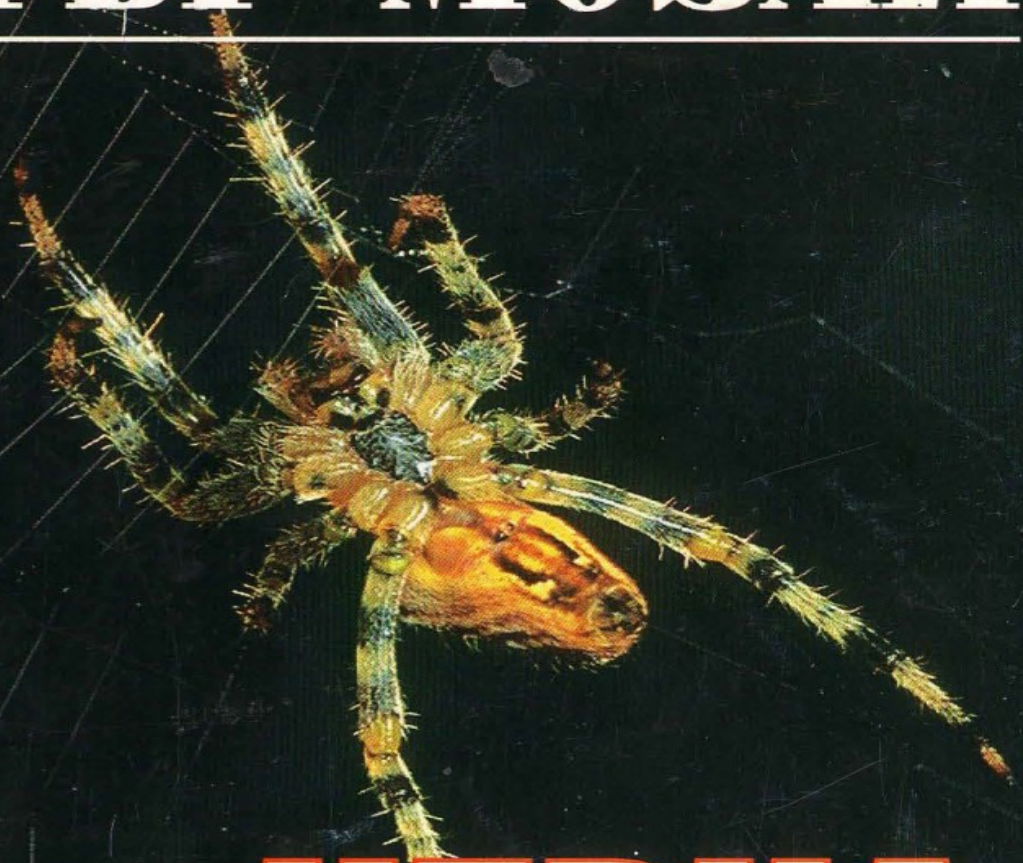

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

УОЛТЪР МОЗЛИ

Уолтър Мозли е най-доброто
в американския криминален
роман след Реймънд Чандлър!

Пъблишърс Уикли

ЧЕРНА КРАСАВИЦА

УОЛТЪР МОСЛИ ЧЕРНА КРАСАВИЦА

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

Бизнесът с недвижими имоти на Изи Ролинс е в застой и той е принуден да приеме поръчката на „мазния“ частен детектив Сол Линкс. Изчезнала е известна красавица, позната като Черната Бети. Суровата ѝ чувственост е оставила следи от Пето авеню в Хюстън до Бевърли Хилс. В добавка към проблемите, които се трупат около главата на многострадалния Изи, от затвора излиза и неговият приятел Плъха, обсебен от мисълта за кървава вендата. Малцина биха искали да са на мястото на детектива Изи...

„Детективът Изи Ролинс е най-интересният персонаж в американската литература в последно време.“

Ню Йорк Таймс

*На баща ми, който почина навръх Новата 1993 година.
Липсваш ми, татко.*

Педагогика в гетото

— Тате?

— Да?

— Защо чернокожите непрекъснато се избиват едни други?

(Продължителна пауза.)

— Тренират, сине.

Те стояха под грубата жълта светлина в алеята зад бара на Джон. Бруно Инграм, по прозвище Голямата ръка, беше едър и мощен, и притежаваше способността да се олюлява дори и застанал неподвижно. Носеше кафяв костюм без риза. Костюмът на по-дребния мъж беше добре ушит и сребрист, внесен, доколкото знаех, от Италия. Стоях в рамката на вратата и слушах приказките им; не ме виждаха.

— ... Доджърс загубиха — тъкмо казваше Плъха, по-дребният от двамата. Гласът му звучеше солидно. — Дължиш ми двацет и пет цента.

— Хайде, Суки — обади се нечий безплътен глас откъм улицата. Мъжки глас, на млад човек.

— Идвам, Алфред — отвърна женски глас, кристален и напевен. И продължи нещо, но не успях да чуя какво, защото басовият глас на Бруно изръмжа:

— Изчезвай оттук, педал. — Обърнах се към тях; страх, по-стар и от света, разтърси из основи цялото ми тяло. — Що не ми посмучеш черната пишка?

„Не го казва сериозно!“ — прииска ми се да изкрещя. Но не успях да изтръгна и най-малък звук. Плъха бутна едрия мъж в гърдите, не толкова да го удари, колкото да си отвори пространство, за да измъкне дългоцевния си пистолет.

Мъжественото ръмжене на Бруно се превърна в удивения хленч на осемгодишно момченце, осъзнало, че е допуснало някаква грешка. Ударът от първия изстрел го отхвърли цял метър и той размаха огромните си ръце като сомнамбул. Понечи да се хвърли на земята, да се добере до безопасно укритие, но Плъха не спираше да натиска спусъка; всеки изстрел подхвърляше тялото на Бруно във въздуха, приковавайки го към задната врата на месарницата.

Последва писък и се дръгнах навътре през отворената врата.

1.

Събудих се рязко сред почти пълен мрак. Не знаех къде съм. Матракът беше прекалено мек. Протегнах ръка към нощното шкафче за часовника, но шкафчето го нямаше. Малко остана да се изтърся върху площадката на верандата. Бях в люлеещия се стол. После си спомних каква жега беше в къщата. Хлапетата, Хесус и Перушинката, бяха прибрали единствения работещ вентилатор да раздвижва въздуха в стаята на Хесус. В два през нощта се бях събудил облян в пот в леглото си, след което се бях пренесъл на оградената ни веранда.

Изправих се в опит да се отърся от кошмара. Бяха минали почти пет години оттогава, но Бруно продължаваше да умира най-малко един път месечно в сънищата ми, а напоследък и по-често. И до края на живота си нямаше да успея да прогоня от представите си как го бе приковал към стената револверът на най-добрия ми приятел.

Опитах се да мисля за по-хубави неща. Като например за новия ни млад президент ирландец и Мартин Лутър Кинг; за това, как светът се променяше и как чернокожият американски поданик за пръв път от стотици години имаше най-после възможността да бъде човек. Но същият този свят биваше разтърсван почти ежедневно от подземни ядрени експлозии и заплахата от война.

В другия край на града умираше един мой стар приятел, Мартин Смит. Много години той беше най-близкото ми същество, единственият учител, който бях имал. Знаех, че трябва да отида да го видя, да се сбогувам с него, но непрестанно отлагах.

И за капак на всичко нажеженият септемврийски вятър ми вземаше здравето. Жегата нарастваше все повече и повече, а нервите ми се обтягаха със същото темпо.

Исках да усетя поне малко облекчение, но единственото чувство, което изпитвах, беше, че светът ме е подминал, оставяйки мен и братята ми мъртви или белязани да умрем в някоя тъмна запусята улица.

Над покривите на сградите от отсрещната страна на улицата започваше да просветлява. Задаваше се може би поредният хубав ден, поне за някои хора, но не за всички. Пет години вече как Бруно беше в гроба, докато през това време Плъха си прекарваше времето в държавния затвор в Чино. В известен смисъл аз също се намирах в затвор. В затвора на вината, в затвора на собственото си съзнание.

— Мистър Ролинс? — обади се нечий глас.

Ръката ми се стрелна към пистолета в чекмеджето на нощното шкафче. Само че не се намирах в спалнята си. Бях гол, дори и без завивка, във сред мрака. Сграбчих глинения пепелник, който Хесус бе направил за мен в летния лагер.

— Кой е? — Опитах се да го кажа спокойно. Силуетът зад мрежата на вратата беше мъжки. Вдигнах с другата ръка чаршафа от пода и завих слабините си.

— Казвам се Сол Линкс, мистър Ролинс. Линкс. — Бял мъж. — Моля ви да поговорим.

— А? Какво? — Ръката ми стисна глинения пепелник с такава сила, че той изпука.

— Знам, че е прекалено рано — произнесе белият. — Но е крайно наложително да поговорим. Снощи научих името ви, но вече беше прекалено късно, за да ви тревожа. Канех се да изчакам навън, докато се развидели, но когато дойдох, ви чух да говорите насън. Разбирате ли, трябва да говоря с вас сутринта.

— Тогава защо не си оберете крушите и не дойдете сутринта? — Усещах как силата в ръката ми набъбва до точката, след която щях да захвърля пепелника към мрежата. Ако докоснеше дръжката на вратата, щеше да е мъртъв.

Той обаче не рискува, а каза:

— Дойдох да ви предложа работа. Трябва обаче да се захванете още от днес, от сутринта. Можем ли да светнем някаква лампа? — помоли изведнъж той.

Не исках да ме вижда абсолютно гол. Сякаш още се намирах в някакъв сън, където беше от жизнено значение да скрия голотата си. Прииска ми се да се скрия, но къде и защо да се крия? След като някой вече знае къде живеете, криенето е безполезно.

Увих се с чаршафа като с африканска роба и протегнах ръка към ключа за лампата на верандата. Линкс още беше скрит зад слабата

светлина отвъд мрежата.

— Може ли да вляза? — запита той.

— Ами влизайте.

Беше дребничък мъж в светлокафяв памучен костюм и хлабава тъмнокафява вратовръзка. Единственото по-голямо нещо, което се забелязваше по него, беше носът му, стърчащ и донякъде безформен. Ако някой забравеше името му, можеше да каже: „Нали го знаеш, она с носа“. Шапката му беше кафява. Беше с бяла риза, която отиваше на бледата му кожа. Очите му бяха искрящо зелени.

Сол Линкс се усмихна и кимна. Не му подадох ръка.

— Нямате нужда от това. — Той посочи пепелника в ръката ми. — Не ви обвинявам, че спите навън в нощ като тази. Навремето в Бронкс, когато бях момче, лятно време прекарвах повече по пожарните стълбища, отколкото в апартамента.

— Какво искате? — Глупавите му приказки почваха да ми лаят по нервите.

— Както вече ви казах — отвърна безметежно той, — имам работа за вас. Една жена е изчезнала и моят клиент иска да я открием по най-бързия начин.

Покровът на нощта се вдигаше от Дженеси авеню. Силуетите на дърветата от другата страна на улицата и подстриганите ливади на съседите ми започваха да се очертават все по-ясно.

— Не можем ли да поседнем? — примоли се Сол Линкс.

— Казвайте каквото ще казвате и си обирайте крушите. — Имах деца в къщата и не исках този непознат да се бави в дома им.

Сол Линкс сияеше с усмивка, не по-искрена от тази, която опитният погребален агент поставя на лицето на мъртвеца.

— Да сте чували някога за жена на име Елизабет Ейди? — запита той.

Името ѝ подръпна някаква тъмна струна в дъното на съзнанието ми. Пасваше на влажната септемврийска жега; и на сънищата ми.

— Прекарала е в Лос Анджелис повече от двайсет и две години, но е от Хюстън — каза дребничкият мъж. — Доколкото знам, и вие сте живели там. Това е единствената ѝ фотография, с която разполагам.

Линкс ми подаде стара намачкана снимка. Цветовете ѝ бяха розово-кафяви вместо черно-бели. Не беше позирано във фото; напомняше за моментна фотография. Млада жена на предната веранда

на малка къща. Беше усмихната, облегната на касата на вратата. Висока, с едър кокал и много тъмна; дори и розовият ретуш не можеше скрие чернотата ѝ. Устата ѝ беше отворена, сякаш се усмихваше и флиртуваше с фотографа. Това внасяше някакъв оттенък на интимност, на който малцина фотографи аматьори бяха способни. Интимност, но не топлота. Черната Бети не беше от добродетелните домакини.

Беше страхотна. Мъжете умираха в краката ѝ.

Когато чуех, че някой приятел ухажда Бети, избиваше ме на рев, защото това беше знак, че злата съдба няма да го отmine. Имаше нещо в нея, което вземаше акъла на мъжете. А тя не беше стисната с прелестите си. Ако мъжът имаше средства да я заведе на вечеря и да я почерпи, тя беше щастлива да ги сподели с него. Излизаше с него понеделник, вторник, сряда и четвъртък, по цяла нощ. Не беше домошарка, така че когато дойдеше и петъкът, а джобовите на мъжа се окажеха празни, нея вече я нямаше. Защото когато слънцето се скриеше зад хоризонта, Бети и Марлон (Марлон беше наконтеният ѝ заварен брат) излизаха на улицата. И когато мъжът не можеше да си плати, винаги се намираще поредният мераклия за мястото му.

По онова време нямаше много цветнокожи с дълбоки джобове, които да ангажират Бети за по-дълго. В повечето случаи приятелят от предишния ден се разминаваше на прага с новия. Бети беше в състояние да смуче кръв три нощи в седмицата и дори това някога да я беше притеснявало, тя никога не го показва.

Бях я видял да се носи по дървените тротоари на хюстънския Пети квартал. Бях чорлаво дванайсетгодишно момче, а тя беше жена повече от всяка друга, която бях виждал. Носеше черен воал, ръкавици и кожено палто и ухаеше толкова хубаво, че чак ми се зави свят. Бях застанал пред един бар, „Корчеран“ на Бланфорд стрийт. Сигурно съм изглеждал много възбуден, чак ноздрите ми бяха разширени.

— Какво гледаш, момче? — запита ме тя.

— Вас, мадам.

— Е, какво, харесвам ли ти?

Трябваше да преглътна, за да отговоря.

— Да, мадам. Вие сте може би най-красивата жена, която съм виждал.

— Може би?

Бях съкрушен. Трябваше да кажа само „най-красивата“. Защото тя беше най-красивата. Бях погубил всичките си шансове да спре отново погледа си върху мен.

— Хайде, сладур — обади се избраникът ѝ.

Вместо обаче да го послуша, Бети ме приближи и ме целуна право по устните. Опита да пъхне езика си в устата ми, но аз бях вцепенен прекалено, за да я отворя. Когато се отдръпна от мен, аз паднах на земята, залитайки в прегръдка, която така и не се бе състояла.

Всички се скъсаха от смях. Само Бети не се разсмя. Беше трогната от властта, която имаше върху мен. Бях готов да направя всичко за нея, по което и време да ме помолеше. Бих скочил и от някой покрив, само и само пак да ме целуне.

— Познавате ли я, мистър Ролинс? — запита Сол Линкс.

Зората бе разцъфнала, докато бях разглеждал снимката. Мина кола, от която подхвърлиха вестник в градинката ми и в градинката на съседите ми. Почти веднага нетърпеливата ми съседка изскочи да си прибере вестника. Мисис Хорн страдаше от безсъние и вероятно чакаше от часове да грабне новостите на деня.

— Не си я спомням — казах.

— Е... — Думата му отне доста време, сякаш искаше да ми каже, че не е сигурен дали може да ми вярва, или не. — Впрочем това няма особено значение. Вие сте известен с уменията си да издирвате хора от кварталите с цветнокожо население в града. Точно поради тази причина сте ни нужен.

— Кой сте тези „вие“?

— Аз съм единственият, с когото ще си имате работа.

— Какво е направила?

— Нищо, доколкото ми е известно. Работила е за една жена почти през цялото време, откакто се е преместила тук. Нещо обаче се е случило. Мис Ейди напуснала работата си и шефката ѝ иска да се върне. — Сол Линкс се усмихна и поглади носа си сякаш беше любимият му питомец. — Не е оставила адрес, където да ѝ препращат пощата, а в телефонния указател името Елизабет Ейди отсъства.

— За кого работи?

— Нямам право да ви казвам.

— Аха. И колко ще се бръкнете, за да я намеря?

— Двеста долара веднага и още двеста, когато я откриете. — Той ме посочи с пухкавия си пръст. — Трябва обаче да свършите работата максимално бързо. Впечатленията ми от жената, която плаща, са, че е много притеснена и иска да открие мис Ейди по най-бързия начин.

— Впечатленията ви?

— Знаете ли — каза той почти с извинителен тон, — всъщност не съм се срещал с нея. Тя си няма работа с частни детективи. Адвокатът ѝ ме нае. — Той измъкна снопче банкноти от джоба на панталоните си и го протегна към мен.

В едната си ръка държах пепелника, а в другата — снимката.

— Двеста долара аванс — произнесе той.

Това беше повече, отколкото имах в банката. Навремето бях фрашкан с мангизите от сградите с апартаменти под наем, които притежавах. Бях ги закупил със сумата, с която се бях сдобил при един случай през 1948 година. Оттогава обаче джобовете ми бяха изтънели порядъчно при опитите ми да се закрепя в бизнеса с недвижими имоти. Бях на границата на банкрута. Къщата, в която живеех, беше ипотекрирана. Три дни в седмицата вечеряхме фасул и ориз.

Пуснах пепелника на пода и поех банкнотите. Бяха влажни от времето, прекарано в джоба му.

— Мога да се поогледам — произнесох колебливо. — Но ще искам да си кажем няколко приказки с тоя адвокат, преди да ви дам каквато и да било информация, ако я открия. Та как казахте, че му е името?

— Ще говорим за това, когато имате положителен резултат от издирванията си. Но въпреки това ще го известя, че искате да се срещнете с него. — Едва ли би могъл да се изрази по-изискано. — Как може да се свърже с вас, в случай че иска да разговаряте?

Казах му телефонния си номер и той кимна. Очевидно мистър Линкс беше от хората, които не ползват бележник.

— Как ме открихте, мистър Линкс? Адреса ми го няма в телефонния указател.

— Вие сте известен, мистър Ролинс. — Той измъкна един охлузен кожен портфейл от задния си джоб и извади от него набръчкана и омазнена визитна картичка. И тя беше влажна. На нея имаше телефонен номер и адрес от крайбрежието на Венис, напечатани с черни букви, леко размазани от влагата. Име нямаше.

— Обадете ми се веднага щом откриете нещо. И ако можете, побързичко.

— Откъде сте сигурен, че няма да взема парите ви и после да твърдя, че просто сте ми върнали някакъв стар дълг?

Сол Линкс ме изгледа право в очите. Вежливата му усмивка секна в миг.

— Може и да греша, но съм готов да се обзаложа, че вие сте от онези хора, които държат на думата си, мистър Ролинс. А и освен това можете да изкарате още двеста долара.

— Е, възможно е и да е така, но как можете да очаквате от мен да открия тази жена сред два и половина милиона души? Трябва да ми кажете нещо, макар и малко, за нея.

Вече бях наясно как да тръгна да я търся, но ми се искаше да разбера какво знае за нея белият.

А той веднага загря какво ми е на ума. Усмивка, граничеща с уважение, докосна устните му. После поклати глава.

— Съжалявам, мистър Ролинс, но единственото, което ми е известно, е, че тя има приятели сред негърската общност. Може би някой ваш познат ще я разпознае по снимката.

Трябваше да му върна парите, но вече имах представа как е успял да ме открие. И един сърбеж да се срещна с Бети вече като мъж.

— Ще ви се обадя — казах.

Линкс докосна челото си в присмехулен салют.

— Само не забравяйте — произнесе той. — Искам да знам веднага щом откриете нещо.

Усмихна се и излезе. Проследих го как се качва в една изключително малка кафява кола. Някаква чуждестранна марка, не разбрах каква. Колата потегли и мисис Хорн пристъпи на прага; може би просто от любопитство. Когато ме видя изтъпанчен в тога, бялото й лице побледня още повече. Не знам какво й мина през ума. Усмихнах й се и й махнах, но тя вече бързаше като фурия обратно в къщата си.

Вдигнах вестника и прочетох заглавията. Руснаците току-що бяха направили третия си ядрен опит за този месец.

2.

Вътре беше като във фурна въпреки ранния час и се чувствах леко замаян, сигурно от обезводняване. Знаех, че срещата ми с дребничкия одърпан детектив наистина се е състояла, но споменът ми за нея беше подобен на съня ми за убийството на Бруно — малко нереален.

Децата още спяха в стаята на Хесус, така че си наметнах домашния халат и реших да почета малко, докато се събудят. В една антикварна книжарница в Санта Моника си бях купил „Приключенията на Хъкълбери Фин“. Няколко либерални библиотеки и училищната система бяха поискали забраната на книгата поради расисткото ѝ съдържание. Белите и черните с либерални разбирания искаха да изличат расизма от повърхността на планетата. Аплодирах идеята, но споменът ми за Хъкълбери нямаше нищо общо с расизма. Спомнях си Джим и Хък като приятели по реката. Можех да бъда всеки един от двамата.

Преди да отседна в Хюстън бях просто едно лудо момче, обикалящо страната. Без майка, без баща. Малко дрехи, колкото да не съм гол, и винаги на десет цента от гладната смърт.

Седнах до прозореца и почнах да чета под меката светлина на утрото. Навлязох в друг сън, този на мошениците и престъпниците, и на невежеството. Мистър Клеменс знаеше, че всички хора са невежи, и не се страхуваше да го каже.

След стотина страници още не бях пламнал от желанието да хукна да горя книги, така че вместо това се запътих към кухнята да приготвя закуската. Менюто беше овесени ядки и яйца с бекон. За мен — кафе. Знаех, че мирисът щеше да събуди Хесус и той на свой ред щеше да измъкне Перушинката от креватчето ѝ. Щяха да се измият и да пристигнат точно когато масата бъдеше готова.

Това беше ритъм далеч по-радостен, отколкото този на хубавата музика. Можех да прекарам целия си живот в съзерцание как израстват

децата ми. Макар и да не ми бяха кръвни деца, така ги обичах, че понякога изпитвах непоносима болка.

Сякаш събирах деца по време на работата си, правейки „услуги“ на хората. Спестих на Хесус житейския опит от детската проституция, преди да беше навършил три години. Бях заловил убиеца на бялата майка на Перушинката. Това беше дядото на Перушинката, който бе убил собствената си дъщеря, загдето бе дала живот на чернокожо дете.

— Здравей, тате! — изкрещя Перушинката.

Беше толкова развълнувана да ме види след всичките часове на съня си, че се затича с всички сили към мен, забивайки носето си в коляното ми. Заплака и аз я вдигнах. Хесус плъзна в стаята по-тих и от мъгла. Беше дребен за петнайсетте си години, слаб, със здрави крака. Звездата на бягането на дълги разстояния в гимназията „Хамилтън“. Усмихна ми се, без да каже дума.

Хесус не бе проговорил през тринайсетте години, откакто го познавах. Понякога ми пишеше бележки. Обикновено за парите, от които имаше нужда, и за проявите в гимназията, които бях длъжен да посетя. Лекарите твърдяха, че е здрав и че може да говори, стига да иска. Оставаше ми единствено само да чакам.

Хесус пое закуската, докато се глезех с Перушинката и я стисках в прегръдките си.

— Боли — изскимтя тя.

— Какво искаш за обяд — сандвичи с фъстъчено масло или салам? — отвърнах аз.

Кожата на Перушинката беше светлокафява, а тялото — топчесто. Стомахчето ѝ играеше срещу гърдите ми. По лицето ѝ прочетох, че не знае дали да заплаче, или да хукне към масата.

— Пусни ме! Пусни ме! — изплака тя, блъскайки се в прегръдката ми, за да се добере до стола си.

В момента, в който се намести върху купчината подложени телефонни указатели, Хесус постави пред нея препечена филия, намазана с ягодово сладко.

— Сънувах — каза тя и се втренчи в пространството с отсъстващ поглед. Кехлибарените ѝ очи и чупливата златна коса бяха станали почти прозрачни от падащата върху тях през прозореца на кухнята

светлина. — Сънувах — повтори тя. — Снощи в къщи имаше един страшен човек.

— Какъв човек?

Тя вдигна ръце и разтвори широко очи, с което искаше да ни каже, че не знае.

— Не го видях. Само го чух.

— Как звучеше?

— Като крокодил от книжката за Питър Пан.

— Като часовник?

Хесус почука с кокалчетата на юмруците си върху масата, за да имитира врага на капитан Кук. Перушинката така се разсмя, че изтърва филията със сладкото на пода.

— Гледай какво правиш, по дяволите! — изревах аз и веднага съжалих.

Лицето на Перушинката мигновено се сбърчи в ужас и сълзи. Хесус се сгуши като на старт. Сигурно това му се въртеше из главата, докато бягаше по пистата — че се спасява от лошите хора.

Перушинката зави приглушено като сирена за предупреждение при бомбардировки. Вдигнах я от стола и я прегърнах.

— Съжалявам, миличко, но е такава жега, че понякога си изтървам нервите, когато най не трябва.

Брадичката ѝ още трепереше. Хесус вече бе поставил следващата намазана филия пред мястото ѝ на масата.

— На татко му е завряла главата — каза Перушинката. И се разсмя.

Събрах им торбичките със сандвичите за обяд, докато те се обуваха.

— Тая сутрин имам да свърша малко работа, Джус. — Джус беше прякорът, с който децата бяха кръстили Хесус в училище. Никой, освен мексиканчетата не се чувства удобно да се обръщат към него с името на Бога. — Искам да заведеш Перушинката на училище.

— Нееее! — изплака Перушинката. Тя обожаваше да се вози в колата.

Хесус кимна и погледна така, сякаш се канеше да каже „да“. Аз обаче знаех, че това просто е поредният сън.

Надеждата е най-жестокият вид мечта.

Разроших косата на сина си и отидох в стаята си да се облека.

Къщата си беше все същата. Големи прозорци с нарисувани картини от двете страни на входната врата. На предното стъпало дремеше престарял пес. Последния път, когато бях идвал на гости в къщата на Одел, песът беше малко кученце. Градината гъмжеше от месести храсти. Одел Джоунс не беше от хората, които обичат ливадите. Сред храсталаците се издигаха танжело, хибрид между мандарина и грейпфрут, с натезали от плод клони. Къщата имаше просторна каменна веранда с дървени колони.

Вратата беше отворена и мрежата дръпната. Виждах тила на Одел. Седеше в един стол малко встрани от вратата.

Почуках.

— Одел? Аз съм, Изи.

Одел не помръдна, поне не веднага. След около половин минута обърна страницата на вестника си и продължи да чете.

— Изи? — разнесе се глас зад мен.

Съпругата на Одел, Мод, бе работила някъде из градината. Носеше розови противослънчеви визьори и държеше изкаляна градинарска лопатка. Устата ѝ се усмихваше, но големите ѝ очи излъчваха тревога.

— Здравей, Мод. Аз почуках.

— Одел е вътре, но напоследък нещо не чува добре — излъга тя.

И двамата знаехме, че ме е чул. Просто работата беше там, че преди години Одел бе скъсал приятелството си с мен, след като навремето ми беше направил услуга.

Тогава го бях помолил да ми помогне да открием един човек посредством преподобния Таун, пастор на Първа африканска баптистка църква. Одел ни запозна и много скоро след това Таун беше открит мъртъв, с панталони, смъкнати до глезените, и трупа на една от енориашките му на колене в краката му. Одел обвини за това мен и аз никога не оспорих правотата му. Животът ни беше жесток и аз не можех да отрека съучастничеството си в трагедията.

— Какво мога да направя за теб, Изи?

— Защо изпрати онзи мъж при мен? — попитах просто.

— Какъв мъж?

— О, хайде, Модрия, не ме разигравай.

Съпругата на Одел имаше едро тяло и дребни рамене и когато ги сви, заприлича на огромна розовоока жаба.

— Не знам за какво говориш, Изи.

— Тогава ще остана тук и ще чукам дотогава, докато Одел ме чуе. — Направих опит да се извърна, но Мод, колкото и тромава да изглеждаше, ме изпревари до вратата.

— Остави го на мира, Изи. Не му ли е достатъчно как се измъчва, че е скъсал с теб? — Тя ме хвана за ръката и ме дръпна назад.

— Никога не съм искал да скъсва с мен.

— Не знам какво е станало помежду ви. Одел не иска да говори за това. Но аз му казах, че каквото и да се е случило, вие сте приятели, а приятелите не постъпват като вас.

Бях загубил всякаква надежда някога да разменя поне две приказки със стария си приятел. Поне до тази сутрин.

— След като не иска да разговаряме, тогава защо ми изпрати онзи?

— Казах ти, Изи. Не сме изпращали никакъв човек.

— Изпратихте — произнесох аз достатъчно високо, за да се чуе и в къщата.

Протегнах ѝ снимката, която ми беше дал Линкс.

— Тази фотография е заснета на предната веранда на Елба Томас, а Елба по онова време беше приятелка на Одел. А двамата с теб знаем, че Бети е братовчедка на Одел.

Мод склочи умолително ръце.

— Модрия. — Одел се бе изправил зад мрежата. Гледаше право към съпругата си и ѝ говореше така, все едно че беше сама. — Веднага идвай да ми приготвиш закуската.

Четвъртък сутринта, а беше облечен в домашен халат. Внезапно ме осени, че вече трябва да се е пенсионирал.

Обърна се и се прибра в къщата. Мод понечи да го последва, но сега беше мой ред да я сграбча за ръката.

— Или ще ми кажеш, Мод, или ще кисна тук цял ден.

— Не знам нищо — повтори тя. И изведнъж се раздрънка като кречетало. — Тоя мистър Линкс идва вчера и каза, че търсел Елизабет.

— Значи тя живее тук, така ли?

Мод кимна.

— Марлон имал туберкулоза и лекарите му казали, че климатът на Калифорния ще му подейства благотворно. Дошли са тук преди войната, още преди ние да се преместим. Но почти не сме се виждали с тях. Тя работеше за онази богатата бяла жена и никога не спомена на Одел коя е тя или къде живее. И ако Марлон не се беше отбил преди две седмици, щяхме да си мислим, че е умряла.

— За какво идва Марлон?

— Каза, че скоро ще умре. Така че ако Бети ни пита какво става с него, да ѝ кажем, че му се е наложило внезапно да замине, но иначе всичко е наред и ще се обади.

— Защо не ѝ го е казал самият той?

— Не знам. — Невежеството беше добродетел, с която Мод беше закърмена.

— Какво още каза Марлон?

— Нищо. Пихме лимонада и поприказвахме. Каза, че се пенсионира също като Одел.

— Пенсионира откъде?

— Не каза.

— Какво искаше Линкс?

— Каза, че Бети била напуснала работата си, но я искали обратно. Каза, че ще плати петдесет долара за всяка информация, с която разполагаме. Одел му даде тази снимка, но му каза, че не знаем къде е. И тогава този Линкс каза, че това е много лошо, защото тя вероятно ще загуби някаква пенсия от това богато семейство и как вече остарявала, а това не било никак на добре. Ха! Като че ли трябваше да ни го казва! Добра работа щяха да ни свършат тия петдесет долара. И тогава му казахме за теб, Изи. Казах му, че си познавал Бети като момче и че можеш да я откриеш, защото бях чувала, че вършиш такива услуги. Одел му даде адреса ти. Взе го от картичките, които ни пращаше за Коледа. — Мод замълча за момент при спомена за десетцентовите картички. — Хубаво беше, когато се сещаше за нас, Изи. Трябва да знаеш, че Одел все си разглежда картичките.

Няколко секунди минаха в тишина; и двамата размишлявахме над загиналото приятелство.

— Мистър Линкс обеща, че няма да каже откъде е взел адреса ти, и след това ни благодари.

Мод беше от онези жени, които вземаха на сериозно възпитаните обноски.

— Как ви е открил?

— Бети била дала на хората за които работела нашия адрес, в случай че изскочи нещо непредвидено.

— Къде отиде Марлон, след като си тръгна от вас?

— Не знам — каза тя, сви рамене и пак заприлича на жаба. — Беше много изнервен и притеснен. Помоли Одел да му даде на заем някаква сума, но ние току-що се бяхме пенсионирали — изрече тя с извинителен тон. — Одел не е болен, но е доста отслабнал. Ако не ходя да почиствам по къщите някой и друг час, няма да можем да си платим дори данъците за къщата.

— Значи казваш, че Марлон бил болен?

— Да, но не толкова лошо, колкото Мартин.

Името му предизвика остра болка в гърдите ми. Една от причините да не се отбивам при него беше, че двамата с Одел бяха добри приятели. Осъзнаването на факта, че Одел ме игнорира, а в същото време Мартин умира, беше прекалено много, за да го понеса.

— Чух за това. Как е Мартин?

— Кашля силно и гърбът така го боли, че от два месеца не може да мигне. Лекарят казва, че е рак, но ти знаеш, че лекарите грешат в половината случаи.

— Веднага щом открия Бети, ще се отбия при него — казах. — Да знаеш как да намеря Марлон?

— Не, миличко. — Тя бе извърнала взор към вратата.

— Той си имаше прякор, нали така? — Щракнах пръсти в опит да си припомня.

За пръв път от началото на разговора ни Мод се ухили.

— Блуто. Казваха му Блуто.

— От филмчетата за Попай?

— Аха. Искам да кажа същото, но го кръстиха с това име, защото обичаше да ходи с едни стари обувки от алигаторска кожа. Беше ги спечелил на бас, но онзи така побеснял, че трябва да се раздели с тях, че ги боядисал сини, преди да му ги даде. — Тя дори се изсмя! — Обаче това бяха обувки за четиридесет долара и Марлон пак си ги носеше. Така че после го кръстиха Блу Тойс^[1].

Разсмяхме се и двамата. Стиснахме си на изпроводяк ръцете.

— Да не даваш да се случи нещо лошо с Елизабет, Изи. Одел не ми го е казвал, но аз знам, че той много иска да я откриеш.

— Защо, какво би могло да се случи?

Мод се втренчи в мен. Над главата ѝ видях Одел застанал мълчаливо на прага.

[1] Сини пръсти (англ.). — Б.пр. ↑

3.

Едно от нещата, които със сигурност знаех за Марлон Ейди, беше, че обича комара. Умираще да залага — на конни състезания, на незаконни лотарии или карти — нямаше никакво значение. Така че се запътих да го търся там, където хората правеха залози.

До Флорънс имаше един супермаркет „Сейфуей“ и магазин „Трифти“. Паркингите им опираха гръб. В десет сутринта бизнесът беше още вял. Две момчета прехвърляха кашони от един камион, който правеше доставки в квартала. Шофьорът бе седнал странично зад кормилото; мечешките му крака и вълнясалата глава висяха от отворената врата.

— Да — обясняваше той нещо на младите труженици. — Оная жълта къща на Шейсет и втора имаше пет фургона паркирали право пред нея. Няма нужда да ви обяснявам какво има зад къщата. Казах на мистър Моул, че е по-добре да извикаме полицията, иначе може да стане някой сакатлък.

Беше възрастен, носеше сиви памучни панталони и разтеглена фланелка с къси ръкави от същия материал — нещо като униформа. Не бях го виждал до този момент. Изглеждаше достатъчно възрастен, за да е пенсионер.

Пенсионер. През 1961 година това означаваше да работиш почасово четиридесет часа седмично и да си плащаш собствената застраховка.

— Тъкмо си мислех, момчета, защо не проявите малко инициатива и не дойдете с мен там — продължи шофьорът. — По дяволите! Току-виж сме докарали още няколко кашона и тогава вече мистър Моул може да се бръкне за някоя премийка.

— Три от тия са на Вон — отвърна единият от младите труженици. Беше със светлокафява кожа, висок, с мускулести рамене като някакъв спортист. — Трябва да ги върнем.

— Да ги върнем? — Възрастният мъж поклати глава. Провисналите му черни бузи бяха наболи със светлосива четина. — По

дяволите! Никъде не се връщам. Да отидат да си приберат сами кашоните. По дяволите! Пет пари не давам, че някой не искал да си прибере кашоните.

— Стига вече, дърдорко — обади се и другото момче.

Казваше се Спайдър. Беше тъмен като стареца, но напомняше повече на котка, отколкото на мечка. Усмивката кацаше без никакво усилие върху лицето му. Сигурен съм, че баща му решително не би одобрил синът му да пуши цигара. Да, мистър Хоуг като едното нищо би долетял при сина си дори с револвер, за да направи така, че синът му да расте като почтен човек.

Но мистър Хоуг се намираще в щатския затвор за убийството на любовника на жена си, Сам Фикс, за когото се говореше, че бил истинският баща на Спайдър.

— Изи — провикна се Спайдър. — Как я караш?

Махна ми, захили се и тръгна към мен. В този момент шофьорът бързо се извърна напред и форсира двигателя. Другото момче влезе в магазина.

— Здравей, Спайдър. — Изтръсках цигара от пакета си, макар че момчето пушеше.

Той я взе.

— Какво става?

— Още ли си в лотарията на Уили?

Спайдър пхна цигарата зад ухото си и измъкна едно бележниче от джоба на ризата си.

— Не, не — произнесох аз и се огледах. Спайдър беше на седемнадесет. Нямахше какво да се тревожи още за затвора. Но аз имах. — Искам само да разбера дали познаваш един човек.

— Кой?

— Мъж, възрастен, към петдесетте. Казва се Марлон Ейди, но му викат Блуто.

Лицето на Спайдър разцъфна в усмивка.

— Като филмчето ли?

— Познаваш ли го?

— Не, Изи. Никога не съм гледал филмчета, нито съм купувал билети за незаконна лотария. Сериозно ти говоря.

Спортистът се показа от магазина, последван от висок бял мъж в блестящ син костюм. Вероятно управителят на магазина.

— Чао, Спайдър — казах. — А сега вече внимавай.

Той се изстъпи напред с протегнатата ръка; все едно политик на улицата.

— Всичко е наред.

Ако Спайдър беше мой син, цигарата и захилената му физиономия щяха да отхвърчат с първия ми плесник. Щях да го накарам да стои изправено, като почтен мъж, а не да се криви като някакъв шут или гангстер. Но нямах правото да критикувам. Спайдър беше естествен продукт на улицата, на която живеех и аз. Той си изграждаше своята собствена представа за мъжественост и аз бях длъжен да уважавам това му право.

Апартаментът на Джаксън Блу се намираше на втория етаж на осемдесет и осми номер. Сградата бе само на два етажа — продълговато здание с бяла мазилка и стени толкова тънки, че човек можеше да ги разчопли с чаена лъжичка. Изкачих стълбището до втория етаж. Почуках силно и властно, не знам защо.

Джаксън Блу беше брилянтен ум, един неосъществен гений, бързлив и шубелия до мозъка на костите си. Съумееше ли да го пусне в действие, той би продал душата си на дявола за една хубава вечеря, или, дори още по-добре, за четвърт час с някоя курва.

Ако въобще имаше Господ, той сигурно е бил пиан или пощръклял през нощта, когато е извайвал Джаксън. Мършав мошеник, треперещ от собствената си сянка, Джаксън беше един от множеството ми приятели, които никога нямаше да ме изоставят, просто защото нямаха никакъв друг избор.

Продължавах да чукам на вратата, когато изведнъж тя рязко се отвори.

— Какво си се разтропал бе, педал? — Същият Господ, който бе създал Джаксън Блу, в случая бе използвал крокодил като образец. Мъжът пред мен беше висок точно колкото и аз, над метър и осемдесет по чорапи, с набраздено лице. Имаше груба кожа, започнала вече да провисва тук-там по гърдите. Мускулите му не бяха големи, но раменете му бяха свити в боксьорска стойка, а раните, които времето бе нанесло върху лицето му, не бяха успели да прогонят предизвикателството от издадените му устни.

— Джаксън Блу тук ли е? — Вложих във въпроса си колкото можех повече желязо. Един от уроците, преподадени ми от улицата, е никога да не се навеждам, защото веднага ме изритват по главата.

— Кой се интересува?

Очите му бяха мътни като блато. Дъхът му разнасяше надалеч благоуханията на древни напластявания.

— Какво става, Из? — показа се Джаксън иззад него. — Запозна ли се с Ортис?

— Може и така да се каже.

— Хайде, влизай. — Дребничкият Джаксън изблъска мъжа на име Ортис и за моя изненада крокодилът отстъпи десет сантиметра. Достатъчно, за да се вмъкна в тъмния апартамент и едновременно с това да запазя достойнството си.

Затъмнената стая вонеше на цигари, кафе, застояла храна и смрадта на двама мъже, затворени в килия повече от месец.

И двамата бяха голи до кръста, само по провиснали панталони. Лентата на боксьорските шорти на Ортис беше изскочила над колана му. Не откъсваше поглед от мен, а аз се мъчех да създам впечатлението, че не давам и пет пари.

Всъщност обаче давах. От мига, в който прекосих стаята, пресичайки участъка на този мъж, животът ми беше застрашен. Новият приятел на Джаксън беше смъртоносно опасен. Човек, който ако умира, иска да завлече в гроба със себе си всички останали.

— Какво има, Из? — Джаксън се усмихваше; видът му беше много по-уверен и спокоен от всякога. Седна, без да ми предложи стол. Ортис затръшна вратата и после се подпря на стената.

Бях чувал, че Джаксън се е захванал със залагания на конни състезания. Бяха го напъхали на топло в областния затвор заради продажба на крадени акумулатори. След като излезе, веднага се захвана с конните състезания. Изненада ме доста, защото това беше запазен периметър за няколко наистина едри акули, които не искаха нови играчи около себе си.

— Доста време мина, нали, Блу? — казах аз.

— По дяволите, какво искаш, авер? — викна Ортис, отлепи се от стената и пъкна дясната си ръка в джоба.

— Спокойно — изписка Джаксън. — Изи е мой приятел. Всичко е наред. — Усмивката на Джаксън демонстрираше чувството за власт,

по което копнеят всички страхливци. След като цял живот са били мачкани и тъпкани, не могат да не се изфукаат при всеки удобен случай.

— Мислех си, че си в конните надбягвания — казах аз. — Май съм се излъгал обаче.

— Защо мислиш така?

— Ами не чувам никакви телефони да се късат от звънене.

Ортис счете, че това е достойно за смях, и се опита да се изкашля. Когато ръката му се измъкна от джоба, проумях, че за миг дъхът ми бе секнал.

— Ами, звънят, та се късат, Изи — извика победоносно Джаксън. — Звънят си те, звънят!

Огледах се във вонящата стая. Погледът ми спря върху телевизора по средата на квадратната масичка за кафе. Видях една бронзова плоча с купчина марихуана и чиния с изветряла салата от кромид лук. Декорът изобщо не съответстваше на пръстена с диамант върху кутрето на Джаксън или палтото от норка, проснато на пода до дивана.

— Не ми изглежда на мезонет, Джаксън.

— Не е хубаво хиените да виждат какво имаш, Изи. Това го научих от теб, братко. Но бизнесът ни върви. Да, всичко е окей.

— И какъв е точно?

Джаксън се запъти към една врата точно срещу Ортис, но миг преди да я отвори, крокодилът го сграбчи за лакътя и изръмжа:

— Какво правиш?

Джаксън се отърси от хватката му с жеста на смел мъж.

— Всичко е наред. Спокойно, приятел.

Хлътна в стаичката и само след миг се показа обратно с дървена кутия, боядисана в червеникавокафяво, изработена от парче телеграфен стълб. От едната страна кутията имаше ключалка, затваряща малка вратичка. Вътре се виждаше телефонна слушалка, свързана с дебел сноп тънки червени и сини електрически проводници, акумулаторна батерия със сухи елементи и един малък японски транзисторен магнетофон. Цялото изделие изглеждаше съвсем професионална изработка. Животът на Джаксън беше безкрайна поредица от хаотични случки, но работата му, особено когато я вършеше с удоволствие, беше ювелирна.

— Какво е това?

— Затваряй си устата! — пак викна Ортис.

Ако някаква случайност ни събереше двамата някога в една стая, от нея със сигурност щеше да излезе само един жив.

Смелостта на Джаксън обаче още не беше изчерпана.

— Това ми е касичката за залозите, Изи. Ортис навремето работил в някаква телефонна компания, преди да го пъхнат на топло. Той ми съобщава номерца, аз пък ги вкарвам в тази кутийка и после я закачам на стълбчето. Сега вече клиентът ми знае печелившия номер и го обявява. След това на Ортис само му остава да се качи на стълба и да прибере лентата със записа.

— Ами ако пипнат кутийката? Ако падне и се строши?

— Това дърво не се троши така лесно, авер. Направил съм го много здраво и съм добавил и гумени тампони.

Джаксън беше прекалено умен, за да се издъни по толкова елементарен начин.

— Ортис събира таксите, а аз водя счетоводството. Имаме хиляда и двеста редовни клиенти и ведомост, дето ще гътне и муле. О, трябва да видиш само какви тълпи от мацки се сбират тук. — Джаксън вдигна ръце, сякаш изумен от собствения си разказ. — Долу пред стълбите ме чака чисто нов червен кадилак.

— Белите момчета няма да го харесат, Джаксън.

— Че как ще ме открият?

— Ще пуснат копоите подире ти.

Джаксън стрелна Ортис с поглед. Бърза усмивка прекоси лицето му и на мен изведнъж всичко ми просветна. Джаксън никога не беше създавал нещо, което да устои на времето. Никога не можеше да се захване с някаква постоянна работа. Никога не бе имал приятелка за по-дълго от седмица или две. И в един момент се събира с тая откачалка и му предлага план, с който да изкарват по хиляда долара на седмица. А когато ченгетата или гангстерите се усетят, ще докопат Ортис, а може и да го убият. Ортис е безумно влюбен в малкия Джаксън. Джаксън е вероятно първият човек, с когото се е сблизил и който не е откраднал от него. Да открадне от него! Ха-ха! Джаксън вади повече пари, отколкото Ортис може да брой. Той ще умре без никакво колебание за мистър Блу, без да го изпее. И тогава Джаксън ще се премести в следващата дупка, без дори и да затвори очите на мъртвия си приятел.

Внезапно ми се прииска да се измъкна от тая бърлога. Изправих се толкова бързо, че сварих Ортис неподготвен. Той отчаяно задраска в джоба си.

— Спокойно, приятел — казах. — Искам само да си ходя. Дойдох, защото трябва да открия един човек, който умира за комар. — Докато говорех, се питах дали нямаше да причиня на Бети същото, което очакваше и този нещастник пред мен.

— Кого? — запита Джаксън.

— Казва се Марлон Ейди, но му викат Блуто. Блуто. — Повторих го два пъти, само и само да съм сигурен, че не сънувам.

Джаксън внезапно придоби загадъчен вид.

— За какво ти е?

— Не се ебавай с мен, Джаксън — казах. — Или го познаваш, или не. Или ще ми кажеш, или не. Така че нека да приключим с това, защото ме чака доста ходене.

Започна да ми се повдига от Ортис, все още застинал с ръка в джоба си. Джаксън беше изплашен. Не обичаше, когато ставах лош. Притежаваше усета на вечно оцеляващия страхливец.

— Никога не съм чувал за него — повдигна рамене той. — Но ще поразпитам.

— Да — казах. — Не е лошо да го направиш.

4.

Само като видите къщите на някои хора и веднага разбирате, че са дошли в Лос Анджелис да изживеят мечтите си. Домът не е място за бленуване. Вкъщи правиш всичко както ти кажат мама и татко. Да си вкъщи означава, че всички знаят прекрасно какво можеш да правиш и ако направиш и най-малкия опит да се отклониш от рутината, ще те натикат с насмешките си в миша дупка. И ти си живееш в тази дупка. Забираш като цирей в нея. И след време или приемаш дупката си като единствената си обител, или пукваш цирея, измъквайки се навън.

Има всякакви начини да го направиш. Можеш да станеш алкохолик, да започнеш да ухажваш жената на съседа. Можеш някоя нощ да захапеш дулото на пушката за среднощна закуска.

Или да се преместиш в Калифорния.

В Калифорния никой не се присмива на никого и на нищо. В Калифорния слънцето грее повече от триста дни в годината. В Калифорния можеш да се скапеш от работа и когато накрая все пак успееш да вдигнеш глава, виждаш, че те чака следващата поръчка.

В Калифорния можеш да боядисаш къщата си в цветовете на дъгата и да нарисуваш ухиlena физиономия на предната си врата. Можеш да построиш клетки в градината си и да отглеждаш зайци и пилета. Можеш да поръчаш или сам да си издялаш големи животни от гранит, по които да се катерят децата ти. Можеш, също като Джорджет Харис, да поставиш табела на оградата си, известяваща, че това е „Школа за отглеждане на дребни животни и целодневна детска градина“. Никой не се интересува. Никой не те притеснява с идиотския си въпрос: „Кое ви дава правото да се наричате детска учителка?“. Хората просто ти вярват на думата. А ако се дотътри някой представител на закона и започне да иска разни документи, просто се преместваш някъде наблизко, окачваш същата табела и събираш деца така, както враната колекционира стъкълца.

Джорджет седеше на предната си веранда и се усмихваше на рояка деца. До нея имаше малка черна масичка, върху която се

намираше телефон; кабелът му се точеше и изчезваше във вътрешността на къщата.

Дребните чернокожи дечица, момченца и момиченца, тичаха презглава по прашния двор. Имаше един гумен басейн, издут до пръсване от шест деца; топлата, оцветена от урината вода стигаше едва до глезените им. Всички крещяха от възторг. Такива са децата — крещят, защото животът е прекалено непоносим за тях, но те още не го осъзнават.

С влизането ми в двора всичко затихна. Всички деца застинаха и се втренчиха в мен. Момченца с изподраскани нослета и момиченца, запретнали рокличките си над гащичките. На две коленцата им кървяха от пресни ожулвания. Всички блестящи очички бяха застинали в очакване кога най-после ще се върнат към обичайните си крясъци. Нито едно не изглеждаше гладно или уморено. Готов съм да се обзаложа с всекиго на всичко, че всички ще си спомнят дните при мисис Харис с най-голяма радост. Да тичаш свободно с дивите животни на свобода преди ловците да започнат да ги повалят.

— Изи — викна Джорджет.

Отвърнах ѝ на поздрава, но тя не ме чу. Децата възприеха името^[1] ми като знак, че могат да възобновят опитите си да събудят и мъртвите.

Стигнах до верандата и кимнах. Нямахме друг стол, така че се облегнах на една от колоните.

— Какво искаш, сладур? — запита тя.

В действителност не я познавах добре. Тя живееше в стария ми квартал, близо до Уотс. Но аз се бях преместил оттам заедно с Хесус и Перушинката в западен Лос Анджелис.

Реших се на тази стъпка скоро след като жена ми ме напусна. Старият ми приятел Примо и семейството му взеха старата ми къща. Отведох децата си на ново място, където хората не ме познаваха; където никой не задаваше болезнени въпроси за жена ми и дъщеря ми; където никой не знаеше достатъчно, за да постави под въпрос правото ми на законна опека над Хесус и Перушинката. Единственият договор бяха любовта и взаимната ни нужда, а те не бяха сред аргументите, уважавани в съда.

И аз зарязах Уотс. Първо купих къща в един квартал за чернокожи от средна ръка. Но точно тогава ме натиснаха финансови

проблеми, които ме принудиха да продам къщата и да взема под наем друга в Дженеси.

Джорджет живееше на „Маккинли“ между Осемдесета и Осемдесет и първа. Детската градина бе мечтата ѝ още от времето на детството ѝ в Минесота.

За да има такова училище, човек трябва да притежава образование, за което Джорджет можеше само да мечтае, така че тя дойде в Лос Анджелис. Отначало взе при себе си децата на човек, когото познавах — понякога отвеждах едно от момчетата му да си поиграят с Перушинката.

Мечтата на Джорджет се бе сбъднала, но както често се случва, мечтите трудно плащат сметките си.

Големият черен телефон изръмжа и Джорджет ловко вдигна слушалката.

— Приют за животни — произнесе тя. После затули микрофона и извика: — Лео, излез веднага от тази кал! — После каза в слушалката: — Какво има? — Записа си нещо върху лист хартия и затвори.

— Какво става, Изи?

Бях като зашеметен. Направо не ми се вярваше, че стоя сред тая кипяща детска врява. Просто нямаше никакво обяснение. Буквално бях забравил за какво съм дошъл.

— А-а — избъбрих, — ти, такава, добре ли си?

— Да? Защо?

— Ами... такава... — изсмях се и седнах на стъпалата, все едно че бях някое от питомчетата ѝ. — Прощавай, Джорджет. Да ти кажа, вдигнаха ме от леглото още в пет и оттогава не съм подгъвал крак. Видях хора, които не искаха дори да ме приемат в къщите си. Запознах се с лоши хора, комарджии, и... — Най-сетне си спомних за какво съм дошъл. — И като видях всички тия чудесни дечица тук, просто всичко ми излетя от главата.

Джорджет се усмихна. Само да кажеш нещо за дечицата ѝ, и тя беше щастлива. Някои хора наистина откриваха рая в Калифорния.

— Търся един човек по прякор Блуто — казах.

Слънцето биеше право в очите ми, защото дърветата около двора на Джорджет се брояха на пръсти.

Тя поклати глава. Това не ме изненада. Може би на Марлон му беше писнало да си пилее парите.

— Как е истинското му име? — запита тя.

— Марлон — казах. — Марлон Ейди.

— О, искаш да кажеш Ед Съливан?

— Познаваш ли го?

— Да, знаем се с Марлон. Само че никога не сме го наричали Блуто. Претърпя някаква злополука, която му размести вратните прешлени. Доколкото си спомням, твърдеше, че ченгетата го пребили. Отначало му казваха Вдървения врат, а после, след като започна онова шоу, Ед Съливан. Ама наистина бяха като две капки вода. Да, сладур, от 1946 година на що басове сме се хващали с него, чет нямат! Марлон пръскаше пари наляво и надясно. — Джорджет огледа децата, сякаш те бяха хората, събиращи облозите им. Пък и кой знае? Може би всички щяха да израснат, призовавайки старата си бавачка да заложил два долара на нечие конско носле.

— Познаваш ли сестра му?

— Бети? — Джорджет придоби замислен вид. — Знам само, че слънцето на Марлон изгрява и залязва с нея. Само да го закачиш на тема сестра му и няма отърване.

— Познаваш ли я?

— Аха. Марлон казваше, че живеела при някакви богаташи някъде из каньоните.

— Знаеш ли къде мога да го открия?

— Не, сладур. Известно време работеше като волнонаемен в корабостроителниците в Сан Диего, но се разболя. Има му нещо на дробовете и работата сигурно се е оказала прекалено тежка за него. Премести се някъде в пустинята. Не знам къде точно.

Нещо обаче мъчеше съзнанието ѝ. Зачаках да чуя заключението.

— Да — каза тя. — Да, точно така... Линда! Веднага стани от Дарлийн! Нали ти каза, че не ѝ се играе! — Джорджет изгледа укоризнено момиченцето, възседнало неохотната си партньорка, изчака го да се отмести и продължи: — Марлон прекарваше доста време с Тери Тайлър, поне доскоро. Тери аз го отгледах.

— Да не говориш за боксьора Тери Т.

— Аха. Същият.

— Знаеш ли къде мога да го открия?

— Не. Всъщност не ходя на боксови мачове. И двамата му родители вече ги няма. Но трябва да знаеш, че Марлон беше като кръстник на Тери. Винаги го вземаше и го разхождаше. Кажиречи не минаваше ден, без да се отбие до старото ми място и да го изведе.

Не ми се мърдаше оттук. Ако Джорджет ми предложеше чаша мляко и ръжено хлебче, щяха да ми останат сили само колкото да се дотътря до всекидневната ѝ и да рухна на дивана.

Но аз бях голям човек. Не ми се полагаха никакви курабийки и сладки мечти.

— Хайде, жива и здрава — казах и се изправих с усилие.

Едно момченце се втренчи в мен. Стигаше ми малко над коляното; за него бях гигант. Зяпналото му страхопочитание ме изпълни с нежност. В света, който ме очакваше зад оградата на градината, съвсем нямаше да бъде толкова могъщ.

[1] Спокойно (англ.). — Б.пр. ↑

5.

Карах по „Манчестър“ към „Ла Сиенега“, после по „Ла Сиенега“ към булевард „Венис“. След като накрая се добрах до „Робъртсън“, поех на север. Минах покрай гимназията на Хесус към летището и малкия филиал на лосанджелиската библиотека.

Солидна библиотека, рядко посещавана през делнични дни. Библиотекарката се казваше мис Ето. Бе прекарала първата част от живота си в лозарската долина на север, където семейството ѝ било в концентрационен лагер по време на Втората световна война. И двамата ѝ родители починали в лагера. След войната мис Ето бе дошла на работа в Лос Анджелис. Приятна жена. Веднъж, когато един рядко неприятен тип на име Чарлз Емъри бе започнал да посещава библиотеката и да я тормози, ѝ бях помогнал. Не мисля, че щеше да ми се оплаче, но имала чувството, че и Хесус е в опасност.

Емъри обикновено посещавал библиотеката, когато хората почти се били разотишли, и започвал да ѝ шепне какво бил правил с японските жени и деца през войната.

— Защо не отидеш в полицията? — попитах я аз.

— О, не — възкликна тя. — Никога не ходя в полицията.

Може би затова ѝ помогнах.

Няколко дни киснах из библиотеката, докато най-после Емъри цъфна отново. Беше дребно дундесто човече с нови джинси спортна кройка и бяла риза. Лицето му беше навъсено и злобно.

На излизане го проследих до една малка къща на булевард „Венис“ малко на запад от „Нашънъл“. След като се уверих, че това е домът му, се обадох на един стар познат, Аламо Уеър. Веднъж, когато бях в затвора по фалшиви обвинения, ми бе спасил живота. И поради тази причина понякога му вършех услуги.

С годините интересите ми към Лос Анджелис бяха започнали да излизат и извън територията на родната ми чернокожа общност, общност, присаждана от южен Тексас и Луизиана. Когато ми се налагаше да престъпвам границата на белия свят, Аламо се явяваше

най-доброто ми решение. Беше луд и престъпник по природа. Щеше да ненавижда негрите, ако не била Първата световна война. Казваше, че белите генерали и политици били заложили задниците на бедните бели боклуци по същия начин, както и на черните.

Имаше право.

Казах му да проучи Емъри, а аз прекарвах всичкото си свободно време около библиотеката.

Предполагах, че ще ни се наложи да му поизкараме малко ангелите. Идеята не ми се нравеше особено, защото винаги има вероятност заплахата да рикошира. Оказа се обаче, че разполагаме с много по-добра възможност.

Проучването ни отне само една седмица. Емъри бе служил известно време в армията и сега си вадеше хляба като препродаваше крадено оръжие — карабини и ръчни гранати.

Аламо му викна няколко пътиета в любимия му бар и не след дълго купуваше крадено имущество на Чичо Сам — седемдесет и пет долара карабината. Обадох се на един човек във Вашингтон. Не си бяхме симпатични, но той ми предаде чрез агентите си в Лос Анджелис двадесет и пет хиляди долара, а аз му дадох адреса на Емъри.

Всички вестници гръмнаха. Старши агент Кракстън от ФБР обискира къщата му на зазоряване.

В деня преди обиска казах на мис Ето, че тя вече няма за какво да се притеснява. На следващата сутрин ѝ показах статията в библиотечното копие на „Екзаминър“.

— Ето го твоя човек — казах.

От този ден вече имах един истински приятел. Разполагах с цялата информация на библиотеката по всяко време на денонощието. Мис Ето ме обичаше до полуда. Обичаше ме по начин, който изобщо не беше присъщ на Америка. Ако паднех някъде и си счупех гръбнака, дребната мис Ето сигурно щеше да ме храни в малката си къщичка с чаена лъжичка най-малко петдесет години.

— Мистър Ейди има ли телефон? — попита мис Ето.

— Може и да има, но да ти кажа право, съмнява ме. Марлон винаги беше без пукнат цент в джоба. Когато успееше да си плати

наема, беше цяло чудо.

— Ами на работата му? За кого е работел?

— И аз си блъскам главата над това — казах. — Чувах, че работил като волнонаемен в корабостроителниците в Сан Диего. Дробовете му обаче нещо се възпротивили и той напуснал.

— Поседни и почети нещо — каза тя.

Опитах се да си дам вид, че искам да ѝ помогна, но тя дори и не искаше да чуе такова нещо. Така че седнах на една маса и отпуснах глава на ръцете си.

Дълго седях така, наслаждавайки се на възможността да бъде със затворени очи. После започнах да се унасям. Пред визора ми отново изникна Бруно, положен в скования от груби чамови дъски ковчег. Лицето и кръстосаните му ръце бяха восъчни, приличаха на изкуствени плодове. Стоях зад сестрите му, пет на брой, всички в черно. Оплаквах единствения син на родителите си. Полюшвах се и изглеждаха толкова слаби, че се боях да не паднат.

Не можех да понеса мъката им.

Плачът на жените ме следваше и по-нататък в съня ми. Сякаш самият аз потъвах в гроба. Ставаше все по-тъмно и по-тъмно. Плачът постепенно премина в крясъци и внезапно осъзнах, че крещя аз. „Не ме заравяйте с него! Извадете ме!“

— Мистър Ролинс. Мистър Ролинс?

Отворих очи. Мис Ето ми подаваше листче хартия.

— Открих го. — Тя се усмихваше. И аз се засмях с облекчение, защото ме бе спасила от съня.

— Живее в Мека.

— Къде?

— В Мека, Южна Калифорния.

— Как го открихте?

— Обадох се на военната корабостроителница в Сан Диего и им казах, че писмата ни ги връщат от техния адрес. Казах, че му пишем по важна работа. Съобщиха ми, че ако е напуснал поради проблеми със здравето, може би ще успее да получи информация от Вашингтон или от застрахователната компания, с която работят — тръста „Пейтриът“ в Сан Диего. — Тя се усмихна. — С Вашингтон се работи само по пощата. Но в „Пейтриът“ случих на една разбрана жена.

— Ммм — произнесох аз като баровец интелектуалец. — Благодаря ти, мис Ето. — Изпитах странно желание да целуна тази дребна женица. Стори ми се дори, че и тя го усети и се приведе съвсем слабо напред. Целувките обаче не влизаха в програмата ни. Стиснах ръката ѝ, козирувах и излязох от библиотеката.

В онези дни в Южна Калифорния все още беше просторно. Пустинята беше просто нещо като стар квартал, обитаван от кореняци калифорнийци. Жителите на пустинята спираха камионите си до закусвални, където сервираха бездънни чаши кафе само за пет цента, или в някой попътен оазис, където с вода от помпи пояха щедро палми и кактуси. Железопътни линии бягаха покрай излъчващата мараня магистрала и влаковете се стрелваха така внезапно и изчезваха със същата бързина, че човек се питаше откъде са дошли и къде са изчезнали.

Нямаше и следа от цивилизация. Човек можеше да шофира часове наред, без да види жива душа, нито пък нещо друго.

Въздухът беше нажежен и единствената вода на мили наоколо беше тази в трите стъклени гарафи на седалката до мен. Напълних ги и трите на единствената бензиностанция в Мека.

Пощенската служителка не знаеше къде живее Марлон, но каза, че получавал пощата си в един универсален магазин на около четиридесет мили.

— Веднъж ми спомена, че имал само някаква барачка — каза едрозъбата бяла жена. — На север ще видите само такива бараки. Хванете по този път и карайте все направо, а на кръстопътя питайте за магазина. Оттам си получавал пощата. Сигурна съм, че знаят къде живее мистър Ейди. А ако не знаят, можете да останете ден-два и да се наливате с газирана вода, докато се появи.

Беше съвсем сериозна.

Пространството и от двете страни на пътя беше пусто. Пустотата свършваше в безжизнени възвишения. Бях вдигнал и двата прозореца, а гарафите се изпразниха още преди да съм преполовил пътя. По радиото ми обясниха, че било необичайно горещо. Светлите ми зелени

панталони бяха потъмнели от потта. Пустинята е като най-жестокия убиец в Сан Куентин. Безумен убиец, лишен от всякаква интелигентност.

Пустинята обаче е и красива посвоему. Вярно, на пръв поглед е малко трудно да се разбере. Тя остава в диапазона на по-светлите тонове. Бежово, жълто и сиво, също като ясно небе минута след залез. Повечето живи същества са дребни и много упорити. Дребни насекоми с дълги крачка — да ги държат високо над нажежения пясък, или с гигантски червени челюсти, готови да се сразят със свят много по-голям от техния. Веднъж на всеки четири или пет години пада достатъчно дъжд, за да останат малки локви. В калта раковидни животинки с изпъкнали гръбчета, достигнали еволюционния си връх много преди появата на първите динозаври, се излюпват от твърди като камък яйца. Съвкупяват се и умират много бързо. Седмица по-късно пустинята цъфти; цветята са толкова дребнички, че трябва да коленичите, за да ги видите, пръснати са навсякъде. Те са лъскави, сухи и грапави, защото пустинята моментално изсмуква всяка влага, подобно на някакъв обезумял бог, който отнема душите на децата още преди да са имали възможността да се родят.

На тридесет и седмата миля стигнах до универсалния магазин и бензиностанцията. Обрулените от вятъра стени на дървената постройка вече не стърчаха гордо във вертикална посока, а бяха хлътнали навътре около ламаринения покрив, който навремето сигурно е бил плосък, а сега приличаше на накъдрена вълна, заплашваща всеки миг да се стовари върху предната част на магазина.

Единствената табела представляваше кръгъл рекламен афиш на „Кока-Кола“, чието червено бе избеляло до светлорозово. Бензиновата колонка пред входа изглеждаше като току-що измъкната от някой филм за трийсетте години.

Спрях колата, слязох и зачаках да се покаже служителят.

Никой не се появи.

Нямаше и следа от сянка. Надявах се вътре да има климатична инсталация. Щях да съм доволен и на вентилатор; по дяволите, а един автомат за кока-кола щеше да ме направи щастлив.

Спрях пред вратата. Кой знае пък, можеше и да се окаже, че това изобщо не е магазин. Рекламата и бензиновата колонка бяха много

стари. Нямахме никакви други признаци за оживен бизнес. А може би беше просто нечия къща с някакви останки от бившия магазин.

Огледах хоризонта. Нямахме и следа от друга сграда. Почуках на входната врата. Беше изработена от шперплат. Толкова дебел, че поглъщаше всеки звук. Звукът, който успях да изтръгна, едва ли надвишаваше шума от целувка в затворен коридор посред нощ.

— Да — обади се нечий мъжки глас. — Влизайте.

Гласът звучеше съвсем отпуснато и аз не се изненадах да видя мъжа изтегнат на дивана по средата на нещо, което наподобяваше светски салон. В единия от ъглите на безформеното помещение щастливо бълбукаше хладилник. Покрай разкривените стени се издигаха открити стелажи. По тях бяха наредени продукти, бутилки и консерви. Можеше и да е магазин, а можеше и да е къщата на някой безгрижен човек. Електрически вентилатор на тавана точно над главата му раздвижваше въздуха. Беше по гащета, фланелка с къси ръкави и безформена рибарска шапка. Беше мършав и дългнест, но не много висок. Щом ме видя, мигом се изправи. В дъното на стаята имаше нещо като тезгях. Мъжът отиде зад него и чак тогава проговори:

— Какво искаш, момче?

Замръзнах. Бях сигурен, че е скрил под тезгяха най-малко двуцевка, и не исках да му давам и най-малкия повод да я използва.

— Добър ден — произнесох с глас, изпълнен с много повече щастие, отколкото позволяваше жегата.

— Та какво искаш? — Той дори ми се усмихваше. Боях се повече от изпъкналите му очи, отколкото от скритото му оръжие.

— Десетина коли — произнесох аз, долавяйки в гърлото си изплашеното гласче на бездомно дете. — И малко напътствия.

— По три на клиент — отвърна той и кимна към хладилника. И двамата бяхме наясно, че той изобщо няма намерение да си размърда задника.

Отидох до хладилника и повдигнах капака. Колкото и да бях напрегнат, пак се насладих на хлада, който излизаше от вътрешността му. Посуетих се, докато измъкна колите измежду домашно приготвените сандвичи с шунка и една древна бутилка джин, запушена с коркова тапа.

— От какви напътствия се нуждаеш, момче?

Беше от Юга. Дори и да го нямаше южняшкия му акцент, със сигурност щях да го позная по волностите, които си позволяваше с възрастта ми. Не трябваше обаче да забравям, че се намирам в средата на нищото, едно черно леке срещу един бял боклук. Дори и да успеех да го изпреваря, преди да докопа пушката си, каква щеше да ми е ползата да убия този бял за това, че се подиграва с мен? Бях убивал бели, но това не беше променило нещата с нищо.

И въпреки това го ненавиждах. Повдигаше ми се дори и от въздуха, защото вонеше на потта му.

— Марлон Ейди — казах.

— Негрото? — Мръсничката му усмивка превърна мършавото му изпито лице в полулуние на злото.

Бях напуснал Юга преди много време. Но ненавистта ми към този човек сигурно бе изплувала от най-дълбокото, оттам, където още от деца се учим да я крием.

— О! — Бодлите на брадата му се раздвижиха около присмехулната му усмивка. — Не ме разбирай погрешно, момче. Тук всички му казваме така и на него му харесва. Ето, на мен например ми викат Хуйовата глава. Не би ли предпочел да ти казват негър, отколкото хуйова глава?

Сигурно беше от жегата, няма друго обяснение.

Ако първо го бях помислил, той спокойно щеше да има време да ме застреля. Аз обаче не мислех. Прескочих тезгяха и издърпах рязаната двуцевка от ръката му. Той залитна и опря гръб в една дъска със закачалки, накичени с цял куп ръчни дрелки, отвертки и чукове.

— По дяволите! — Хуйовата глава се опита да се надигне, но аз стъпих върху гърдите му и натиснах така, че той се предаде.

— Стой кротко, приятел — произнесох така, сякаш разговарях с някого от моя квартал. — И ми кажи къде мога да намеря господин Марлон Ейди.

— Сега вече го загази много здраво, момче — информира ме Хуйовата глава.

И макар че аз бях върху него, а той — под мен, усетих леден полъх по тестисите си.

Извъртях двуцевката надолу, натиснах спусъка и в дървения под до главата му цъфна дупка с разръфани краища. Той изкрещя и се помъчи да стане, притиснал ушите си с шепи. Извъртях пушката и

стоварих приклада върху скулата му. За негов късмет той прояви достатъчно благоразумие и застина на пода. В противен случай щеше да изяде още един приклад.

— Не мърдай!

Той притихна. От устата му се стичаха слюнка и кръв, от носа сополи, очите му бяха пълни със сълзи. Не изпитах наслаждение от гледката. Бях го ударил, защото се бях уплашил от него. Ако още веднъж ме беше нарекъл „момче“ или „негро“, щях да се побъркам.

— Каж ми къде да намеря Марлон Ейди и ще те оставя на мира.
— Речта ми придобиваше южняшки акцент. Този мъж беше истинският победител от двубоя ни, а дори не го подозираше. Можеше единствено да трепери на пода и да кима.

Отидох до хладилника и измъкнах бутилката джин. Извадих тапата и му подадох шишето.

— Пий.

Той вдигна шишето, но джинът потече по брадичката му.

— Давай, давай.

Втората глътка беше по-добра. Вероятно си мислеше, че му е последната. Подсмръкна и част от сополите се върнаха в носа му.

— Каж ми къде мога да намеря Марлон Ейди.

— Третият разклон отляво, приблизително на шест мили отук като се връщаш по пътя, от който дойде — изскимтя той.

— Дай ми останалите патрони за това нещо — казах. Страхът отново се върна в очите му. — Не бой се, само ще ги взема с мен.

Введе ме в една малка стаичка зад тезгяха, нещо като килер с рафтове, който явно използваше като кухничка. На един шкаф имаше тостер, готварска печка с два газови котлона и резен бял хляб, съсухрен от жегата. Зад тостера имаше кутия с патрони дванайсети калибър.

Подаде ми ги.

— Защо измъкна тая пушка, тъпанар? — Целият треперех от гняв към този човек, довел ме на косъм до убийството му. Бях толкова бесен, че трябваше да отдръпна пръста си от спусъка. — Да не вадиш на всеки от клиентите си пушка?

— Помислих, че си дошъл да ме ограбиш.

— Да те ограбя ли? Че какво виждаш тук за ограбване? — изревах аз и замагнах с приклада над главата му в безсилен гняв.

Той вдигна ръце да се предпази.

Изблъсках го навън така, че да няма време да забележи номера на колата ми. Накарах го да се обърне и смъкнах задната табелка. Зад магазина имаше един стар студебейкър, боядисан в жълто като такси. Ключът му си беше на стартера. Измъкнах го, свалих и капачката на разпределителя, акумулатора и кормилото и накарах Хуйовата глава да ги пренесе в багажника ми. После се върнахме в къщата и аз изскубнах телефона от стената и също го отнесох в колата си.

— Не можеш да ме оставиш без кола и телефон! — запищя той.

— Отивам право там, където ми каза, че се намира къщата на Марлон, и ако не си ме излъгал, на връщане ще ти ги оставя на разклона. А сега си сядай на задника и чакай, докато не тръгна.

Не знам кой от двама ни беше по-щастлив, че не му пръснах черепа.

6.

Магазинчето още не бе изчезнало от огледалото ми за обратно виждане, когато ме прониза мисълта: „Ами ако някой приятел или клиент го види на път към разклона?“, „Ами ако има скрит пистолет и се сгуши нейде в засада край пътя?“.

Обаче прогоних всичките си страхове. Разбира се, нямаше никаква гаранция; бях безсилен да променя каквото и да било. Имах пушка и тринадесет патрона. Бях готов да умра, ако се наложи.

Бедните хора винаги са готови да умрат. Винаги сме в очакване, че някой иска да ни убие. Точно затова очаквах онзи бял мъж да измъкне пушката още в мига, когато видях, че една чернилка се вмъква в магазина му. Така стоят нещата в Америка.

Третият разклон се проточи на мили. От двете страни на пътя имаше огромни кактуси, изтръпнали от желание да бодат. От време на време се виждаха побити камъни, високи по шест, по седем метра. Съвсем приличен подслон срещу жестокото слънце. Никой обаче не се бе подслонил зад тях.

А къде ли се беше подслонил Марлон?

Къщата беше от насмолена хартия и ситна мрежа, плътно обтегнати около квадратна основа, издигната над земята върху стабилни бетонни блокове. Имаше само едно голямо стъпало, а вратата нямаше даже и дръжка. Вместо това се кипреше едно бронзово топче, като за врата на кухненски шкаф.

Първо се опитах да почукам по шперплатовата врата, но ефектът беше същият, както и ако се опитате да почукате по сунгер. Прозорецът беше прекалено високо, така че накрая заудрях с юмруци по стената и завиках:

— Марлон! Марлон Ейди!

Никакъв отговор. Всъщност нямаше никакъв звук. Следобедната пустиня беше толкова спокойна, че чувах ударите на кръвта зад ушите

си. Пот се стичаше по гърдите и краката ми. Главата ме болеше и се чувствах замаян от жегата. Някъде зад мен се намираще някакъв луд бял мъж, който може би вече препускаше по следите ми.

Прекрачих прага на къщата на Марлон, като се проклинах за глупостта си.

Вътре беше уютно и чистичко. Никакви изгъзици. Дървеният под беше чист и добре пометен, което в пустинята означава нещо, защото там пясъкът и ситните камъчета се провират отвсякъде.

Вместо столове имаше дървени каси, леглото беше просто един дюшек на пода. На един кашон до дюшека имаше будилник с камбанка отгоре, спрял на десет и тринайсет, без да е ясно дали е било нощ или ден. Имаше и снимка на Бети, доста по-нова. Беше в чудна рокля на цветя и седеше в стилния стол на някакво фото. Снимката беше в овална рамка. Пъхнах я в джоба си и се огледах още малко.

За мивка му служеше голямо медно корито. Нямахте и следа от течаща вода. Разсъдих, че водата в коритото е най-малко от два дни, защото в нея с дузини се бяха удавили щурци и пустинни бръмбари.

В другия край на стаята, срещу леглото, се намираще единствената истинска мебел. Шкаф от кедър с цял куп чекмеджета и голямо огледало най-отгоре. До него имаше метална стойка със закачалки, на които висяха дрехите на Марлон. Може и да я беше закъсал съвсем, но още не се беше разделил с хубавите си дрехи. Цяла дузина костюми с всякакъв десен и нюанс. Габардинени, вълнени, копринени. Имаше само два памучни с кройки специално за жегата в пустинята. Седем шапки висяха окачени на куки, забити в насмоления картон.

В шкафа открих копринени носни кърпички, копринени ризи и дори копринени слипове. Имаше едно малко чекмедже, предназначено само за бижутерия: копчета за ръкавели с рубини, златен пръстен, декориран с пет диамантени пластинки, сребърна скоба за пари, прищипала снопче банкноти, всяка с откъснато ъгълче против кутсуз, и истинско изобилие от огромни катарамии за колани, каквито трябва да има в гардероба си всеки порядъчен тексасец.

Имаше пуловери, чорапи и купчина списания, излагащи черно-бели размазани фотографии на чернокожи модели в оскъдни облекла.

Под тях открих и снопче писма, но нито едно от Бети. Вече ми се повдигаше от жегата в къщата. Марлон сигурно беше духнал нанякъде

заради горещината. Човек можеше да полудее за едното нищо от нея.

Но аз не бях дошъл за едното нищо дотук.

На пода до кашона се валяха смачкани панталони. Работни. От ония, които човек облича, когато има да свърши някаква работа из двора си. В първия момент реших, че Марлон просто ги е захвърлил, когато се е обличал, за да излиза. Но портфейлът му си беше в задния джоб. Нямаше много пари в брой — само осем долара и няколко десетцентови монети в малкото джобче. Липсата им обаче щедро се компенсираше от наличието на поименен чек за пет хиляди долара, издаден на неговото име; не беше от нещата, които аз бих захвърлил с дрехите си.

Излязох от къщата и отидох да разгледам отзад.

Там имаше малка ламаринена постройка. Отворих вратата и цяла купчина пъргави мишлета се шмугнаха покрай краката ми, последвани от отвратителния мирис на разлагащи се човешки изпражнения. Вместо тоалетна чиния имаше широка алуминиева фуния.

Нямах никакво желание да сядам на нея. От дупката на отходното място не само че се разнасяше страхотна смрад, но и самият клозет беше изцапан навсякъде с продълговати черни следи и пръски.

Бяха навсякъде, изсушени от безмилостното слънце, което печеше през отсъстващия покрив. В един ъгъл, зад чинията, имаше малко по-голямо черно петно, с нещо бяло в средата.

Приклеках. С джобния си нож и кърпичката отделих зъба от съсирека кръв. Цял кътник с дълги, страховити корени. Можеха да го използват като пособие в някой стоматологичен факултет. Беше толкова свършен, че човек можеше да го помисли за пластмасов. Но кой би пхнал пластмасов зъб в локва кръв зад тоалетната си чиния?

На разклона не ме дебнеше никой. Отбих и оставих до пътя авточастите на Хуйовата глава и телефона. Запазих рязаната пушка заедно с няколко от личните вещи на Марлон — писмата, паспорта му и списанието с размазаните фотографии на голите черни момичета.

7.

Когато се прибрах, приближаваше седем. Слънцето хвърляше последните сенки в града. Свърнах в уличката си, но преди да прекося ливадата пред входа на къщата, някакъв човек притича пред колата. Набих спирачките и изругах.

Беше висок бял мъж с дълга черна коса, щедро поръсена със сиво. Имаше дебели черни мустаци, като близнаци с надвисналите му вежди.

Роджър Хорн Късметлията беше военен пилот пенсионер. Четиринайсет години бе летял във военновъздушната база „Нортън“. Преди това беше хвърлял боеприпаси и храни на партизаните зад неприятелските линии през Втората световна война.

Коренът на Късметлията беше от Калифорния. Двамата със съпругата му, Ейприл, били гаджета от колежа в Санта Барбара. Омъжили се седмица преди Черния петък и началото на Голямата депресия.

Късметлията имаше дълбоко хлътнали очи, тъмни и мрачни, непроницаеми очи на религиозен лидер. Никога не го бях чувал да псува никого и имахме постоянна покана всяка неделя да ходим заедно с тях в църквата им на булевард „Олимпик“. Най-малко веднъж на седмица Ейприл печеше курабийки за Хесус и Перушинката, а задната им врата винаги беше отворена за всяко ожулено коляно или за лимонада в редките моменти на затишие.

Семейство Хорн се грижеше за децата, когато ме нямаше. Бяха свестни хора и аз рядко мислех за тях като за бели.

— Не влизай у вас, Изи — каза той, промушил глава през прозореца.

— Защо?

— Ела у нас и ще ти покажа.

Не исках да ходя никъде, но бяхме приятели и съседи. Така че последвах прегърбения пилот от запаса по дългия проход до задния му

двор. От време на време се извърщаше към мен, сложил показалец върху устните си.

Вместо традиционната ограда между два участъка, нашите недвижими имоти имаха за граница всякакви овощни дървета и храсталаци. Джакаранда и магнолии и подстриган бамбук оформяха граничната линия. Папрат и орлови нокти затваряха всички пролуки, позволяващи надзъртането от единия в другия двор. Поддържах моята част от живия плет винаги добре подстригана и оформена. Обичам слънцето. Роджър обаче беше оставил дърветата да надвиснат над прохода, така че човек добиваше впечатлението, че е навлязъл в някаква пътека сред джунглата, тъмен тунел към друго време.

Мисис Хорн стоеше до зелената стена в задния двор. Беше страшно възбудена, едва я сдържаше да не заподскача на място, и непрекъснато притискаше показалец към устните си, за да не направя грешка и да изтърся на висок глас някое „Какво става тука бе?“.

Късметливията мрачно отмести костеливата си съпруга настрана, после внимателно раздели стената от папрат и ми кимна да погледна пред пролуката.

Колкото и да бях уморен, не можах да сдържа усмивката си, когато погледнах в собствения си заден двор. Зелена трева и големи червени и жълти рози. Според мен си беше съвършен двор, но не това предизвика усмивката ми. Там бяха Хесус и Перушинката. И двамата по плажни гащета, проснати върху един голям кашон. До тях пръскаше градинският маркуч. Всеки път, когато закъснявах и Перушинката започваше да се плаши, че никога няма да се прибера, Джус я занимаваше с нещо, както сега с водата.

Той бе подложил длани под главата, лежеше със затворени очи. Перушинката копираше позата му, но за очите ѝ не можех да съм сигурен, защото носеше огромните слънчеви очила на Снежанка, които бяхме донесли за спомен от Дисниленд.

Заклех се да им бъда по-добър баща. Какво бях правил в пустинята, воювайки с някакъв непознат бял мъж? Аз бях всичко, което имаха, а пък подлагах живота си на ненужни рискове, вместо да се радвам на красивите си деца точно тук, в собствения ни рай.

Понечих да се обърна. Възнамерявах да се прибера у дома и да прегърна децата, да се обадя на мистър Линкс, да му върна парите и да

изляза да се поразтърся за редовна работа, която ще ми осигури почтен живот.

Но щом понечих да се обърна, Късметлията протегна ръка и ме задържа. И сякаш беше някакъв магьосник, защото чудото стана.

— Колко нависоко е слънцето, Джус? — запита Перушинката. И понеже нямото момче не отговори, настоя: — А?

— Не знам. Но е доста високо. Ако те хвърлят оттам...

— А, не! — Перушинката така рязко тръсна глава, че очилата ѝ се извъртяха.

Беше толкова красива, че за миг почти забравих, че Хесус е проговорил.

Хесус протегна ръка и я погъделичка под мишницата. Тя зарита и запищя:

— Спри! Спри!

— Няма! Няма! — заприглася ѝ той.

Това е единственият път, когато съм плакал от щастие. Залитнах назад и Късметлията ме подхвана — сигурно се страхуваше, че ще падна. И сигурно щях да го направя. Защото в този момент не вярвах в съществуването на законите на природата. Дори гравитацията можеше да разхлаби хватката си и аз щях да се възнеса над собствения си дом.

— Той говори! — прошепна Ейприл в ухото ми.

Изобщо не ми прозвуча глупаво да ми казва това, което виждах. Можеше да го повтаря хиляда пъти.

После се прибрах и започнах да приготвям вечерята. Едвам се съдържах да не изтичам в градината и да не помоля Хесус да каже нещо. След десетина минути Перушинката се втурна тичешком при мен с крясъка:

— Татко! Татко се е прибрал, Джус!

Тя се втурна през задната врата, блъсна се в крака ми и ме прегърна с такава обич, каквато могат да изпитват само децата. Разроших светлокестенявата ѝ коса и за миг си спомних за дъщеря си, която беше някъде в Мисисипи. Дъщерята, която бях загубил.

Жена ми Реджина взе със себе си Една, единственото ни дете, и се върна в Мисисипи. Понякога си мислех как Една нарича моя някогашен приятел Дюпре Бушар татко. И когато се замислях прекалено много, започвах да проумявам какво имат предвид някои хора, когато казват, че са били принудени да убият.

След минута се появи и Хесус. Погледна ме и сърцето ми подскочи в очакване. После се приближи до нас и ме прегърна. Погледна отблизо в очите ми и ми се усмихна със същата усмивка, както винаги.

— Момент! — изкрещях и се втурнах към печката така, сякаш маслото вече пръскаше в тигана. Може би трябваше да му позволя да види сълзите в очите ми, но там, където бях оцелял като дете, мъжете не плачеха.

Направих хамбургери и салата от авокадо с домати, кромид и накълцан на ситно чесън. Хлапетата изгълтаха всичко и ме пратиха в кухнята за още.

Перушинката ми разказа всичко за училище. Как направо изпаднала в бяс от едно момченце, което не я харесвало, и как разглеждали големи космати слонове в една книжка и как после рисували такива.

Хесус кимаше, усмихваше се и движеше рамене в отговор на въпросите ми. Беше спечелил срещата на „Хамилтън“ срещу „Дорси“ — единственият бегач от „Хамилтън“, класирал се на първо място.

Прекарах множество мъчителни часове в разговори със заместник-директора на училището за Джус, преди да се захване с бягането. Другите момчета му се подиграваха, защото беше мексиканец, ням и дребен. Но въпреки ръста си Хесус не изпитваше абсолютно никакъв страх. Спираше да се бие едва когато противникът му вдигнеше ръце. Не се страхуваше от раните или пък да се изправи срещу повече от един.

Искаха да го пратят в трудововъзпитателно училище, но аз отказах. Бях готов да го държа у дома и да се измъчвам, но не и да им позволя да го превърнат в престъпник.

Но точно тогава учителят им по физическо възпитание Марк го накара да пробяга една миля и това беше краят на всички приказки за трудововъзпитателно училище. „Хамилтън“ вече си имаше звезда и това накара всички останали момчета да го оставят на мира.

Той беше мой син. Избран. Не бяхме кръвно свързани, но той искаше да живее с мен и аз исках да бъде до мен — колко бащи и синове могат да кажат това с чиста съвест?

Но въпреки това ме болеше, че все още не иска да разговаря с мен.

— Перушинке?

— А? — отвърна тя.

Хесус вече си беше легнал, уморен от състезанието.

Двамата с Перушинката бяхме на дивана в стаичката с телевизора и гледахме Доби Гилис. Тя обичаше Мейнард Кребс, а на мен ми допадна бащата скъперник. Той беше наясно, че колкото и да се мъчи човек да направи нещо в този свят, винаги има някой, който иска да му го отнеме.

— Защо Джус не иска да разговаряме? — попитах.

— Той говори с теб, тате. Просто не иска да каже нищо.

— Но защо не иска да ми каже нищо?

— Защото... — И в този момент Мейнард се появи на екрана. Някой произнесе думата „работа“ и той получи истеричен припадък. Наложих ми се да изчакам да мине рекламата, за да я попитам наново.

— Слушам те, Перушинчице.

— А?

— Защо Джус не иска да говори с мен?

— Защото не иска, тате — отвърна просто тя. — Но всичко е наред, защото и той те обича.

— Но на мен ми е мъчно, че не иска да ми продума и думичка. — Съзнавах, че някъде съм прекосил невидимата линия и принуждавам малкото ми момиченце да се държи като голямо. Но толкова ми се искаше да си говорим с Хесус. Беше претърпял такива гадости като невръстно дете; не исках злото да е победило, отнемайки му думите към мен.

Перушинката ме дръпна за палеца, за да я погледна.

— Всичко е наред, тате — изрече тя. — Просто сега не може.

Все едно чух собствените си думи от устата ѝ. Тя се изправи, прегърна главата ми с ръчички и ме задържа така, както я бях държал хиляди пъти, когато плачеше нажалена.

— Време е за лягане — казах аз, само за да опитам да въведа някакъв ред в живота си.

На масичката пред мен лежах старата фотография и една по-нова, разписание на автобус, кървав кътник и чек за пет хиляди долара, изписан от Сара Кларис Кейн от Бевърли Хилс. Ако се съдеше по датата, тя го бе написала преди две седмици и половина.

Не бях длъжен да правя нищо. Нямах никакви уговорки с никого. Не бях обвинен в никакво престъпление.

И в този момент пред зора ми изникна Мартин Смит. Къдравата му глава и огромните му ръце с дебели пръсти. Щях отдавна да съм изгнил в земята, ако не бяха Мартин и Одел. Когато бях момче, ме бяха прибрали в домовете си и ме бяха хранили — тогава, когато навън нямаше нищо, освен студ и глад.

Знаех, че съм длъжен да посетя Мартин, преди да умре. Трябваше да го направя.

Така че реших да отида и да го видя, веднага след като се погрижа за нещата на масичката.

8.

Пробудих се облян в студена пот. Бруно лежеше подпрян на вратата на месарницата, с отворени очи. Искаше да му помогна, но не можех; не бях в състояние. Той задъхано повтаряше името ми. Смъртта му беше по-важна от всички други, на които бях ставал свидетел. Но не можех да изляза и да се изправя срещу Плъха. Просто не можех.

Оставих Перушинката пред училището ѝ в Бърнсайд и после подкарах на юг. Бях раздразнен от съня си и от работата, която ми се налагаше да свърша рано предобед, така че намислих да се захвана с деловите си задължения. Реших, че ако успея да намеря някакви пари, няма да ми се наложи да търся собственика на зъба.

Близо до Креншо и Санта Барбара стигнах до една малка сграда, изработена от сглобяеми елементи, с голяма табела на покрива. Три метра висока и десет дълга, сякаш предназначена за много по-голяма сграда. На жълт фон с гигантски червени букви беше написано: КОРПОРАЦИЯ ЕСКУАЙЪР РИЪЛТИ.

Офисът беше най-обикновена стая с четири метални бюра върху бетонен под. Рени Стюарт заемаше бюрото до вратата. Сестра ѝ, Кловис Макдоналд, седеше отсреща.

— Какво обичате? — попита Рени, сякаш ме виждаше за пръв път.

Косата ѝ беше накъдрена в крещящо златни букли, а кожата ѝ беше черна като асфалт, но устните и носът ѝ бяха странни — като на бяла жена. Рени беше мършава и нещастна. Червените ѝ нокти имаха нужда от нов лак, а тъмносинята ѝ рокля можеше да създаде впечатлението, че е гола, ако я погледнеш малко по-отдалеч.

— Искам да говоря с Кловис.

Кловис беше само на няколко крачки от нас, но Рени направо подскочи от стола си.

— Ще отида да я потърся.

При Рени практически отсъстваше задникът, макар че тя се движеше така, сякаш имаше такъв. Довлече се до бюрото на Кловис и се подпря с две ръце на него, демонстрирайки, че само още едно движение и ще припадне от изтощение.

— Някакъв иска да те види — чух я да казва. И посочи с ръка зад себе си, за да стане ясно за какво става дума дори и на тези, които ги нямаше наоколо.

После се върна до бюрото си, седна, започна да набира някакъв номер по телефона и каза небрежно:

— Можете да влезете.

Кловис не се надигна да ме поздрави. Дори и не ми протегна ръка в знак на елементарно уважение. Каза само:

— Добър ден, мистър Ролинс.

— Здравей, Кло — отвърнах аз. — Да не планираш издигането на стени в стаята?

— А?

— Като ви гледам двете с Рени, тя се държи така, сякаш не те вижда. Та си рекох, сигурно разигравате варианта, че стените вече ги има.

Кловис нямаше чувство за хумор. В живота ѝ не бе имало много място за смях. Тя беше ниска, здрава жена с кожа като обгорял бронз. Грубото ѝ лице изглеждаше като лице на боксьор, нанесъл съкрушителен удар и застинал в очакване съперникът му да рухне. Веждите ѝ бяха гъсти като на мъж. И бяха настръхнали, сякаш беше обзета от божествен гняв.

— Какво мога да направя за вас, мистър Ролинс?

— Дойдох да разбера кога започваме с „Фрийдъм Плаза“. Нали знаеш, финансите ми доста оредяха.

Кловис ме загледа, сякаш съм някакъв клоун, а не член на инвестиционния ѝ консорциум.

Беше от Далас, Тексас — област, която познавах като роден дом, и беше дошла в Лос Анджелис след насилствената смърт на някой си Джери Ред Закъсацията. Изглежда, Джери се бе опитвал да форсира чувствата си към най-малката сестра на Кловис, Антоанет. Обаче се отказал от мероприятияето си, след като Кловис го обезкуражила с една оловна тръба, която си разнасяла в сака. Джери починал след три дни и

макар че съдията нарекъл случая законна самоотбрана, кланът на Ред поискал скалпа на Кло.

Двайсет и пет минути след произнасянето на присъдата Кловис вече била на автобуса за Лос Анджелис.

Когато през 1955 година пристигнала в Лос Анджелис, освен с името си Кловис разполагала само с шейсет и пет долара. Наела стая на 103-та улица и си намерила работа в една безименна закувалня, която Мофас, моят алчен агент по недвижими имуществва, и аз имахме навика да посещаваме. Кловис беше любезна към нас по което и време да се хранехме там, но имаше особено специално отношение към Мофас, защото той беше шефът; поне така си мислеше тя. Обичах да се преструвам, че работя за Мофас и че той е собственикът. Така получавах по-голямата част от парите и никакви оплаквания. Хората бяха любезни към мен, защото ме обичаха. Никой никога не ми се е подмазвал така, както Кловис имаше навика да маже с масло ръженото хлебче на Мофас.

По онова време Мофас вече го беше загазил здравата. Беше отслабнал най-малко сто кила и дъхът му излизаше по-бързо и от на малко кученце. Най-накрая беше отказал пурите, но въпреки това емфиземата напредваше из белите му дробове като гъсто лепило.

Един ден Мофас се оплака, че единствените домашно приготвени ястия, които бил ял, му били сервирани на масата на Кло. По онова време той живееше в една стая под наем на другия край на града. Кло обаче му каза, че ще се радва, ако ѝ позволи от време на време да му носи топла храна.

— Важни хора като вас не бива да се хранят с консерви — заяви тя, привеждайки се толкова ниско над масата, че видяхме стомаха ѝ между гърдите. — Бих могла да ви нося нещичко топло, ако искате.

И без това забързаното дишане на Мофас забележимо се ускори. Имах чувството, че е на косъм да ритне канчето още тогава.

След по-малко от три месеца вече живееха заедно. Преди да измине година беше създадена компанията „Ескуайър Риълти“ и Кловис започна бизнес из цял южен Лос Анджелис.

Тя наистина имаше дарба за бизнеса с недвижими имоти. Събра една група чиновници от средната класа и ги погна да инвестират в жилищни сгради. Двамата с Мофас управляваха собствеността и скоро Кловис започна да прави сделки с някои по-богати земевладелци.

Казваше на белите, че може да представлява инвестициите им по-добре в черните общности, защото има усет и защото наемателите ѝ имат вяра.

След три години „Фрийдъм Тръст“, което беше името на тази негърска инвестиционна група, притежаваше дванайсет жилищни сгради, и „Ескуайър Риълти“ ги представляваше всички, заедно с още двайсет сгради, притежавани от външни бели.

„Ескуайър“ още ме представляваха, макар и в ограничен размер, но Кловис не беше особено щастлива от този факт. Макар че бе открила, че аз съм собственик, а не Мофас, тя все още не искаше да се отърси от представата си за мен като за момче за всичко.

— Не можем да се придвижим на „Фрийдъм Плаза“ — каза тя.

— Моля?

— Замразиха разрешителното за строеж. Не можем да забием и една лопата там.

— Какво ще кажеш за адвокат?

Кловис изкриви устни.

— Нищо не може да направи. Наложили са запрещение върху цялото място. Градската управа твърди, че искат да построят пречиствателна инсталация. — Погледът на Кловис непрестанно се връщаше върху документите по бюрото ѝ. Опитваше се да ми намекне, че е прекалено заета, за да хаби времето си с разговори върху приключени теми.

— Но те ни издадоха разрешение. И след като са ни го издали, би следвало да го уважават, не е ли така?

В началото, когато Кловис се захвана с „Фрийдъм Тръст“, идеята ми се струваше съвсем добра. До каквото и да се докоснеше ръката ѝ, се превръщаше в пари. Така че споделих с нея идея, която я накара да се усмихне, дори и на мен.

Притежавах недвижим имот върху голяма площ в Комптън и бях решил да закупя още. Кловис събираше фондовете на „Фрийдъм Тръст“, за да закупи прилежащия участък, и всички стигнахме до предложението да изградим пазарен център на име „Фрийдъм Плаза“. Трябваше да има супермаркет, магазин за електроуреди и десетина по-малки магазина, притежавани и обслужвани от чернокожи.

Бяха ни изпълнили чертежите и имахме всички разрешения, от които се нуждаехме. Бях затънал до гуша в дългове от моя страна, но знаех добре, че ако човек иска да спечели пари, първо трябва да похарчи известно количество. Всичко се бе развивало добре съвсем доскоро. Процесът беше бавен и търпях големи загуби, но никога дори и не бях допускал, че разрешението ни ще бъде отнето.

— Какво ще стане с имуществото, ако доведат намеренията си докрай?

— Градската управа ще забрани по-нататъшната разработка на плана ни и ще ни заплати стойността на земята.

— Но ние сме влезли и с двата крака за чертежите и всички такси и данъци! — възкликнах. — Тази цена няма да ни покрие дори и половината разходи.

— Това е рискът, който бяхме поели, мистър Ролинс — произнесе Кловис, сякаш ставаше дума за някакъв десетдоларов облог с Джорджет. — Налагаше се да платим за плановете и адвоката, както и за заплати на управленческия персонал.

— Заплати за управленческия персонал ли? Шегуваш ли се? Искаш да ви платя, загдето загубихте парите ми ли? Нямам пукната стотинка.

— Имаш си сгради, мистър Ролинс. Продай две и ще можеш да си изплатиш дълга и пак да ти остане някой долар в джоба.

— Какво? — Протегнах ръце към ръба на бюрото ѝ и в същия момент входната врата се отвори. Не беше необходимо да се обръщам, за да разбера, че тежките стъпки принадлежат на Тайрън, Клавел, Гроувър и Фитс — братчетата на Кловис. Знаех, че Рени ги е повикала по телефона. Всеки път, когато на Кловис ѝ потрябваше помощта им, те само чакаха да се обади — и четиримата.

— Чу ме добре, мистър Ролинс.

— Искам да говоря с Мофас за това. — Някакъв шум се зароди в основата на черепа ми. Жегата в стаята изкласи в ненавист към тях.

— Говори с мен, мистър Ролинс. Аз управлявам офиса. Аз съм човекът, с когото трябва да говориш.

Надигнах се рязко от стола, събаряйки го на пода. Завъртях се на пети, минах право покрай четиримата юначаги и излязох от стаята.

Нажеженият вятър на Санта Ана ме блъсна в лицето като стена. Докато се добера до багажника на понтиака си, модел 56-а година,

потта вече се стичаше по краката ми. Рязаната пушка на Хуйовата глава си беше още на мястото. Два изстрела щяха да им изкарат ангелите, след което вече бяха мои. Посегнах към кутията с патроните за в случай че ми се наложеше да презаредя. Лежеше в ъгъла на мястото за резервната гума. Вдигнах я и видях отдолу малката гумена кукличка на Перушинката. Цели две седмици я беше търсила къде ли не. Три ноци подред заспиваше с плач, защото любимката ѝ беше изчезнала и никой нямаше да я нахрани. Гневът се изпари от главата ми само при представата каква радост щеше да огрее личицето ѝ, щом види омазаната с машинно масло играчка.

— Ролинс. — Самодоволният глас принадлежеше на Фитс. Стоеше пред колата.

Надзърнах иззад отворения багажник и попитах възпитано:

— Да?

— Искам само да ти кажа, че е най-добре да оставиш сестра ми на мира, авер. Хич не се шегувам.

Фитс беше млад и як. Колкото и да се мъчеше да изкриви лицето си в заплашителна гримаса, все си оставаше младо момче. Гладка кожа и кръгли очи.

Пуснах пушката и затворих багажника.

— Не е необходимо да ми береш грижата, авер — отвърнах. — Аз съм този, който трябва да си бере гайлето.

Фитс не беше наясно как да реагира на отговора ми.

Заобиколих полумомчето — полумъж и седнах зад волана. Фитс ме гледаше втренчено през отворения прозорец, видимо объркан. Не откъсваше поглед от колата, докато потеглях, а през това време братята му се приближаваха към него, събирайки се в глутница като кучета.

Мисълта за това момче ми отне и сетните сили. То си нямаше и най-малка представа за това, което ставаше в заобикалящия го свят. Беше млад и силен, имаше братя, с които да тича на воля, и сестри, които го перяха и му готвеха.

Можех да го убия за едното нищо. Един ден все някой щеше да го направи. Също както Плъха беше убил Бруно.

Искаше ми се да убия и Кловис, но нямах никаква причина да го сторя. Тя не беше направила нищо. Цялата работа опираше до мен. Аз бях посегнал към света на белия човек и ме бяха пипнали, това беше всичко. Когато бях малко момче, ме учеха, че всяка жаба трябва да си

знае гола. Бях глупак, след като този урок бе излетял от главата ми, и сега трябваше да си плащам за глупостта.

Дълбоко в себе си знаех, че светът няма да ми позволи да стана почтен бизнесмен. Беше ми жал за блъскането, което му бях хвърлил. Още от дете работех от сутрин до здрач: метях, обработвах градини, доставях пратки. Каква ли работа само не бях вършил и сега исках отплатата за труда си. Исках я, жестоко.

Но жестокостта ми вече не кротуваше в дъното на съзнанието ми. Всеки път, когато я усещах да се размърдва, пред зора ми изникваха Бруно и Плъха и колко е лесно да умре човек.

В Тексас и Луизиана, откъдето произхождам, убийствата с куршум, нож и пребиванията до смърт бяха нещо съвсем обичайно. Някой можеше да те убие с голи ръце просто защото няма оръжие подръка. Жените умираха при раждане, мъжете се давеха при опитите да измъкнат дървета от водата. Където и да се обърнеше човек, навсякъде върлуваха сифилис и пневмония, и туберкулоза.

После дойде Втората световна война. Хората вече умираха с милиони. Умираха в собствените си домове и в самотните заснежени пространства. В Европа бяха построили гигантски фабрики, в които убиваха хора. В Европа те караха да си изкопаеш гроба, преди да ти пръснат тила.

В Европа имах дни, през които виждах повече умрели, отколкото живи хора. В едно полско градче се натъкнах на дупка два на два, препълнена с телца на малки дечица. Още непроговорили.

Но през цялото онова време в мен беше жива надеждата. Надеждата, че съм се добрал до място и време, където смъртта вече няма да ме преследва. Не че си мислех, че хората един ден ще спрат да умират. Знаех, че смъртта е неунищожима. Но не и онази безсмислена смърт, при която мъжете убиват от скука или поради детската игра, на която играят.

Когато Бруно умря, разбрах, че винаги ще бъда заобиколен от насилие и лудост. Виждах го навсякъде — в невинното лице на Фитс, в болния взор на Хуйовата глава. Виждах го дори и в себе си. И ме изпълваше гняв.

И ставаше още по-лошо.

9.

Карах на север покрай унили едноетажни къщи. Само тук-там се виждаха по-големи сгради и палми. Небето беше плътно изпълнено със сив смог. Ниско над хоризонта светлееше кехлибарено сияние. Само да си поемех малко по-дълбоко дъх и усещах рязка болка в дъното на белите дробове. Приветствах я. Имах да свърша още една работа, преди да потегля и да си заработя парите на Сол Линкс.

Лос Анджелис открай време си е плосък и безличен. Всеки може да е къде ли не по всяко време. Полицията те арестува за неправилно пресичане на улицата, или защото нямаш достатъчно акъл да се покриеш веднага след като си обрал дневния оборот на някоя лавка. Но ако човек специално иска да се укрие от закона, по-добро място от Лос Анджелис не може да се намери. Планът на града е лишен от всякаква логика. И с всеки изминал ден хората се множат. Изполичари и малолетни проститутки, емигранти мексиканци и застрахователни агенти идват да поодрусат няколко години банкнотеното дърво, преди да се върнат у дома. Но така и не се завръщат. Парите се изплъзват през пръстите им и лекият живот полека-лека ги изсмуква.

Стигнах до старата автогара на Лос Анджелис, паркирах от другата страна на улицата и загасих двигателя. В колата беше горещо, но това нямаше значение. Всъщност не виждах нищо лошо слънцето да ме поожули малко с лъчите си. Направо умирах за милувката му, та си запалих и цигара, да се поизпека малко и отвътре.

След като я изпуших, се отпуснах на седалката и притворих за момент очи.

Където и да се повлечеше разумът ми по време на полудрямката ми, сърцето ми все се връщаше към онази уличка зад бара на Джон.

Бруно се свлече по задната врата на месарницата и всичко стихна. Кръвта се стичаше по гърдите му и се устремяваше по алеята към босите ми пети. Не исках кръвта му по краката си; не исках никъде по мен да попада кръвта на мъртъв човек.

И тогава Плъха стъпи право в кръвта и се наведе да види Бруно отблизо. За момент се заслуша в накъсания му дъх, после измъкна дългия си пистолет от колана и го насочи в окото на Бруно. По същия начин бе убил и Джопи преди много години.

Изстрелът изтрещя и аз подскочих и се събудих. Стъклените врати на автогарата се отвориха и на улицата прекрачи Реймънд Александър Плъха, облечен в същия сребрист костюм и сиви обувки, които носеше, когато уби Бруно Инграм. Ризата му беше в тъмно опушено, а шапката — с къса периферия. Повечето хора се запускат зад стените на затвора и когато излязат, са комична картинка. Не и Плъха. Вкусовете му бяха толкова безупречни, че той щеше да изглежда достатъчно елегантен и след петдесет години в тъмницата.

Единственото нещо, различно от онази нощ с Бруно, беше това, че Плъха беше с тънки мустачки, от онези, които понякога си пускаше, а понякога бръснеше.

— Хей! — размахах аз ръка през прозореца.

Носеше овехтял зелен сак, почти празен. В панделата не можете да съберете много вещи за спомен, поне от тези, които могат да се носят в сак.

Той скочи развълнуван на седалката до мен.

— Изи, дай ми пистолета си!

— Какво?

— Двама педали в оня автобус искат да си го получат. Смееха ми се, Изи.

Бих могъл да вразумя всеки друг, дори и най-побъркания убиец. Можех да му кажа, че на автогарата има полицаи, че ще го пъхнат обратно в дранголника. Но не и Плъха. Той беше като някакъв древен жрец, който трябваше да отпразнува свободата си с кръв.

— Съжалявам, авер — казах аз, мислейки си за пушката в багажника. — Не съм взел нищо.

— Ходиш без оръжие?

— За какво ми е?

— Ами защото може да ти се наложи да пречукаш някого, затова.

Използвах паузата да завъртя стартера и да включа на скорост.

Изминаха няколко минути, преди някой от двамата ни да проговори. После попитах неубедително:

— Как я караш, Реймънд?

— Как мислиш, че я карам? Затвориха ме като прасе в кочина заедно с още цяла купчина други прасета. Накараха ме да нося ония въшкарници. Накараха ме да им ям лайната. И всеки педал там си мислеше, че може да се бъзика с мен само защото съм дребен.

Представих си жестоките уроци, които бяха получили мъжете, допуснали тази грешка. Плъха не беше едър мъж. Можех да го вдигна и да го напляскам като момченце. Но той беше убиец. Ако имаше и най-малката възможност да ти извади окото или да ти среже някое сухожилие, щеше да го направи.

Веднъж ми разказа как един бял шериф в западен Тексас го бил арестувал за скитничество.

— Можеш ли да си представиш? — възкликна Плъха. — За скитничество! Казах му, че си търся работа.

Шерифът обаче го отвел в ареста и приковал ръцете му зад гърба. И същата нощ, когато останали сами, влязъл в килията.

— Искаше да ме убие — каза Плъха. — Блъсна ме в главата и ме събори, после пак ме вдигна и пак ме удари. Знаех, че трябва да направя нещо, така че когато пак ме удари, се престорих, че припадам... — Плъха притвори очи като сомнамбул и залитна напред към уличния ъгъл, където ми разказваше историята си. Сграбчих го в прегръдките си и той ме ухапа! Ухапа ме по рамото!

После обви ръце около врата ми и се изкикоти в ухото ми.

— Хе-хе-хе-хе. Точно това направи и той, човече. Пристъпи напред и ме сграбчи. Сигурно това, дето му викат рефлекс. Но аз не го ухапах за рамото. А-ха! — Плъха се озъби. — Захапах го за гръцмуля и не го пуснах, докато не усетих, че съм го прегризал целия.

Плъха прегризал гърлото на шерифа и после взел ключовете му. Виждах го как спира до мивката, за да измие кръвта от устата и дрехите си. Не ми каза за това, но аз го познавах добре. Беше ми близък и от брат и ми беше спасявал живота повече пъти, отколкото може да си представи човек.

Той беше мракът на отвъдната страна на луната.

— Трябва да убия някого, Изи — каза той.

— Кого?

— Още не знам. Знам само, че някой ме издаде на ченгетата и че някой е бил до бара на Джон онази нощ, когато пречуках Бруно. Някой трябва да умре за това.

Полицията вече чакаше Реймънд, когато се прибра у дома онази нощ след убийството на Бруно Инграм. Точно затова той беше със същия костюм. Те знаеха, че той е убиецът, и му бяха направили засада; револверът, с който беше убил Бруно, още стърчеше от колана му. Беше очевидно, че някой го е издал. Всъщност ако той по някакъв начин можеше да разбере, че съм стоял в сянката на онази врата, ставах най-вероятният кандидат.

— Как ще убиеш някого, ако не знаеш кой го е направил? А ти не знаеш, нали така?

— Така е. Но помня кои бяха там. Ти и Джон, и още трима други: Малкълм Рийвс, Клинтън Дейвис и Мелвин Куик. — Той изреди имената им почти в транс.

— Но ако сега не знаеш кой е този човек, как ще разбереш?

— Или ще го открия, или ще ги убия и тримата. Но така или иначе ще се добера до онзи, който го е направил.

Ета-Мей, бившата съпруга на Плъха, живееше в малка бяла къща, обградена от лимонови дръвчета, в град Комптън. Висока едноетажна постройка, боядисана на зелени квадрати. Тревата в големия двор почти закриваше ръждясалата стара пързалка, останала да напомня на Ета-Мей за детството на сина им Ламарк. В центъра на двора се крепеше една полужива ябълка, покрита от някаква петниста синьо-бяла плесен. Около умиращото дърво избуяваше зеленчукова градина, изобилстваща с патладжани, боб и домати. Ета обичаше да е заобиколена от изобилие, но още не се беше откъснала от трудните времена. Още ненавършила шестнайсет, почти дете, Ета се грижеше за обездвижената си баба, докато накрая страдащата старица я възненавидя.

Заварихме Ета-Мей на двора.

Никога няма да ми омръзне да гледам Ета-Мей. Тя щеше да бъде модел на Роден, ако той беше чернокож и живееше на юг. Беше едра и силна като мъж, но въпреки това преизпълнена с женственост, много женственост. Лицето ѝ не беше красиво, но беше симпатично и гордо. „Достойнство“ е прекалено слаба дума, за да опиша излъчването ѝ.

Двамата с Плъха се доближихме до оградата. Ета носеше проста памучна дреха, с която работеше в двора.

— Здравей, Изи — поздрави ме тя, но виждах, че цялото ѝ внимание е съсредоточено върху него.

— Ета, къщата изглежда чудно. Ти ли я боядиса?

— Ще започна да ти връщам заема веднага щом уредя нещата около ипотеката — отвърна тя.

Кимнах. Проблемът не ме вълнуваше особено. Една от причините, поради които бях разорен, беше, че раздавах парите си на приятели, които имаха по-малко от мен. Това е застраховката на бедния човек: давай, когато имаш, с надеждата, че един ден ще си спомнят за теб и ще ти ги върнат, когато си в нужда.

— Здравей, Ета — произнесе Плъха. Усмивката му приличаше на сподавен смях.

Спокойно можех да мина за близък на полуизсъхналото дърво и едва ли щяха да ме забележат. Плъха сякаш бе станал по-висок, а усмивката му ставаше още по-дълбока. Едва в този момент си дадох сметка, че и Реймънд е подвластен на времето. Мрежичката от ситни бръчици около очите му се движеше с усмивката му.

За разлика от него, Ета не даваше външен израз на чувствата си. Но мълчанието и сериозното ѝ изражение ясно показваха, че през целия ѝ живот този мъж не е излизал от ума ѝ. Той беше проникнал в самата ѝ сърцевина. Плъха веднъж ми беше казал, че бил привлечен от Ета, защото по думите му тя била гладна жена. Гладът просто извираше от нея.

Не знам какво можеше да се случи, ако вратата на къщата в този момент не се беше отворила.

— Ламарк — произнесе тя, без да откъсва очи от Плъха.

Плъха нададе ликуващ крясък.

— Ламарк!

Вдигнах очи и видях свитото момче, облечено в зелен фермерски костюм, да слиза по стъпалата. Ламарк беше наследил едрия кокал на майка си и нейния тъмен цвят. Беше мрачен и се поклони, когато ни приближи. Но Реймънд не забеляза нищо. Той грубо сграбчи Ламарк и изрече високо:

— Липсваше ми, синко. Липсваше ми.

Беше обвинил врата на сина си, все едно че искаше да се борят. Дръпна го настрани, така че да застанат и двамата с лице към мен, и заяви:

— Това е моето момче.

Това наистина се забелязваше, когато бяха един до друг. Нещо в очите им. При Ламарк това беше нежност, детство, което Плъха никога не бе изживявал.

Ета ме докосна по ръката.

— Остани за вечеря, скъпи.

— Не, Ета — отвърнах аз. — Имам работа. Не ви трябвам в момента.

Тя не оспори твърдението ми. Разтърсих ръката на Ламарк. Вече беше навършил дванайсет години и искаше да се отнасят с него като с мъж.

Вече бях стигнал до колата, когато Плъха изрева името ми и се втурна подир мен. Дойде ухилен до уши и каза:

— Благодаря ти, авер. Нали разбираш, там се бях вкиснал здравата.

Ухилих му се и аз.

— Нищо, братко. Ние сме приятели, нали така?

— Да... разбира се. — Стъклените очи на Плъха изстинаха, въпреки че усмивката му остана същата.

— Тук е барът на Джон.

— Здравей — обадох се аз.

— О, Изи! Как си?

Познавах Джон от двацет и пет години, от Тексас чак до Лос Анджелис; от нелегалното му свърталище до законния бар.

— Плъха е на свобода.

— Така ли?

— Търси хората, които бяха в бара онази нощ. Мисли, че един от тях го е предал. Имаше трима души тогава. Мелвин Куик...

— Знам кои бяха, Изи — прекъсна ме той.

— Е, може би е по-добре да ги предупредиш да не си показват много-много главите.

— Аха.

— А междувременно ще се опитам да уредя нещата.

— Някой трябва да направи нещо, защото едва ли ще мога да хвърля прах в очите на Плъха.

И двамата знаехме, че Плъха няма да се откаже само защото тези мъже се крият от него.

10.

На следващата сутрин карах по пътя към Бевърли Хилс. Шосето „Лома Виста“ беше чисто и красиво. Не можех дори и да се видя толкова богат, че да живея в някоя от тези къщи. Искан да кажа, дори и да бях бял и да ме оставеха да живея там, пак не можех да си представя откъде ще изкарам толкова много пари. Всички къщи имаха прекалено много стаи, а по ливадите им човек можеше да отглежда стада бизони. С напредването ми по пътя къщите ставаха все по-масивни и шосето изглеждаше все повече като път към Страната на мечтите.

Когато най-сетне стигнах до бариерата с надпис „Имения Бевърли Хилс“, отвътре излезе униформен пазач. Спрях и смъкнах стъклото.

— С какво мога да ви бъда полезен? — запита пазачът.

Беше плешив и с очила. Изобщо нямаше предвид това, което произнесе. Работата му беше да не пуска вътре онези, които нямат работа в страната на богатите. Беше бял негър, нает да не пуска други негри, бели и черни.

— Добър ден — произнесох аз бавно и отчетливо. — Идвам да се видя с една жена... — Поколебах се, докато посягах към жабката за един стар лист за доставки. — Чакайте да видя, аха, ето го. Сара Кларис Кейн. Живее на Медоубрук Съркъл номер две.

— Дайте да видя документа ви. — Белият негър протегна ръка към списъка ми, но аз бързо го върнах в жабката и казах:

— Съжалявам. Това е конфиденциална информация. — Много ми е хубаво, когато го сервирам, особено на бели хора.

— Не мога да ви пусна само защото...

— Не можете да ме спрете — прекъснах го аз. — Този път е обществена собственост. Така че се дръпнете.

Форсирах двигателя и колата се стрелна напред. В огледалото за обратно виждане зърнах стража да влиза в кабинката си. Нямах нищо против. Пет пари не давах кой знае, че идвам.

Къщата на Кейн, която за пръв път видях през прътите на боядисана в бяло декоративна метална решетка, изглеждаше като самия рай. Беше стъпила върху един хълм, покрит с трева и белязан тук-там с разнообразни овощни дръвчета. Сградата беше с гигантски колони, които отдалеч изглеждаха като направени от мрамор.

— Какво обичате? — запита ме електронен женски глас.

От външната страна на вратата имаше малък говорител. Явно приближаването ми с колата бе задействало някаква алармена инсталация.

— С какво мога да ви помогна? — повтори гласът.

— Дошъл съм да се видя със Сара Кларис Кейн.

— По каква работа?

— Трябва да разговарям с нея — отвърнах. И когато жената робот не реагира, добавих: — За Марлон Ейди.

— Какво искате... — почна гласът. После добави: — Влизайте.

Вратата хлътна в страничния процепа и аз подкарах по дългата алея към къщата. Вдясно се намираше висок вечнозелен плет, насаден да приглушава шума от движението по пътя. Вляво беше ливадата, извеждаща до редица гръцки статуи, които не се виждаха отвън.

Алеята водеше до един кръгов път, достатъчно широк, за да могат посетителите да паркират и да остане място и за минаващите коли.

Зданието, защото прозвището „къща“ изобщо не му отиваше, беше на три етажа. Мраморните колони се издигаха от двете страни на входната врата, която се намираше в центъра на стъклена стена. Ясно се виждаше дългото стълбище, което водеше към горните етажи. Фоайето беше от розов камък.

Не бях изненадан, че ми отвори негърка. Кожата ѝ определено беше кафява, но със светъл оттенък. По вирнатото ѝ носле бяха пръснати лунички. Винаги ми е било странно, когато видя чернокожа личност с вирнато носле. Вместо да се смутя от арогантния ѝ поглед, просто ми се прииска да я опозная по-отблизо.

— Здравей — произнесох с усмивка и с надеждата, че и тя ще ме хареса.

— Добър ден — отвърна ми красивата млада жена с глас, лишен от всякакви емоции.

Черната рокля я обозначаваше като прислужница, но тя носеше големи крещящи обеци, а материалът, от който бе ушита роклята ѝ, беше много фин памук, дори може би коприна. Можеше и да е слугиня, но се чувстваше сигурна на мястото си.

— Мога ли да си поговоря с госпожата?

— В момента е крайно неподходящо да ви приеме. — Звучеше също като бяла жена. В гласа ѝ нямаше дори и следа от южняшки акцент. — Така че ако решите да оставите бележка, ще имам грижата да ѝ я предам.

Главата ми присмехулно се полюшна.

— Не.

— Защо не? — възнегодува тя.

— Ще отидете да кажете на госпожата, че ако тя пожелае да си поговорим за Марлон Ейди и за един чек, който собственоръчно му е написала, би било крайно подходящо да слезе да се видим. Не е необходимо да цапам с недостойните си телеса прекрасните ѝ столове или някоя друга мебел. Ще я чакам прав, тук.

— Вие разговаряхте ли с... с... мистър Ейди? — запита тя, вместо да изпълни нареждането ми.

— Зависи — отвърнах.

— Зависи от какво?

— Познавате ли го?

— Сестра му работеше при нас. Скоро напусна.

— При вас?

— Искам да кажа тук, в къщата — отвърна тя малко сконфузено.

— Говорим за Бети, нали така?

Някаква светлина пламна в очите ѝ.

— Вие познавате Елизабет?

— Мога ли да говоря с госпожата? — отвърнах ѝ с въпрос аз.

Ноздрите на прислужницата се издуха, а очите ѝ се разшириха. Определено беше красива.

— Не можете ли да ми отговорите на въпроса?

— А вие?

Начинът ми на разговор я извади от равновесие. Сякаш до този момент никой никога не бе ѝ отказвал нищо. За нея представлявах някакъв странен звяр и тя или щеше да ми прегризе гърлото, или щеше да ме обяди.

— Почакайте тук — заповяда тя, а после затръшна вратата в лицето ми.

Почаках някъде към пет минути или малко повече, като през това време си мислех за всички хора, които ми бяха затръшвали вратата в лицето. Бях наброил вече към двайсет и пет души, когато вратата отново се отвори.

Този път на прага стоеше истинска бяла жена. Беше малко над четиридесетте, с руса коса, вече посивяваща, и слаба. Изражението ѝ създаваше впечатлението, че е обзета от мисли за нещо твърде далечно и твърде красиво, ако не и тъжно. Така или иначе, навяваше представата за извънземните героини в романтичните повести на сестрите Бронте.

— Да? — произнесе тя, сякаш към някого зад гърба ми.

— Мисис Кейн? — Забелязах златната халка на пръста ѝ.

— Аз съм госпожа Хоукс — каза тя. Името сякаш предизвика горчив привкус в устата ѝ.

— Трябва да има някаква грешка, госпожо. Тук съм, за да се срещна със Сара Кейн.

— Да.

— Вие ли сте това?

— Хоукс е името ми по мъж. Не го използвам, но ако имате намерение да се обръщате към мен с „госпожо“, трябва да го използвате.

— Значи... вие сте Сара Кейн?

— Тя се казва госпожа Хоукс. — Бледо младо момче се показва иззад жената. Имаше крехка структура за мъж и брадичката му изглеждаше така, сякаш още не беше виждала бръснач.

Определено имаха кръвна връзка.

— Артър! — Госпожата се плесна по бедрото и Артър се приближи още повече, на четвърт крачка зад нея.

— Аз съм мис Кейн — произнесе тя. — Роналд Хоукс е бащата на Артър. — После добави, сякаш след размисъл: — Вече не живее при нас.

— Но въпреки това е мой баща — изрече Артър, повече на майка си, отколкото на мен.

Докато разговаряхме, погледът на Сара Кейн бавно започна да се избистря на фокус.

— А вие сте?

— Ролинс, госпожо. Аз съм... стар приятел на Марлон Ейди.

— О, да. — Тя ме дари с водниста усмивка. — Той беше брат на Елизабет, всъщност неин заварен брат.

— Беше?

— Така ли се изразих? Почти не го познавах. Идваше от време на време при Елизабет. До момента, в който не се намеси баща ми. — Устните ѝ отново се нацупиха.

— Тук ли е Бети? — попитах.

— Не — отвърна тя.

Имах чувството, че се кани да каже още нещо, но размисли.

— Баща ви тук ли е?

— О, небеса, не! Умря преди две седмици, в събота. — В думите ѝ нямаше и следа от скръб. Наистина, не се усмихна, но стойката ѝ се изправи.

Артър, синът ѝ, носеше бели памучни панталони и червена риза с къси ръкави. Коланът му беше от плетен памук, а мокасините светлозелени. Майка му носеше дебело бродиран оранжев копринен жакет японски стил, провиснал над хлабави черни панталони. Краката ѝ бяха боси, ако не се броеше яркочервеният лак на ноктите.

Слънцето печеше в гърба ми, но въздухът, който идваше от вътрешността на къщата, навяваше представа за черква; студен и ангелоподобен. Напомних си, че и Сатаната е бил навремето ангел.

Опитвах се да формулирам следващия си въпрос, когато чух гласа му.

— Хей, момче — провлече дълбок мъжки южняшки глас. Щях да съм по-малко шокиран, ако някой ме беше шибнал през лицето. — Какво дириш тук?

През фойето се задаваше бял тексасец. Як мъж с много месо по костите. Носеше каубойска шапка, светлокафяви джинси и синя риза на точици.

Зад тексасеца отново се появи прислужницата. На всяко гърне мерудия.

— Мистър Ролинс е дошъл да разговаря с мен, Калвин — обади се мис Кейн.

Оцених думите ѝ, но тук очевидно командваше каубоят.

— Ролинс — представих му се аз. — Езекиил Ролинс. Дойдох, защото намерих нещо, което мис Кейн е дала на един приятел.

— И какво е това нещо?

Всички очакваха да отговоря на тексасеца. Бих предпочел да бъдем само двамата с дамата, но това не изглеждаше възможно.

— Търсех приятелката ми Бети, но не можах да я открия, така че отскочих до къщата на Марлон. Но и него го нямаше никъде. Потърсих го още два пъти и когато пак не го открих, влязох да видя дали не е оставил някаква бележка къде може да е отишъл. Всичко, което открих, беше това. — Вдигнах чека за пет хиляди долара. — Написан е на името на Марлон. Не успях да го открия, но намерих чека. А просто не мога да си представя, че някой толкова беден като него ще остави толкова пари да се въргалат на пода. — Направих кратка пауза. — За да му отнемете тези пари, би трябвало да го убиеете.

— Мъртъв ли е? — запита Калвин.

— Така мисли госпожата...

— Не съм казвала подобно нещо — възрази тя.

— ... но аз не знам — довърших изречението си. — Открих само чека. Марлон го нямаше. — Говорех така, както очаквах от мен.

— Значи ти всъщност дори не знаеш дали той наистина е изчезнал — произнесе Калвин и аз веднага проумях, че въпреки каубойските си дрехи той е адвокат.

Можех да направя нещо по-умно, отколкото да споря с адвокат. Той беше грамаден мъж, напомнящ на някакъв демон, изскочил от индийската митология, изваян от голяма квадратна скала. Излъчваше първична жизненост, сякаш можеше да поеме и най-тежкия удар, ако се стигнеше дотам.

— По-добре недей стоя в тази жега, мамо — обади се бледото момче. — Можем и сами да се оправим.

Сара се усмихна на сина си и кимна.

— Благодаря ти, Артър.

— Мис Кейн? — запитах аз, преди да си тръгнат.

— Да?

— Защо дадохте на Марлон пет хиляди долара?

— Те са мои — каза тя, взирайки се в чека в ръката ми. — Но не го написах аз. А и да бях го написала, нямаше да го приемат в банката, защото по сметката няма никакви пари. Татко не ми позволяваше да

имам много пари и сега, след като вече го няма, имотът е в ръцете на адвокатите. — Тя хвърли злобен поглед към Калвин. — Докато не отворят завещанието.

— Дай да го видя — каза Калвин.

— Простете, но кой сте вие? — Пренебрегнах протегнатата му ръка.

— Казвам се Калвин Ходж, момче. Аз съм семейният адвокат.

Сара Кейн за миг сякаш се пробуди от унеса си при думите му. Придоба вида на човек на косъм да протестира. Калвин обаче я стрелна с ядовита усмивка и тя се сгуши.

Стоях само на половин метър от тексасеца. От дъха му на пушач на лула и вонята на пот настръхнах целият.

— Вие ли сте човекът, който ме нае да издиря Елизабет Ейди?

— Какво? Калвин, ти ли си направил това? Нали каза... — започна Сара.

— Не съм те наемал за нищо, момче. А сега ми дай да погледна собствеността на мис Кейн.

— Тази собственост — произнесох аз, прибирайки чека в джоба си, — принадлежи на Марлон Ейди. Опитвам се да открия него и сестра му. Бях нает да намеря сестра му от един човек, който претендираше, че представлява мис Кейн.

— Ти ли, Калвин? — проговори Сара Кейн. Дори го посочи с пръст, сякаш го обвиняваше.

— Глупости. Не съм чувал за този тип.

— Открихте ли Елизабет? — настоя мис Кейн.

— Не, госпожо. Само чека ви.

Гледах право в жената, но в този момент Калвин Ходж ни раздели с огромната си маса.

— Ще ми дадеш ли чека, синко?

— Да ти изглеждам на твой роднина? — запитах го, вместо да го фрасна по мутрата.

— Можем да го уредим много лесно — каза той. — Ти ми даваш чека и по пътя си обратно няма да срещнеш никакви трудности.

— Този чек принадлежи на Марлон. Бих си помислил дали да не ви го върна, ако си признаете, че сте наели Сол Линкс.

Калвин Ходж поклати глава. Прислужницата и момчето държаха ръцете на Сара Кейн. Сякаш се страхуваха, но не можех да кажа кой

беше източникът на страха им, аз или Калвин Ходж.

— Пак ще се видим — заплаши ме каубоят адвокат.

Отстъпих цяла крачка, преди да се обърна с гръб към него.

След десетина пресечки започнах да се чувствам в безопасност. Очевидно беше, че Калвин Ходж е човекът, наел Линкс.

— Адвокатът й ме нае — беше казал Линкс.

Нали така?

А ако Ходж не беше този адвокат, значи Линкс ме беше излъгал. Може би Линкс така или иначе лъжеше.

Ако бях по-млад, със сигурност щях да реша главоблъсканицата. Но на четиридесет и една години знаех кога да спра. Определено си бях заработил двестата долара.

Дочух воя на сирените и прецених, че това трябва да е някой свръхусърден копой, на когото не му се нрави много идеята чернилка като мен да обикаля из Бевърли Хилс. Спрях до бордюра на „Уилшир“ и „Доъни“. Черно-бялата катафалка закова пред мен, последвана само след миг от още две отзад.

Шест души! Полицаи. Наобиколиха отвсякъде колата още преди да успея да мигна.

Извлякоха ме от предната седалка и ме захвърлиха върху асфалта.

— Разтвори краката!

— Извади ключовете! Претърси колата!

Претърсиха ме и заковаха ръцете ми зад гърба ми.

— Хей, какво съм направил? — изкрещях аз.

С което си заработих една плътно притисната в основата на врата ми палка.

— Затваряй си устата — изсъска гневен глас в ухото ми.

Извих глава настрани и видях една млада жена с дете да се отдалечава, все още втренчена в мен. Детето се опитваше да зададе на майка си въпрос, но жената не му отговори.

Чух някой да отваря багажника на колата ми и въздъхнах облекчено, че бях имал достатъчно разум да скрия пушката, преди да тръгна на разходка из Бевърли Хилс.

В щата Калифорния рязаните пушки са извън закона.

Вдигнаха ме за мишниците и ме хвърлиха в една от полицейските коли. Двама мъже се вмъкнаха след мен от двете ми страни. Зловеци мъже с безукорни бели лица.

Спомних си, че човек без белези не познава милост. Той не знае какво представлява болката.

11.

Хвърлиха ме в нещо като помещение за срещи с решетки по прозорците. Имаше дълга букова маса, заобиколена от букови столове върху излъскан чамов паркет. През решетките на прозореца виждах булевард „Санта Моника“. Колите се движеха по работите си. Никой от водачите им си нямаше и представа, че съм задържан в панделата без никаква причина. А и някой от тях да го бе разбрал, едва ли щеше да даде и пет пари. А дори и да дадеше пет пари, ефектът за мен щеше да е пак същият.

Нямаше тоалетна. Вярно, имаше един висок алуминиев пепелник с подвижен конус и съд с пясък отгоре. Вдигнах съда и отдолу се отвори кухнята на конуса. Изпиках се вътре. Трябваше да свърша и голямата работа, но реших да изчакам за благоволенieto на моя тъмничар.

Чаках часове.

Нощта вече падаше, а още никой не бе влязъл в стаята.

Седях до прозореца и си мислех какъв глупак съм да се напъхам между шамарите. Нали имам деца, които ме чакат у дома.

Гледах как залязва слънцето; колите една след друга запалваха фаровете си. Заудрях по вратата и изкрещях два пъти, но никой нито се обади, нито дойде. Добре съзнавах, че всичко това се прави само за да ме сплашат.

И наистина имаше ефект.

Със залеза пред вътрешния ми взор изплува и Плъха. Той бе прекарал почти пет години в килия много по-зловеща от тази. Препусках подир сенки и илюзии, когато трябваше да правя всичко, за да не допусна Плъха да пръсне черепа на бедния глупак, предал го на ченгетата, който и да беше той.

Спомних си как говореше Хесус. За Перушинката, обляна в сълзи, загдето татко ѝ още не се е върнал.

Нещо се беше случило с Марлон. Може би беше мъртъв. Бети я нямаше и нямах и най-малката представа къде може да е отишла.

Единственото, с което разполагах, бяха няколко полуистини от Сол Линкс и един чек за пет хиляди долара, написан на името на Марлон. В действителност чекът беше в ръцете на ченгетата. И всичко останало, което имах.

А аз още не знаех нищичко.

Ченгетата дойдоха чак когато се бях отчаял съвсем. Коремът си го чувствах така, сякаш вътре играеше някаква топка за боулинг. Езикът ми беше сух. Дори и стомахът ми бе престанал да ръмжи.

Бяха трима. Един дребен мъж в сиви панталони и бяла риза с ръкави, навити над костеливи лакти. Носеше очила със златни рамки; имаше тънка, млечна кожа със сини венички, прозиращи отдолу. Вторият беше ченге в черна униформа. Беше си я изгладил сутринта. По начина, по който държеше шапката си под мишница, точно като военен, разбрах, че се глади всяка сутрин. Беше висок, добре сложен и самоуверен. Кестенявата му коса и кафявите очи контрастираха с бледата му кожа.

Най-голямо внимание обаче обърнах на третия мъж. Беше два метра. Широки рамене и рижа коса. Нещо в него ми напомни за Бруно Инграм — може би беше полюшването му, правеше го също като него. Тъмносините му панталони напомняха на полицейска кройка, но бялата му риза беше от фина материя и ушита по мярка. Яката му беше отворена на врата.

Лицето му беше делово. Очите му бързо ме обходиха, после се спряха на пода, след което се върнаха на мен. Устните му се изкривиха в нещо средно между приятелска физиономия и подигравка.

Ако видех такъв човек да върви по моя тротоар, веднага щях да пресека улицата.

— Стайлс — представи се гигантът и посочи към гърдите си. — Командор Стайлс.

Командор!

Дребният мъж в сиви панталони носеше малко куфарче. Постави го върху дъсчената маса и го отвори, разкривайки ролков магнетофон. Измъкна от куфарчето електрически кабел, размота го и го включи в контакта под прозореца, който гледаше към улицата.

Претеглих шансовете си. Колкото и да бе едър командорът, един як ритник в чатала щеше да го свали за дълго. Униформеният беше само на три крачки зад него. А зад него? Кой знае? Може би свободата.

Щях да грабна децата и да се измъкна от щата още преди полунощ. Самолетните билети до Ню Йорк или Хаваите бяха осемдесет долара на човек; можех да взема парите на заем от Джон. Още вечерта щяхме да се измъкнем.

Но как да постъпя с дребничкия? Командорът беше пръв, след него ченгето. Следваше дребосъкът. Ами ако се развикаше?

Командор Стайлс прочете всичко върху лицето ми.

— Сядай, Ролинс — заповяда той.

Четиридесет и пет калибровият револвер, който измъкна от джоба си, изглеждаше като детска играчка с капси в ръката му.

— Сядай — повтори той.

Измъкнах един буков стол изпод масата и изпълних нареждането му.

Той седна на масата от дясната ми страна и сложи револвера пред мен.

Така ми се ходеше до тоалетната, че чак ми се ревеше.

— Не обичаме, когато гражданите от нашия район биват притеснявани — произнесе той.

— Да, сър — отвърнах бързо и почтително, стараейки се да прочистя гласа си и от най-малките следи от омраза.

Той се усмихна, доволен, че му отдавам дължимото уважение.

Щях да направя почти всичко, което искаше от мен, защото в момента бях негова собственост. В момента този мъж беше моят господар и не ме е срам да го призная. Ако пожелаеше, можеше да ме осакати или обезобрази до неузнаваемост, или да ме убие. Вярно, можех да се изправа гордо и да му плюя в лицето. Но тогава кой щеше да се грижи за децата ми? Кой би оцелял, за да даде показания срещу него за престъпленията му?

— Добре — произнесе той. Ръката му тежеше като мокър цимент върху рамото ми. — Сега покажеш ли желание да ни сътрудничиш, нещата може и да не загубеят.

Успях да потисна в гърлото си поредното „Да, сър“. Показах ли се прекалено уплашен, можеше да стане същински звяр; изродите като него са склони на това.

— Какво правеше в дома на Кейн?

— Търсех Елизабет Ейди.

— Коя е тази?

— Една жена. Един мъж на име Линкс ме нае да я откроя.

— Да я откриеш защо?

— Той ми каза, че тя прекъснала работата си при тях, но че госпожата искала да я върне. Адвокатът, за когото работел Линкс, искал да предложи на Бети някаква пенсия или нещо от този род.

— И ти не му повярва, така ли?

— Не знам какво да... — започнах аз и в този момент, без никакво предупреждение, командорът скочи и ме удари в гърдите с коварен ъперкът.

Столт падна на пода. Аз се блъснах в стената и се свлякох като смачкана буболечка.

В първия момент единственият ми проблем беше, че не можех да дишам. Чувствах се така, сякаш целият ми гръден кош беше хлътнал. С всяко вдишване ме пронизваше толкова остра болка, че чак изпаднах в паника. И после се разнесе шум, сякаш някакъв гневен гъсок предупреждаваше неразумни конкуренти с мераци за харема му.

След миг проумях, че този шум всъщност произтича от опитите ми да си поема дъх.

— Хайде, Ролинс — каза командорът. Сграбчи ме за раменете и ме изправи.

Дребосъкът се суетеше с магнетофона си. Спретнатият строен полицаи стоеше мирно до вратата. Нито единият, нито другият бяха помръднали да окажат помощ. Нямаше и да помръднат дори и този луд да ме пребиеше до смърт.

— Позволи ми да ти помогна — предложи ми учтиво командорът.

Пусна ме в един празен стол и отново седна на масата.

— Какво правеше в къщата на Кейн?

— Линкс ми предложи... — Разкашлях се до дъното на дробовете си, изхвърляйки хрочки. Трябва да съм кашлял повече от минута, но Стайлс не го беше грижа. Той търпеливо чакаше да продължи с разпита си.

— Линкс ми предложи двеста долара аванс и още толкова, ако успея да откроя Елизабет Ейди — успех да изговоря накрая. — Мислех, че е искрен. Защо да ме лъже?

— Не знам — каза Стайлс, вдигна юмрука над рамото си и аз се сгуших зад ръцете си, без да изпитвам дори и капчица срам.

— Какво ще кажеш за Албърт Кейн? — попита Стайлс.

— Кой е той? — запитах с някакво ледено усещане в стомаха си.

— Старецът — каза Стайлс. — Почина преди две седмици.

— Не знам нищо за него — отвърнах. — Линкс не ми каза нищо за него. Твърдеше единствено, че стопанката на къщата си искала прислужницата. Аз пък се мъчех да изкарам пари, за да си платя наема. И през ум не ми е минавало, че може да върша нещо нередно, като издирвам прислужницата на някоя стопанка.

— Значи не знаеш нищо за Албърт Кейн?

— Абсолютно нищо.

— Но този човек... този, този... — Той щракна с пръсти, мъчейки се да си припомни името.

— Линкс — подсказах услужливо аз.

Стайлс се усмихна. Истинска усмивка, приятелска — едно от най-ужасяващите неща при един природен убиец е усмивката му. Сякаш подчинението ми го изпълваше с възторг.

— Линкс — повтори той. — Той ли ти каза да отидеш в къщата на Кейн?

— Не. Искаше от мен да открия Елизабет Ейди, поне това ми каза.

— Но след като тъкмо стопанката си иска прислужницата, защо ще я търсиш при нея? — Гласът му звучеше като на тригодишно хлапе, изпаднало в удивление защо океанът не се надигне и не наводни сушата.

— Линкс каза, че не знаел името на госпожата. Каза ми само, че го е наел някакъв адвокат.

— Какъв адвокат? — На лицето на Стайлс се изписа вълча усмивка.

— Не знам. Не ми каза.

— Какво ти каза?

— Само че трябва да открия Бети...

— Бети ли? Ти я познаваш?

— Познавах я. Когато бях малко момче. Много отдавна, в Тексас.

— Значи затова си отишъл в къщата на Кейн? Знаел си, че момичето е работело там.

— Не съм виждал Бети от двайсет и пет години.

— Знаеш ли къде може да се намира тази Бети? — Той се опитваше да изглежда безразличен, но аз долавях, че Бети е единственото нещо, което го вълнува.

— Не, сър.

— И след като не знаеш нищо за нея и не си я виждал толкова години, как тогава разбра къде живеят Кейн?

— От чека — промълвих аз.

— Да, чека — повтори той. — И откъде се появи този чек?

— Намерих го в къщата на Марлон... в Хупър.

„Хупър?“ Стайлс изговори името беззвучно. Въпросът бе изписан върху лицето му.

Отново се върнах в пристройката до къщата, на колене, сред засъхналата кръв на Марлон. Стайлс знаеше, че лъжа, но нямаше намерение да излага лъжата ми при записа на полицейския магнетофон. И тогава разбрах, че животът ми виси на косъм.

Настъпи продължително мълчание.

Измервах времето с пулсиращата болка, която отброяваше всеки удар на сърцето в гърдите ми.

— Благодаря ви за съдействието, мистър Ролинс. А сега ви моля да ме извините, но се налага да отида да проверя истинността на историята ви.

Командор Стайлс се усмихна и се изправи, после се извърна, но след миг отново се обърна към мен, сякаш спомнил си още един въпрос. Дори не можах да видя удара. Предполагам, че се е извъртял и ме е ударил в брадата. По-късно, когато се свестих в новата си килия, брадичката не ми даваше мира от болка.

Гърдите ме боляха, ръката и тилът също. Над диафрагмата ми се бе издула голяма буца и хълбокът ме стрелкаше здраво при всяко завъртане. Сигурно ме беше ударил още веднъж, след като съм припаднал. Само така можех да си обясня всички тези отоци и болки.

— Добре ли сте?

— Да, добре съм — отвърнах.

До нара ми стоеше някакъв мъж. Носеше светлокафява риза и панталони в същия цвят, препасани с тъмен колан. Заприлича ми на

някакъв огромен бойскаут. Беше толкова смешно, че чак се разсмях, и мигом бях наказан за това.

— О, по дяволите!

— Имате ли нужда от лекар?

— Стига ми да мога да звънна един телефон.

Бойскаутът приклепна до мен, опрял ръце на коленете си. Отблизо дългото му бяло лице изглеждаше загрижено.

— Мога да ви извикам лекар — каза той.

Тъгата в гласа му ме стресна. Помислих си, че в очите му чета смъртта си.

— Моля ви — казах. — Само два телефона.

Той се изправи, излезе от килията и затвори вратата.

До леглото ми имаше тоалетна чиния, усещах я по миризмата. Още ми се ходеше по голямата работа, но се страхувах да го направя, за да не ми се изтърсят и половината вътрешности.

Затворът си беше съвсем обикновен. Килии и от двете ми страни и бетонен под навсякъде. Бях сам. Останалите затворници вероятно бяха умрели по време на разпита. Мисълта за това ме накара да се разсмея отново и болката ме изправи на крака.

Решетките бяха студени. Това ми достави удоволствие. Притиснах бузи към ледената стомана. Всичко, което бях желал до този момент, беше да се откажа от поетата задача, да се предам. Но сега вече някой щеше да плати.

— Мистър Ролинс? — Бойскаутът се беше върнал.

— Как се казвате? — попитах го.

— Конър — отвърна той. — Добре ли сте?

— Мога ли да се обадя по телефона, господин Конър?

— Да, можете.

Излезе пак и после се върна с двама млади полицаи, които носеха палки.

Телефонът се намираще в един бетонен коридор точно до килиите. Първото ми обаждане беше до вкъщи. Затворих едва след тридесет и второто позвъняване.

После звънях до семейство Хорн. Бяха прибрали Перушинката и Хесус. Говорих с Хесус, но той не ми отвърна нищо.

Перушинката взе слушалката след него.

— В някакво задръстване ли попадна, тате?

— Да, миличко.

— На главата ми има черешово сладко, тате. Много е смешно и Джус поиска да го махне, ама аз не му дадох и той стана много смешен. — Перушинката се заля от смях.

— Обичам те, миличко — казах.

— Да. Тате, мистър Хорн е тук.

Предадох му, че са ме арестували по погрешка, но че ще се прибера при първа възможност. Не мисля, че ме разбра, но всичко беше наред, защото и аз самият не бях наясно. Той щеше да се погрижи за децата. Това беше единственото, за което можех да го помоля.

После дойде и редът на Плъха.

Ета вдигна почти мигновено.

— Ало?

— Ета?

— Изи, какво не е наред, скъпи?

— Вкараха ме в панделата на Бевърли Хилс. Плъха там ли е?

— Нещо не е наред с Реймънд, Изи.

— Там ли е, Ета?

— Не. Навън е, мъчи се да разбере кой го е предал тогава на ченгетата. Пак е превъртял, Изи. Ходи по нервите на Ламарк и ме е страх да не направи нещо.

— Ще го потърся веднага щом ме...

— Ще го потърсиш ли?

— Но първо трябва да говоря с Фей Рабинович. Имаш домашния й номер, нали?

— Някъде тук е — каза тя.

Дочух я да рови из чекмеджетата и да прелиства хартии. Виждах я застанала в кухнята по тънка нощница, с кърпа на главата.

— Намерих го, скъпи. За какво те прибраха?

— По-късно ще ти разкажа, Ета.

— Окей. Ето номера.

Това беше централа в Аксминстър. Адвокатката на Плъха беше единствената причина, поради която не му лепнаха присъда за убийство втора степен. Тя работеше с Американското сдружение за граждански свободи и Националната асоциация за издигане на

цветнокожи граждани. Молах се на Бога да е в настроение, за да ми помогне.

12.

Конър беше услужлив като същински бойскаут. Каза ми, че командор Стайлс (истинският му чин всъщност бил капитан, но никой, дори и началниците му, не го наричал така) нямало да е на работа чак до утре. Но бил наредил да ме оставят сам в килия. Не искал да има и други затворници, за да не разговарям с никого. Така че ме пъхнаха в едно специално крило, предназначено да поема препълването в онези дни, когато градът биваше обзет от граждански безредици.

Конър обаче не обичаше Стайлс и не искаше някой затворник да умре, докато той отговаря за него.

— Тук са умирали хора — каза ми той. — Но никога, когато аз съм бил дежурен.

Но въпреки това не беше много окуражаващо да имам пазач като Конър. Той беше най-обикновен служител, макар и с голямо сърце. Командор Стайлс щеше да го глътне на един залък, преди да хвърли трупа ми в Тихия океан.

След като се озовах в самотата на килията си, вдигнах дюшека и разхлабих една от планките, които държаха пружините. Макар да не беше остра, издаваше рязък и свистящ звук, когато я размахвах из въздуха. Ако командорът поискаше поредното парче от мен, щях да имам грижата да получи повече, отколкото очаква.

Исках да играя по правилата, но този човек беше луд. Абсолютно луд. Нямаше никакво значение къде се бях озовал; бях решен да не се предавам и да умра в бой.

Към полунощ Конър дойде в килията ми заедно със стражите.

— Имаш гости, Ролинс.

— Кой?

— Ела — каза само той.

Бях пъхнал планката под матраците и не можех да я измъкна, без полицаите да ме видят.

Отведоха ме в една малка стая, където чакаха Фей Рабинович и един добре облечен бял мъж.

Познавах Фей. Определено беше бяла, но кожата ѝ биеше малко към мургаво. Беше слаба и с корава стойка, сякаш бурен, прораснал върху камък. Очите ѝ излъчваха деловитост, а носът ѝ беше леко разширен, сякаш надушваше нещо не съвсем редно. Фей нямаше още навършени трийсет години, но никога не бе имала детство.

Фей Рабинович не обичаше никого. Мъжете бяха недостойни за презрението ѝ, а жените не бяха достатъчно добри, освен в случаите, когато вършеха някаква важна работа и говореха с достойнство. Бях се запознал с нея, когато Плъха беше обвинен за убийството на Бруно. Тя ме отведе в офиса си да отговоря на въпросите ѝ, за да е сигурна, че ще издържа на кръстосания разпит в истинския съд.

— Защо поехте делото на Реймънд? — запитах след четиридесет и пет минути въртене на шиш.

— Защото законът е боклук — отвърна тя.

Тогава беше само на двацет и пет, един от най-младите хора, започнали някога работа като адвокат. По лицето ѝ нямаше и следа от грим, а косата ѝ беше къса и сресана право назад.

— Но вие сте адвокат. Част от закона.

Фей сведе поглед към часовника си. Беше приключила с мен и въпросите ми не я вълнуваха.

Направо побеснях, особено от начина, по който ме беше освободила, сякаш бях никой или последната отрепка. Тя се опитваше да помогне на приятеля ми, сякаш беше човек с либерални разбирания, но обноските ѝ произхождаха направо от плантацията.

— Значи го правите, защото той е беден чернокож и в съда няма да се отнесат справедливо с него?

— Пет пари не давам за приятеля ви — изрече тя, надигайки се от стола си. — Той е убиец и в един по-добър свят би увиснал на бесилото. Но хората, които управляват този свят, нямат правото да осъждат никого на смърт. Те са онези, които заслужават да умрат.

Мъжът беше по-възрастен и облечен в тристадоларов тъмносин костюм. На ревера си беше закичил бяло цвете, от което заключих, че сигурно идва от някакво социално мероприятие.

— Това ли е лицето? — запита той Фей.

Тя кимна, мрачна като някаква валкирия.

Белокосият мъж обърна стоманения си поглед към Конър.

— Защо куца? Така ли го приехте?

— Не знам, господин съдия — каза Конър. Може и да ненавиждаше Стайлс, но нямаше намерение да го издава.

— А вие? — обърна се към мен съдията.

— Излизам ли отгук? — запитах аз всички и никого.

— Арестът му дори не е регистриран — намеси се Фей Рабинович.

— Вярно ли е това? — За Конър съдията не разполагаше с нищо друго, освен с въпроси.

— Аз съм просто дежурен, съдия Мелън. Той беше в килията, когато поех дежурството. Казаха ми, че се е бил.

Съдията Мелън. От Върховния съд на щата. Всеизвестен критик на расизма и застъпник за правата на бедните. От време на време се натъквах на името му във вестниците.

Съдията замълча няколко удара на сърцето.

— Няма заповед за арестуването му — каза Фей. — Няма никаква причина да бъде задържан тук.

— Как се казвате? — попита съдията Конър.

— Конър, сър.

— Имате ли регистрация за ареста на този човек?

— Изглежда, че няма, сър.

— Знаете ли кой го е довел тук?

— Застъпих в шест, сър. Той вече беше в килията — излъга Конър.

Съдията изчака сърцето му да отброи още няколко удара и после заяви:

— Освободете го. Искам доклад от началника ви сутринта.

Твърдият поглед на Конър ми подсказа, че той горчиво съжалява, че ми е позволил да ползвам телефона. Надявах се да прочете в моя поглед колко съжалявам, че се е озовал в такава неприятност.

— Трябва да подадете оплакване. — Вече бяхме навън и Фей Рабинович ми даваше напътствия пред градския съвет на Бевърли

Хилс. — Единственият начин да привлечем някакво внимание към този случай, е да го отнесем в съда.

— Може би по-късно — казах. — Точно сега имам прекалено много работа.

— Точно затова следващият човек, когото вкарат тук, ще бъде убит. Защото имаш прекалено много работа.

— Слушай, сладур — произнесох аз с най-проникновения си глас и я хванах за ръката, но тя рязко си я издърпа.

— Махни си ръката от мен!

— Окей. Виж, онзи тип е абсолютен убиец. Не можеш да го спреш със съдебни призовки.

— Няма мъж, който да ме уплаши — произнесе Фей Рабинович. Търкаше си ръката така, сякаш искаше да изстърже следата от допира ми.

— Знаем, че няма — казах. После добавих: — Щях да ти се обадя дори и да не ме бяха арестували.

— Защо?

— Искам да разбера как ченгетата са се добрали до Плъха.

— Защо?

— Защото ако не измисля нещо в най-скоро време, Реймънд ще го загази така, че дори и ти няма да можеш да го измъкнеш този път.

Тя ми отправи загадъчен поглед. Не приятелски, но достатъчно открита подкана за разговор.

— Трябва да открия как са разбрали за него ченгетата онази нощ. Той си мисли, че го е издал някой от хората в бара. Искам да му докажа, че не са били те.

— Не работя с канцеларията на прокурора. Няма да ми кажат нищо.

— Случаят е приключен. Все трябва да има някой, който да поговори с теб.

Погледът ѝ беше безмилостен. Безкомпромисен поглед на адвокат, съчетан с изражението на жена, която не ползва мъже в традиционния смисъл на думата. Извади малко бележничке и златен автоматичен молив от чантичката си и попита:

— Как ти е номерът?

Казах ѝ го.

— Позвъни ми след два дни, ако дотогава не ти се обадя.

13.

Когато Конър изтърси торбата с вещите ми, открих, че чекът липсва. Не го споменах обаче. Боях се, че Фей ще ме накара да останем, докато дойде Стайлс, за да спорим.

А Стайлс искаше да ме убие. Това беше работната ми хипотеза.

Семейство Хорн бяха наистина щастливи да ме видят. Искаха да оставя Хесус и Перушинката за цяла нощ при тях, но когато погледнах децата, видях по навъсените им чела, че сънуват лоши сънища, така че ги събудих и ги проводих, както си бяха по пижами и завивки, вкъщи.

Ядохме горещ шоколад, хляб и шунка. Поне двамата с Хесус. Перушинката седеше в скута ми, плачеше и ми се жалваше за ожуленото си преди три дни коляно, докато накрая я унесе в сън.

— Не се тревожи, Джус — казах на сина си. — Всичко е наред. Той вдигна палци.

Сутринта се успахме здраво за училище. Перушинката просто не можеше да си намери дрехите, а Хесус за пръв път не можа да ѝ помогне. Но към десет ги закарах и двамата и после поех по булевард „Авалон“ към една дупка с името гимнастическа зала „Херфорд“.

Горещият вятър брулеше лицето ми през отворения прозорец. Беше силен и упорит и ме караше да мисля за горещите дни на Юга. А това ме доведе и до мисълта за Бети. Не ми беше за пръв път да се набърквам в неприятности заради нея.

След онази целувка, с която ме дари насред улицата, започнах да се влача по петите ѝ. Изчаквах я пред приюта за бездомни, където живееше Марлон, защото човек никога не знаеше в чие легло ще осъмне Бети, но Марлон почти винаги се връщаше в собственото си.

Бети обикновено се появяваше някъде по залез-слънце, седнаше в коридора на първия етаж и пиеше и се веселеше с мъжете, които живееха там. Беше лято и тя винаги носеше блузите си разкопчани, за да може да проветрява по-лесно гърдата си.

Навъртах се около предните стъпала с кучетата и бълхите им в очакване на Бети, за да я последвам даже и накрай света. Знаех, че ме вижда, но никога не го показваше. Но един ден го направи. Дватамата с Марлон вървяха по улица „Ле Рой“. Спряха пред една бръснарница и влязоха вътре. Суетях се около бръснарницата, хвърлях камъни в една локва и чаках да видя накъде ще поемат.

— Хей, момче!

Сърцето ми подскочи толкова силно, че чак ме заболя.

— Да, мадам? — изкрещях в отговор.

— Шшшт! Не викай.

Затичах към нея готов да ѝ кажа, че тя е най-красивата жена, която съм виждал.

— Знаеш ли къде се намира барът на Дънкан? — попита тя.

— Да, мадам — произнесох аз, пак с цяло гърло.

— Тихо, момче! Не съм глуха. Искам да отидеш там и да намериш Адри Плай, и да му кажеш, че Бети може да се види с него в дванайсет, ако дойде в бара на Полет. Запомни ли?

Кимнах, защото гласът ми се беше изгубил.

— Добре тогава — произнесе Бети. — Ще му кажеш, че съм ти казала да ти даде пет цента.

Барът на Дънкан беше бивша ковачница. Не мисля, че беше собственост на Дънкан или че дори плащаше наем за нея; той просто я превърна в кръчма, защото нямаше никой, който да му каже, че не бива да го прави.

Кръчмата беше отвратителна. Столовете се брояха на пръстите на едната ръка. Мъжете или стояха прави, или седяха на пода, облежани на стената. Вътре имаше само мъже и всичките пиеха. Въздухът така вонеше на кисело, ругатните бяха толкова груби, че аз се разтреперих още в мига, когато прекрачих прага. Навсякъде около мен мъже приказваха, повръщаха и пиеха. Двама налагаха трети с юмруци; препънах се в едно неподвижно тяло на пода; мъжът или спеше, или беше мъртъв.

— Какво търсиш тук, момче? — изрева Дънкан, едноокият барман.

Лявото си око бе загубил в някаква пиянска свада още в зората на гадния си живот. Клепачите бяха хлътнали в кухината. Кожата около това око беше наръфана с безброй белези, но той не носеше превръзка, защото грозната му рана и жестоките му маниери разколебаваха и най-заклетите побойници.

— М-м-м-истър, м-м-мистър Адри Плай — заекнах аз.

— Какво?

Не можех да промълвя и думичка повече. Но и не стана необходимо, защото един висок мъж в плътно обтегнат работен костюм се изправи зад Дънкан. Приличаше на пантера.

— Мен ли търсиш? — изсъска той.

— Вие ли сте м-м-мистър Плай?

— Аз съм — прошепна той.

Шумът около нас, изглежда, започна да стихва.

Адри вдигна глава и се огледа през рамо, сякаш се боеше, че хората искат да разберат какво крои. Сграбчи ме за ръката и ме изблъска през вратата. Хватката му беше болезнена, но аз бях щастлив да се измъкна от този ад.

Отвън ме вдигна на едно високо стъпало и попита:

— Какво искаш, момче? — Дрезгавият му шепот ме изплаши повече от избитото око на Дънкан.

— Черната Бети каза, че ще се срещнете в бара на Полет в дванайсет, ако искаш. — Това беше всичко, което успях да изтръгна от себе си, без да се разплача.

Усмивката, прекосила лицето на Адри, беше чиста есенция на злото. Той мигом ме забрави и се обърна да влезе в бара.

Бях толкова уплашен, че всичките ми вътрешности трепереха, но въпреки това едно петаче можеше да ми купи сандвич със сирене.

— Мистър Плай, Бети каза да ми дадеш петаче! — Проумях, че съм допуснал грешка още преди думите да се изтърколят от устата ми.

Плай се извърна и се втренчи в очите ми. Приблужи плътно до мен лъщящото си кафяво лице.

— Да не ме мислиш за глупак, момче?

Устата ми окончателно отказа.

Той ме сграбчи за ризата с една ръка, а с другата изщрака ножа си. Сребристото острие лъсна на слънцето. После ме вдигна от стъпалото.

— Да не ме мислиш за глупак, момче? — изсъска повторно той.

Мъжете, които се навъртаха пред бара на Дънкан, апатично очакваха да ме заколи.

Бях се превърнал в чисто олицетворение на страха.

Той ме изтърси в една кална локва и след миг аз скочих и хукнах по улицата с такава скорост, че дори и не чух смеха, който трябваше да е избухнал подире ми.

Бягах с всичка сила по целия път до мястото, където живеех тогава. Малка бърлога, която бях свил на гърба на хамбара на едно бяло семейство. Пропълзях в леговището си и се заклех, че вече няма да се навъртам около Черната Бети.

И съдържах клетвата си цели два дни.

Спортната зала се заключваше с катинар, но той беше само формалност. Всеки крадец можеше да се вмъкне вътре за по-малко време, отколкото беше нужно на почтен гражданин да отключи. В залата толкова много пъти беше влизано с взлом, че накрая крадците вече не можеха да излизат с абсолютно нищо. От яд разбиваха шкафовете и пръскаха документите на Клип.

На папа Клип, който ръководеше спортната зала, накрая му писна от взломаджии, така че доведе едно куче убиец на име Шарлот, кръстено на бившата му тъща, и постави на вратата табелка с надпис „Внимание, зло куче“. След като доведе Шарлот, Клип вече дори не заключваше вратата, когато затваряше. Всеки смелчага, решил да се поразходи из гимнастическия салон, трябваше да се съобразява с Шарлот. „Не знам коя от двете е по-лоша — казваше Клип. — Дали кучката, или бившата ми тъща.“

Още преди да се изкача на втория етаж усетих как мирише. Комбинация от дерматин, мъжка пот и мирис на разгонена кучка.

В залата имаше десетина души. Всички бяха голи до кръста, с изключение на Клип и баща му, Рейнолдс. Клип беше по стара лилава фланелка и джинси. Беше тантурест кривокрак образ, който ходеше

някак въртейки се около таза си. Рейнолдс, най-малко на осемдесет години, носеше двуреден кремав костюм и ярък жълто-червен шал.

— Хей, Папа! — изревах аз. И мигновено съжалих, защото в същия миг се разнесе дълбоко гърлено ръмжене и от един голям хладилен шкаф в ъгъла върху мен се хвърлиха седемдесет килограма зъби.

Замръзнах на място. Кучето вече беше във въздуха с разтворена челюст, устремена към гърлото ми, когато Папа изрева: „Шарлот!“. Усетих полъха на въздуха, когато кучката профуча край мен. Тя се приземи с ръмжене и задуши около краката ми. Не знам откъде се беше сдобил Папа с този мелез. Беше някаква кръстоска между санбернар и мастиф. Главата ѝ стигаше диафрагмата ми. Зъбеше ми се с широко оголена паст.

— Шарлот! Куш! — Клип се приближи, размахал навито на руло списание.

Кучката мигом се преобрази и със скимтене се върна на хладилника.

— Това шибано куче един ден ще изяде някого — заклати глава старецът зад Клип.

— Сложил съм табелка. Който може — да чете — отвърна Клип. — Законът твърди, че си длъжен да поставиш табела, ако искаш да държиш пазач.

Прииска ми се да му кажа какво може да направи с табелката, но си го запазих за себе си.

— Иска ми се да видя лицето на съдията, на когото ще изтърсиш тоя бисер. — Рейнолдс Карпентър беше управлявал спортната зала преди Клип, а сега само се мотаеше наоколо, изживявайки последните си години.

— Здравсти, Клип, добър ден, мистър Карпентър — казах аз.

— Здравей, Изи, какво те води насам? — провикна се Клип.

— Търся Тери Т. Още ли тренира тук?

— Ако на това му викаш трениране. — Клип не криеше отвращението си. — Идва тук три пъти седмично да скача на въже и си мисли, че е готов за ринга. Проклятие! Страхотен късметлия е, че още не съм го изритал. Кълна се, че ако се появят някои добри боксьори и им потрябва шкафчето му, моментално му бия шута.

— Още ли събира залози?

— Да — отвърна Рейнолдс.

Рейнолдс беше комарджия.

При някой друг случай, без значение върху какво работех в момента, щях да поостана да си разменим по някоя и друга приказка. Това е, по което се различавам от ченгетата и останалите хора, черни и бели, които се опитват да открият нещо в черен Лос Анджелис. Обитателите на тази част от града бяха хора от селата и обичаха да си похортуват с посетителите.

Днес обаче не можех да отделя и секунда. Искях да откроя Бети, и Марлон също, ако беше жив. Искях да приключа със случая и да се върна там, където лудите животни, човеци и нечовеци, не драпаха да ме прогонят от леговището ми.

— Добре — казах на бащата и сина. — Ще се отбия пак.

— Днес може да се мерне — каза Рейнолдс.

— Кой ти каза? — запита Клип.

— Днес няма състезания. Не си ли забелязал, че се мярка насам само когато няма състезание, в което да участва?

— Не знам нищо за никакви състезания или залагания. Аз съм само за борбите — каза Клип.

— Да — произнесе Рейнолдс и прокара възглавничката на палеца си под носа.

И тримата знаехме, че жестът означава отказ от бой.

Няма мениджър, треньор или боксьор, който да не си е опитвал късмета в хазарта. Клип бе ръководил Джоупи Шаг през нощта, когато се бе отказал да продължи боя с Тим О'Лиъри Убиеца. Джоупи нямаше никакъв шанс за титлата; единственото нещо, което бе заложил тогава, беше самоуважението си. Джоупи ми бе разказвал, че онази нощ двамата с Клип отнесли у дома три хиляди и петстотин долара. Той използва своя дял, за да закупи бара си.

Нямах нищо против Клип. Когато Джоупи работеше с него, поне носеше пари.

Когато се хванахме заедно с Джоупи да свършим нещо, той свърши с куршум в черепа.

— Кога идва обикновено? — попитах.

— Когато му скимне. — Клип гледаше втренчено баща си.

Рейнолдс оглеждаше ноктите си.

Оставих ги в залата. Навред около тях мъже разменяха удари, финтираха, правеха коремни преси; всички се готвеха за войната, която щяха да водят на ринга вместо на улицата.

На ъгъла имаше малка бакалия. Не исках и да зная сутрешната жегга, взех си „Лос Анджелис Екзаминър“ и един гроздов сок с газирана вода. После седнах на пейката на автобусната спирка от другата страна на улицата срещу „Херфорд“.

Бях облечен само с леки памучни панталони и риза с къси ръкави, разкопчана до средата на гърдите. Небето беше толкова ясно, че чак бе загубило част от синевата си. Слънцето печеше — безмилостно и от командор Стайлс.

Лятно време ранният предобед е времето за старите хора. Жегата ги изкарва на улиците. Без значение колко е горещо, старците се навличат като Рейнолдс и излизат в търсене на някакъв ъгъл, където се събират на групички. Жените ходят до магазина за маргарин и зеле.

Един старец крачеше по тротоара с най-достойното накуцване, което бях виждал. Вървеше с походката на човек, комуто се е открило знание, недостъпно за младите глупци. Вероятно дори се гордееше, че е стигнал толкова почтена възраст. Защото зад всеки беден старец има дълга верига от смърт. Родни братя и деца, любовници и съпруги. Болести без лекар. Истинска война, която гълта бедните така, както мравоядът поглъща мравките.

Отместих погледа си от стареца и зърнах Тери Т. да се приближава към мен. Беше къс и набит, боксьор полусредна категория. Бях го виждал как се бие на няколко подгриващи срещи. Юмруците му бяха като чукове, настойчиви и точно по главата. Но той игнорираше тялото, а това е нещо, което един боксьор никога не бива да забравя.

— Тери! — извиках.

Той погледна към мен и ми махна, макар и без да ме е познал. Букмейкърите се познават с много хора и не трябва да ги пренебрегват, защото човекът от улицата е този, който им прави заплатата.

Той пресече улицата с озадачено изражение. Двамата с Тери се бяхме събирали на много места, по веселби и какво ли още не, но всъщност никога не бяхме се запознавали. Познавах го, защото първата си година на ринга беше известен с добрите си боеве.

— Изи Ролинс — подсказах му аз, за да не измъчва паметта си.
— Какво става?

— Слаба работа. Отивам да потренирам. — Той кимна към спортната зала и почти несъзнателно стегна бицепсите си.

Като всеки добър боксьор държеше главата си приведена. Имаше светлокафява кожа, нещо обикновено за чернокожата общност. Някои хора със светлокафява кожа смятат за свой дълг към бъдещите поколения да се женят за жени с кожи като тяхната, или дори още по-светли. Понякога перспективният партньор не само трябва да е със светлокафява кожа, но е длъжен да притежава и специални атрибути като „хубава“ коса или очи с различен от кафявия цвят.

Тери обаче си имаше нещо особено. Може би стърчащите му зъби или походката му. Сякаш се движеше с ритъма на бял човек.

— Искаш ли да изкараш една двайсетарка? — попитах го.

Той разцъфна в усмивка, откривайки три сребърни коронки и два липсващи зъба.

— Търся Марлон Ейди — казах аз.

Тери преглътна усмивката си и се извърна с думите:

— Не съм го виждал.

— Почакай — извиках аз и изтичах подир него.

Той спря.

— Какво?

— Чух, че е събирал залозите за теб.

— Глупости. Дори не го познавам тоя негър.

Направи опит да ме заобиколи, но аз му препречих пътя. Бях поне педя по-висок.

— Мога да кача до петдесет — казах.

— Махни се от пътя ми, човече.

Грешката ми беше там, че сложих ръка върху рамото му. Тери ме блокира с лявата си ръка, а с дясната отправи бърз удар към главата ми.

Нямаше нищо страшно. Мога да понеса удар от боксьор полусредна категория. Протегнах ръце да го сграбча в меча хватка, но той беше прекалено бърз. Стовари ми половин дузина ъперкъти в корпуса, два от тях по същото място, където ме беше ударил и командор Стайлс. Озовах се на земята, а Тери вече тичаше по улицата.

В известен смисъл беше смешно да гледаш как мъжът, който те е набил, бяга от теб. Изсмях се, като в същото време се държах за

ребрата да не извикам от болка.

— Добре ли си?

Достойният старец ме гледаше отблизо. Не беше разтревожен, а по-скоро тъжен; умората от надживените мъртъвци явно му тежеше.

14.

Не поех ръката на стареца. Не исках да дължа никому нищо.
След около минута-две успях да се надигна.

— Добре ли си? — повтори той въпроса си.

— Какво искаш?

— Добре ли си?

— Да. Да, добре съм.

— Вие черните винаги се биете — изрече той. Още не бях готов за разходка, така че го оставих да продължи. — Би трябвало да извикам ченгетата. Открай време само се биете, глупаци с глупаци. Това момче, дето те удари, и то е същото. Едно от тях. Но не го знае. Да, не го знае.

— Какво не знае? — попитах.

— Винаги ще се намери някой чернокож да удари друг чернокож, така че всички бели да се скъсат от смях: „Вижте го този глупак — скъса от бой един от своите“.

Не отговорих нищо. Може би само кимнах.

Но знаех, че е прав.

Офисът на Сол Линкс се намиреше на крайбрежната улица във Венис.

Карах натам, готов да излея гнева и огорчението си върху един бял. Но когато стигнах, видях малко запуснато розово бунгало, гледащо към празния плаж и плоския сив океан.

Никой не отговори на почукването ми, а дръжката на вратата не искаше да се завърти.

Одрах си лакътя, докато се вмъкна през прозореца.

Офисът беше почти празен. Бюрото представляваше просто една маса със сгъваем стол. Чекмеджета нямаше. Ламариненият кош за отпадъци беше покрит с празна кафява торба. Подът беше изметен и скоро излъскан. Нямаше метални шкафове със секции, но имаше малко дъбово бюро с чекмедже и отделение. В отделението имаше бутилка червено вино и револвер 38 калибър. Чекмеджето съдържаше купчина

документи. Пъхнах револвера в джоба си, а документите сложих върху бюрото.

Мистър Линкс беше ловец, имаше лиценз за лов на дребен дивеч в Калифорния. Беше ветеран от войната и навремето беше вършил някаква работа за компанията „Крандал“. Ако се съдеше по книгата с ведомостите му, дължеше повече, отколкото имаше да взема. Нямахте нищо за адвокат или Елизабет Ейди, или семейство Кейн.

Видът на офиса му говореше ясно, че собственикът живее на ръба. Седнах на двудоларовия му стол и разтрих хълбока си. Болеше ме. Не се изненадах особено, че Сол Линкс избра точно този момент да се прибере.

Дрехите му бяха абсолютно същите, с изключение на вратовръзката. Тази беше небесносиня, от онова синтетично синьо, което не отива на нищо.

— Каква правите тук, по дяволите?

Струваше си охлузения лакът, за да видя физиономията, която направи при вида ми.

— Помислих, че не е зле да се отбия и да споделя с вас развоя на нещата.

— Ставайте от стола ми. Не можете да седите там. — Той хвърли поглед към шкафа.

Надигнах се от стола, като внимавах да не се усуквам много.

— Какво се е случило с вас? — попита Сол. Цялото му същество се стремеше към този шкаф.

— Заповядайте, седнете — казах аз, протягайки ръка към стола.

Последва момент на нерешителност. Сол размишляваше над шансовете си да се добере до револвера, преди да използвам внушителния си ръст, за да го спра и обезобразя.

Накрая пак надяна усмивката си и седна на стола.

— Какво ми носите?

— Запознах се с един ваш приятел.

„Кой?“ — запитаха очите му.

— Калвин Ходж.

Сол поклати глава и изду устни. Не.

— Запознахме се в резиденцията на Кейн. Трябваше да мина през един пост, на който пишеше „Имения Бевърли Хилс“.

— Не знам какво общо мога да имам с урока ви по география, мистър Ролинс. — Той се отпусна в стола, възвърнал сигурната си фасада на погребален агент. — Искате ли да пийнете нещо?

— Не, благодаря. Не пия. — Ухилих се и измъкнах револвера от задния си джоб. Отворих го и дръпнах барабана, за да видя дали е зареден, после вдигнах ударника и го сложих на масата. Винаги мога да възприема нещо полезно, дори и от див човек като Стайлс. Поместих го по-близо до мен, отколкото до него, но аз бях прав, така че той беше в по-изгодно положение.

— Готов е да гръмне веднага след като някой от двамата ни го докопа — казах.

Сол буквално си разкъсваше очите между револвера и ръката ми. Тънка ивица пот изби по горната му устна.

— Виждаш ли, това е един от моментите, когато сме напълно равни. Няма никакъв майтап. — Вдигнах поучително пръста на лявата си ръка. Дясната ми беше в пълна готовност да посегне към оръжието, ако се наложи.

Не мислех обаче, че ще стигнем дотам. Сол Линкс беше предпазлив човек. Не държеше нищо инкриминиращо в офиса си. А това беше наистина изумително, защото дори и най-плахите и богобоязливи хора имат нещо, което ги инкриминира. Просто така са устроени хората.

— За какво става дума, Ролинс?

— Ходж ли те нае?

Той вдигна поглед към мен и размърда картофа, който му служеше за нос.

— Вече не си ангажиран със случая. Можеш да задържиш остатъка.

— Не искаш ли да открия Бети?

— Бих ти бил благодарен, ако ми оставиш собствеността. — Той кимна към револвера.

— Кой те нае, приятел? — попитах.

Раменете му се присвиха. Беше на косъм да скочи за револвера.

— Не е необходимо да отговарям на въпросите ти. Платих добри пари, а ти не си открил още нищо, доколкото виждам. Не можеш да ме уплашиш.

Вярвах му. Мистър Линкс беше корав мъжага. Ненаправно носът му бе загубил всякаква форма.

— Добре — казах накрая. — Ще се откажа от случая, защото още не съм открил нищо. Но ако ченгетата ми се изтърсят на гости с въпроси за Марлон или Ейди, или който и да е друг, когото съм търсил за теб, ще им дам името и номера ти.

Линкс дори и не даде знак, че е впечатлен от думите ми.

Дръпнах револвера от масата с такава бързина, че той дори не успя да мигне.

— Ще ти го изпратя — казах. Ставаше ми навик да разоръжавам отчаяни бели мъже.

Не се надигна да ме изпрати до вратата.

Едва навън осъзнах колко тъмно беше в офиса на Сол. Прозорците бяха малки, а най-силната му крушка едва ли надхвърляше шейсет вата.

До бунгалото стърчеше голям жълт казан за отпадъци, запълнен с всякакви боклуци в сбръчкани кафяви хартиени торби. Една обаче беше издута до пръсване.

Сетих се за чистия под на офиса на Сол и празния му кош за отпадъци.

Торбата беше пълна с всевъзможни боклуци и най-различни документи, като някои от тях носеха името на Сол Линкс.

Отнесох находката в колата, като се чудех на себе си.

Някои навици умират само със собственика си.

15.

Децата ми помогнаха да преровим съдържанието на торбата с отпадъци. Поиграхме си на една малка игра. Извадихме нашия кош за отпадъци изпод мивката и Перушинката търсеше неща, които трябваше да запазя, за да ги прочета. Други пък бяха целите мръсни и ги изхвърлихме.

— Защо ти е да ги четеш? — пита тя.

— Защото има една тайна, която трябва да разгадая.

Хесус помагаше на сестра си да рови из документите и хранителните отпадъци.

Нямаше кой знае какво за откриване. Само няколко дребни късчета хартия с нахвърляни бележки. На едната пишеше „Калвин Ходж“, придружено с адрес на булевард „Робъртсън“. Знаех сградата. Вече бях намерил адреса на Ходж, но не беше зле да се знае фактът, че двамата поддържат връзка. Друго листче носеше името „Елизабет Ейди“. Имаше и инициали ФЛ и адреса на Одел.

На третото листче пишеше просто „Роналд Хоукс“, придружено с въпросителен знак.

— Тате, гладна съм — проскимтя Перушинката. — Какво има за вечеря?

— Малки момиченца — изхърках аз като Борис Карлов. Очите ми се ококориха, а на гърба ми се издигна гърбица.

— Аaaa! — изпищя от възторг Перушинката и излетя от кухнята. Затътрих се подир нея с припева:

— Момичешки ръчички обичам аз да ям, ам, ам, ам.

Гонехме се по цялата къща. По мебелите и под тях. Хесус се присъедини към нас и нямаше по-щастливо от малкото ми момиченце на цялата земя. Изскочихме от задната врата и тичахме из двора, докато накрая капнали, хванахме едно почти изплашено малко момиченце в ъгъла на задния двор.

— Неее! — изпищя тя, но аз я сграбчих със здравата си ръка на чудовище и я вдигнах високо, за да мога да си избира най-сладкото парче.

И в този момент спрях и изръмжах на Хесус:

— У, сурово! Трябва да я сготвим. Пъхни я във фурната.

Така че хвърлихме протестиращото момиченце на задната седалка и полетяхме към хасиендата на Мама, където опитахме всички видове тако и буритос с боб.

Същата нощ ми се обадиха трима души.

Първата беше жена с непознат за мен глас.

— Мистър Ролинс?

— Да?

— Аз съм Гуендолин Барнс. Запознахме се завчера.

— Съжалявам, но нещо не мога да си спомня. Коя сте вие?

— Аз ви отворих вратата на къщата на Сара Кейн.

— О, да, бялото момиче със силния тен. — Не знам защо го казах. Може би защото изпитвах страшен гняв поради всичко случило се до този момент. — Какво искате?

— Мис Кейн би искала да се види с вас.

— Откъде взехте номера ми?

— Мистър Ходж го даде на мис Кейн. Той не одобри идеята й да ви се обади, но тя настоя. Ще дойдете ли?

— Не, благодаря. Обявиха за невалиден паспорта ми за Бевърли Хилс. Нямам право да се връщам там в продължение на пет години. — Шегувах се само наполовина.

— Тя няма да бъде в тази къща — каза Гуендолин. — Тя е във фермата. Тръгват по крайбрежното шосе, но малко преди Окснард завиват към Лий. В края на пътя има една жълта телефонна будка. Можете да ни позвъните оттам. — Тя ми издиктува номера и аз си го записах. — Оттам вече мога да ви поема и да ви заведа до къщата. Трудно е да ни откриете, ако не знаете прекия път.

— Благодаря ви много за напътствията, мис Барнс, но не мисля да ги използвам. Разбирате ли, вече нямам нищо общо с вашия работодател. Приключихме.

Дочух някакъв приглушен звук от другия край на линията. Разнесоха се някакви гласове.

— Ало? Ало? — обадох се накрая. — Нямам намерение да стоя тук цяла вечност и да държа слушалката в очакване на гласчето ти, сладур.

— Само секунда — изрече тя отегчено. — Мис Кейн ви уверява, че когато дойдете, ще заварите само нея и мен. Иска да ви плати шестстотин тридесет и седем долара за неприятностите.

Сигурно бяха дребните, останали в портмонето от дневните покупки.

— Не споделям възторга ви, мис Барнс. Не съм сигурен, че мога да си позволя и един долар повече от парите на шефа ви.

— Моля ви, мистър Ролинс — изрече тя, сякаш се познавахме отдавна и аз ѝ дължах някаква услуга.

— Да ви кажа, мисля след малко да си лягам. Ако утре някъде към два ви позвъня, значи съм се решил. Става ли?

— Благодаря ви. Много ви благодаря.

— Не ми благодарете, докато не ви се обадя.

Затворих телефона и се отдадох на размишления относно жените. Обичах ги, поне някои части от тялото им. Обичах ги как ходят и какви благоухания излъчват, и как гледат на света по начин, съвършено различен от този на мъжете. И защото бяха толкова различни, винаги бяха пълни с изненади. Но на мен вече ми бе дошло до гуша от изненади.

Ръката ми още лежеше върху затворения вече телефон, когато той отново се раззвъня.

— Да?

— Обажда се Фей Рабинович — каза остър делови глас. — Мога ли да говоря с Езекиил Ролинс?

— Аз съм. Малко е късно, не мислите ли?

— Току-що се прибрах от работа и си спомних, че бяхте малко настойчив по въпроса. Но щом е твърде късно...

— О, не, не. Какво открихте?

— Направих това, което искахте, мистър Ролинс. Попитах канцеларията на прокурора как е бил заловен клиентът ми.

— И?

— Защо искате да го знаете?

— Вече ви казах. Защото искам по някакъв начин да кажа на Реймънд, че не го е издал негов приятел. Може би са го заловили по някакви следи, не знам. Опитвам се само да спася клиента ви от нови неприятности.

— Добре. Няма кой знае колко за казване. Той е бил издаден. Било е анонимно обаждане. Някой, вероятно мъж, негър, се обадил още преди да бъде докладвано за стрелбата и казал, цитирам: „Реймънд Александър е човекът, убил Бруно Инграм в уличката до «Хупър». Господ не би ме оставил да бъда спокоен в нощ като тази“. Това е. Друго няма. Но дори и това в комбинация с откритото у него оръжие беше достатъчно за произнасяне на присъдата.

— Благодаря ви — казах. — Ще направя каквото трябва.

— Хм — беше единственият ѝ коментар.

— Хей, Реймънд, как я караш?

— Бива, Изи.

— Още ли търсиш дали някой в кръчмата на Джон те е изпял?

— Търся, но в града няма никой от ония, които бяха тогава там. Сякаш някой ги е предупредил. — Той направи пауза от петнайсет секунди. Достатъчно дълга, за да ми даде да знам, че подозира мен зад тая работа. Както си седях на кухненската маса вкъщи, животът ми беше още в по-голяма опасност, отколкото в ареста с командор Стайлс. — Но аз казах на Джон, че е по-добре да ми намери човека, дето ме е изпял, инак кръв ще се лее.

Не можех да си представя нещо по-страшно от сблъсък между Плъха и Джон.

— Искам да задържиш малко топката, докато видя какво мога да направя.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам една идея, това е. Дочух нещо и искам да го проверя.

— Аха. Е, добре, Изи, направи го. Но аз нямам намерение изобщо да прекъсвам моята работа. Може да се срещнем някъде по средата.

Затворих. Хесус бе застанал до кухненската маса.

— Какво има, момчето ми?

Той кимна към мен.

— Вече минава единайсет. Време е да си лягаш.

Той пак се усмихна. Хесус винаги ми се усмихваше. Откакто го бях спасил от живота му сред детската проституция, той ме бе обикнал. Първата ми съпруга, Реджина, веднъж ми беше казала, че има нещо повредено дълбоко в него, че тази тъмна сила един ден щяла да излезе на светло.

Може и да е така.

Но аз нямах никакво намерение да се отнасям към него като към чудовище само защото се предполагаше, че може да се превърне в такова.

— Ще ми проговориш ли някога, момче? — запитах аз гърба му, докато минаваше през вратата.

Той замря за половин секунда и после продължи.

В един след полунощ тъкмо прелиствах страниците с обявите във вестника, когато телефонът иззвъня.

Можех да стана водопроводчик, електротехник, монтьор или продавач. Можех да казвам „да, сър“ и „не, сър“ и да нося заплата у дома. Можех да получа повишение, защото бях добър работник; щях да прекарвам всеки ден през следващите двайсет и пет години в някоя канцелария или работилница и един прекрасен ден щяха да ме изритат на улицата и само след година едва ли щеше да има някоя душа да си спомня, че изобщо съм съществувал.

— Да? — казах в слушалката.

Вместо отговор ухото ми беше заляно от цял водопад мокра кашлица.

— Мофас?

— Да... — Той покашля още малко.

— Как я караш, човече?

— Настинах — изкашля се той. — Но иначе съм добре.

— Малко е късно за телефона, как мислиш, а?

— Трябва да поговорим — каза той.

Внезапно проумях, че шепне. Обикновеният глас на Мофас, дори и с емфиземата, беше висок и гръмък.

— Говори тогава.

— Не сега. Утре. Можеш да минеш след десет.

— Окей. И без това имах да говоря с теб.

Сгнах вестника и го хвърлих в коша за боклук. Може би след няколко седмици щях да си намеря работа, но не и днес.

16.

Мофас и Кловис държаха една голяма къща на Питърс Лейн сред хълмовете Болдуин.

Аз самият навремето имах къща в подножието на хълма, но финансови неприятности ме принудиха да я продам и да се преместя в квартала с домове под наем. Гроувър и Тайрън излязоха в девет и се качиха в един „Форд Галакси“, който беше вклинен между алеята „Фолкън“ и „Кадилак“. Минаха направо през ливадата и гумите им оставиха в земята дълбоки бразди.

Клавел, Рени, Антоанет и Фитс излязоха един след друг в течение на следващия половин час. Всички се качиха на различни коли и потеглиха в различни посоки. Клавел мина точно покрай колата ми, но аз бях вдигнал вестник в едната си ръка, а в другата държах чашката си с кафе и той не успя да ме види и да ме познае.

Кловис излезе в девет и четиридесет и пет. Каза нещо на излизане, сигурно на Мофас. Затръшна вратата, като провери за всеки случай дали наистина е затворена. После огледа от всички страни къщата, огледа и улицата.

Може би усещаше мириса ми.

Накрая се вмъкна в кадилака си и потегли в противоположната на моята страна.

Изчаках до десет и отидох да изразя уважението си.

Очаквах Мофас да ми отвори, но не беше той. Оказа се Джуел, една малка братовчедка на Кловис, доведена заедно с останалата част от семейството в Лос Анджелис.

— Добро утро, мистър Ролинс — произнесе тя, сякаш репетираше партията си в училищния хор. Беше на шестнайсет, втора година в гимназията.

— Мофас тук ли е?

— Аха. Очаква ви.

Прекосихме заедно голямата къща. Навсякъде бяха разхвърляни мъжки и женски дрехи. На площадката на стълбите, на етажа в

коридора. На масата в трапезарията имаше празни съдове, а по столовете — разкъсани кашони.

Прозорците бяха забулени с тежки завеси и всички лампи светеха. Под един стол в коридора бяха застлани няколко вестника с валма от подстригвана коса.

— Какъв хаос! — измърморих аз.

— А пък ако влезеш в кухнята... — изкикоти се Джуел. — И искат да съм чистела. Казаха ми да не тръгвам за училище докато не съм почистела къщата. Представяш ли си? — Тя се извърна и се взря отблизо в очите ми.

— Не, госпожице — отвърнах послушно аз.

Това я накара да се разсмее.

— Мистър Ролинс. — Мофас бе застанал на прага на работната си стая. Носеше тъмнопурпурен халат, разтворен до пъпа и даващ простор на шкембето и някога могъщата му гръд.

Влязохме и тримата. Поне тази стая беше чиста. Мебелите бяха от махагон. Бюро, два шкафа със секции и два стола, тапицирани с червен велур. Единият от столовете всъщност беше с размери за двама. Мофас и Джуел седнаха в него.

Това момиче, което с всяка секунда изглеждаше все повече като жена, сграбчи ръката на Мофас и я стисна за миг, преди да притисне ръце между коленете си.

— За какво е цялата тая работа? — запитах Мофас.

— Какво имаш предвид?

— Цялата тая суматоха.

Джуел носеше рокля от цяло парче плат. Беше светлокафява, два нюанса по-светла от кожата ѝ. Косата ѝ беше силно опъната и боядисана в краищата в златно — цвят, който жените от онези дни много обичаха.

Мофас, от друга страна, беше мъж от ебонит с тъжни и унили жълти очи. На всеки дъх на Джуел си поемаше въздух два пъти.

— Чувам, че си бил в „Ескуайър“ завчера — каза Мофас.

Не казах нищо.

Той си пое двадесетина плитки дъха, после продължи:

— Искам си бизнеса обратно.

— Така ли? И какво по-точно искаш да направя?

— Трябва да отведеш на безопасно място Джуел и после да ми осигуриш защита срещу пасмината на Кловис.

— Какво не е наред между теб и Кловис?

— Тя краде от чичо Уили — избухна Джуел. — Измъкна всичко от банковата му сметка и не му дава нищо. Отнася се с него като с някакъв изкуфял дъртак.

— Тя дори не ми позволява да напускам къщата, мистър Ролинс. Аз съм болен, но това не означава, че разумът ми е изчезнал, нали така?

— Не — отвърнах аз. Помислих, че може би проблемите му могат да ми помогнат по някакъв начин. Първото нещо, което научават чернокожите и бедните, е, че тревогата е единственото нещо, с което разполагат, така че могат да разчитат единствено само на нея.

— Останали са ми още две сметки, до които няма достъп. Искан да й подпиша пълномощно да се разпорежда с всичките ми капитали. Но ако го направя, тя може да продаде имуществото ми и... — Мофас за момент направи пауза. Ефектът ѝ беше доста мелодраматичен, но усетих болката, която се криеше зад нея. — ... и си има съпруг, който си е довякла от Далас.

— Какво? — Положих голямо усилие, за да не се разсмея.

Понякога човек се надява, че нещата ще се променят, че мъжете и жените ще станат други с годините и ще се превърнат в онези добри, ако не и корави люде, за които проповедниците ни надуват ушите. Но всичко си остава все едно и също. А ако понякога нещата потръгнат на добро, мигом след това се преобръщат още преди да им се нарадва човек.

— Никак не е смешно — изхърка Мофас. — Ей там, оттатък хълма е. — Очите му се изпълниха със сълзи.

— И тя сега е там. — Джуел отново бе стиснала ръката на Мофас.

— Тогава какво искаш от мен?

— Отведи на безопасно място Джуел.

— Защо? Нали Кловис ѝ е роднина?

— Да, но тя знае колко сме близки с нея. Или ще я изпрати обратно в Тексас, или ще превърне живота ѝ тук в ад. Ще реши, че Джуел ми е помогнала, ако успея да се измъкна оттук.

Мофас приближаваше шейсетте, но изглеждаше доста по-възрастен. Той беше от онова време, когато черната общност беше почти изцяло изолирана от белите. Носеше старомодни дрехи. Членуваше в един негърски социален клуб, който не приемаше бедни чернокожи. Много от инвеститорите на Кловис произхождаха от средата на Мофас.

Джуел си беше още дете. Но поставете дете като нея в жестока среда и ще я превърнете в жена по-бързо, отколкото може да има бебета.

Огледах ги двамата. В къщата се носеше някакъв дъх. „Вонята на корупцията“, както обичаше да казва моят дядо, привърженик на вудуизма.

— Джуел — казах аз.

— Да?

— Иди направи чай, миличко.

— Ама искам да стоя с теб и чичо Уили.

— Иди, иди — обади се Мофас, потупа я по бедрото и тя се предаде.

— С лимон ли го пиеш, или с мляко? — обърна се тя към мен.

— Обичам го чист.

Излезе от стаята, движейки си бедрата по начин, за който бях сигурен, че не го съзнава.

— Какъв ми е делът от цялата тая работа, Уилям? — Използвах малкото му име, защото изведнъж бях побеснял.

— Областният архитект Мейсън Ла Мон и корпорацията „Сейв-Ко“. — Жълтите очи на Мофас сякаш заразяваха думите на излизане от устата му. — Те всички бяха тук. Чух ги, когато си мислеха, че спя горе в стаята си.

— Какво ще търсят тук мъже като тях, Уилям?

— Ти имаш дяволски добра идея, мистър Ролинс. Дяволски добра. Още в мига, в който Кловис отиде там с формуляра за разрешение, цялата верига до най-големия шеф се разтресе. — Мофас повиши възбудено гласа си и след миг се разкашля. Жестока кашлица. Сякаш дробовете му бяха разкъсани.

Гледах го без особено съчувствие. Новините му означаваха, че проблемите с недвижимото ми имущество нямат решение и че няма никой, на когото да се облегна.

— Е, и какво? — запитах. — Искат да инвестират с нас ли?

Мофас бавно поклати глава, избягвайки погледа ми. Може би се страхуваше, че ако ме погледне право в очите, докато ми сервира лошите вести, може да си изкарам гнева върху него.

Може и да беше прав.

— Принудиха Кловис да работи с тях. Тя им разказа всичко за теб и им предаде всичките документи, които бяха обработили по имуществото ти. Започнаха да обсъждат проблема и в следващия миг изскочи тази пречиствателна инсталация, която според тях трябвало да се построи. Областният архитект е в джоба на Ла Мон, а Ла Мон е дупе и гащи със „Сейв-Ко“.

— Ла Мон — казах аз. — Това да не е онзи агент по недвижимите имущества от центъра?

Мофас издаде едрите си устни и кимна.

— Затова те извиках, мистър Ролинс. Той беше тук снощи. Дватамата с Кловис добре се посмяха как тя ще те накара да си похарчиш парите, за да ѝ платиш да те обере до шушка.

— Но защо? Защо Кловис ще иска да помага на бял човек? Ние сами можем да си построим „Фрийдъм Плаза“. Сами да бъдем собствениците ѝ.

Мофас отново поклати глава.

— Тя не вижда нещата така. Те казаха, че така или иначе пак ще вземат земята. „Сейв-Ко“ ще строи, а те не искат никаква конкуренция от страна на негрите. Казаха ѝ също, че би могла сама да управлява имуществото. Разбираш ли? Тя вече няма нужда от мен и точно затова иска да ми вземе парите.

Парата от чайника на Джуел засвистя някъде из голямата къща. Слаб и жалостив звук, също като оплакването ми срещу Мейсън Ла Мон и корпорацията „Сейв-Ко“ — най-големият предприемач в бизнеса със супермаркети в южна Калифорния.

— Тогава защо ме повика, Уилям? — попитах. — След като не мога да ги победя, защо искаш да ти помогна?

Мофас ми се ухили. Ако имаше поне едно нещо, което знаех със сигурност за Мофас, то беше, че усмивката му означаваше пари, които се намират някъде наблизо; пари, които е способен да измъкне от някого.

— Може и да можеш да победиш белите, мистър Ролинс, не знам. Но Кловис използва „Ескуайър Риълти“, за да представлява „Фрийдъм Тръст“. А „Ескуайър Риълти“ е моя собственост. Ако ми помогнеш да си я върна, поне ще имаш печалбата, която е успяла да направи Кловис. Поне това.

Бях прекарал години в срещи като тази с Мофас в задни стаички; години на криеница, избутвайки Мофас на преден план, представяйки го като собственик на всичко. Правех го, защото теглото от чернокожия живот в детството ми беше непоносимо.

Логиката от детските ми години никога не бе ми изневерила.

Ако един мъж носи златни верижки, накрая все се намира някой да го цапне по главата. Ако има вид на преуспяващ мъж, жените ще го завлекат в кревата си и след девет месеца ще го халосат с иск за бащинство. Ако една жена има пари, мъжът просто ще я бие дотогава, докато накрая не му ги даде.

Винаги говоря за детството си така, сякаш някога съм имал дом. Сякаш всеки, който прилича на мен и говори като мен, наистина го е грижа за мен. Знаех, че животът е труден, но се надявах, че ако някой открадне от мен, то е защото е бил гладен и е нямал друг изход. Някои хора обаче ще ви подложат крак, само и само да ви видят паднал. Не ги вълнува дори и ако в процеса на спъването паднат и те.

Те ще се смеят на нещастieto ви и ще седнат на масата на помена ви.

— Помогни ми да си върна моето и аз ще ти дам обратно всичко, което Кловис се кани да ти отмъкне — каза Мофас.

— Да-да — отвърнах. — Този път обаче нещата ще са малко по-различни, Мофас. Аз ще бъда новият представител на „Ескуайър“. Ти ще ме изпратиш да говоря с онези хора.

— О, така ли? — възкликна той почти развеселен. — Пък аз си мислех, че обичаш да стоиш отзад, мистър Ролинс.

— Е, мисля, че е време да променя нещата. — Мислех си за бившата си съпруга, Реджина. Тя ме остави, защото не можех да бъда честен с нея. Никога не й споменах за собствеността си или как изкарвам парите си. Не можех да споделя с нея живота си и любовта ни умря.

— Окей, мистър Ролинс. Ти ми помагаш да се измъкна, а аз ще позволя да ръководиш шоуто на „Фрийдъм Плаза“. Знаеш, че вече не

мога да се показвам много пред хората, както го правех едно време.

Кимнах и стиснахме ръце. После попитах:

— А с момичето какво ще правим?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че нямам никакво намерение да ти ставам съучастник в изнасилване на малолетни и така нататък.

— Няма нищо такова — запротестира той. — Джуел просто се привързва към мен, защото съм добър с нея. А тук се отнасят много зле с нея, така че когато видя, че и с мен са същите, тя се изпълни със съжаление към мен.

— Съжалението единственото чувство ли е, което изпитва към теб?

— Човече, какво да правиш!

Не знаех какво точно има предвид. Може би искаше да каже, че всички сме подвластни на света и правим само онова, което ни принуждават да правим. Той беше затворник в къщата, за която беше платил, а с него и Джуел.

— Заведа ли някъде момичето, то ще остане там. Поне докато навърши осемнадесет или се върне при семейството си.

— Разбира се. — Той кимна. — Тя има нужда от дом.

— Това ще ти струва пари, Уилям.

— Парите нямат значение.

— Изчакай една минутка навън — казах аз и кимнах към вратата. Изчаках го да излезе и вдигнах телефона.

— Ета?

— Да, Изи.

— Трябва да приемеш едно момиче. На шестнайсет години е и се нуждае от малко помощ и известен надзор.

— Колко дълго?

— Не знам.

— И аз не знам — каза тя. Колебаеше се. — Едно момиче на шестнайсет яде много, Изи.

— Един човек ще плаща за храната ѝ, както и за времето, което ѝ отделяш.

— Добре... Наистина ли има нужда от помощ?

— Така мисля.

Ета похъка и се помая малко, но накрая склони.

— Добре. Нека опитаме.
— Благодаря ти, Ета. Плъха там ли е?
— Да. Трябва ли ти? Да знаеш, че съм готова да му бия шута от къщи.
— Още ли е изкукуригал?
— Само чисти пистолета си и бърбори нещо за петте години.
— Извикай го на телефона, моля те.
Докато чаках, Джуел ми донесе чая.
— Събирай си багажа, сладур. Ще те отведем на едно безопасно място за известно време.
— С чичо Уили?
— Не, сладур. Все още не. Първо ще останеш при едни мои приятели в Комптън.
— Искам да остана с...
— Отивай горе и си събирай багажа, момиче. Пет пари не давам какво искаш. Не знаеш ли, че Уилям е болен и че това твое семейство може да се опита да му направи нещо лошо? Не бива да се тормози едновременно и за теб, и от тях.
— Ало — избъбри Плъха в ухото ми.
— Здравей, Реймънд.
Джуел тръгна да излиза.
— Какво става, Изи?
Използвах магическите думи.
— Трябва ми помощта ти, авер.
— За какво?
— Спомняш ли си Мофас? — Разказах му цялата история, като наблегнах особено на подробността как са ми отнели идеята.
— Помогни на Мофас заради мен, Реймънд — казах. — Той ще ти плати и така ще можеш да помогнеш на Ета със сметките. — А аз щях да го отдалеча за известно време от убийството на невинни хора, в това число и моето.
— Добре, добре, разбира се... но първо искам да знам нещо.
— Какво?
— Ти ли предупреди онези за мен?
— Кой? — Надявах се гласът ми да звучи по-уверено, отколкото се чувствах аз.
— Не се бъркай с мен, Изи. Знаеш какво имам предвид.

— Знам ги ония — казах. — Никой от тях не е достатъчно лош или глупав, та да се грабне и да те изпее на ченгетата.

— Аха. Значи хем ме молиш да ти помогна, хем ми хвърляш прах в очите — отвърна Плъха.

— Търся човека, дето те е предал, Рей. Казвам ти. Не бива да убиваш невинен човек.

Бяхме две деца в училищния двор и се карахме над топката.

— Пет пари не давам — каза той.

Отново ми дойде мисълта да изчезна някъде. За миг се зачудих дали е възможно човек да избегне съдбата си.

Знаех отговора, но въпреки това пак се чудех.

— Помогни ми, Реймънд. — Двамата бяхме приятели, откакто се бях дотъркалял в Хюстън в един товарен вагон — гладен, бездомен и само на осем години. И оттогава досега бранехме гърбовете си.

— Колко дни искаш отсрочка за тая работа с Мофас? — запита той.

— Само няколко — отвърнах. — Не повече.

— Някой и друг долар няма да ми е излишен. Знаеш, че на Ета не ѝ се къса и петаче от сърцето. Проклятие! Тъкмо се канех да се поразходя и да потърся някой с по-дебел джоб.

— Вземи колата на Ета и ела в... — Продиктувах му адреса на Мофас. — Мофас и момичето ще те чакат. Отведи Мофас до Примо и му предай, че го моля да го държи ден или два при себе си, и после откарай момичето до Ета. Утре се връщаш и вземаш Мофас. Ще има нужда от добър адвокат. — Ухилих се. — От наистина добър адвокат.

17.

Не знам защо отидох в Окснард. Може би заради Мофас и чувството, че отново съм отговорен за нещо. Може би се дължеше на факта, че не ми се занимаваше много с проблемите на Плъха, защото нямаха просто или лесно решение. От собствения си опит знаех, че когато нарочеше някого да умре, нямаше отървяване.

А може би се дължеше на факта, че така и не се бях научил да гледам на жените с уважение.

Ако знам, че даден мъж е опасен, внимавам с него, защото един мъж може да бъде наистина сериозен проблем. Не е задължително да се страхувам от него, но все пак го вземам на сериозно. Но една жена никога не предизвиква страх у мен. Виждам съм поне дузина жени да убиват мъже и въпреки това бих се скъсал от смях, ако някоя ме заплаши.

Така че когато Гуендолин Джоунс ми се обади, единственото нещо, на което погледнах с необходимата сериозност, беше обещаната сума от шестстотин тридесет и седем долара. Сега обаче, след като пак си имах работа с Плъха и му бях обещал пари, знаех, че трябва да имам някаква резерва, в случай че Мофас закъса.

Самата природа беше с мен в решението ми да потегля натам. Небето беше синьо, океанът тъмен. За пръв път от седмици в прозорците ми духаше студен вятър. Чайките крякаха тъжните си песни и крѐжаха наоколо. Бях почти щастлив.

Разклонът при Лий преминаваше в дълга алея, която прекосяваше ягоди градини и накрая извеждаше до една стръмна скала, надвиснала над океана.

Над скалата стърчеше голяма жълта кабина. На вратата имаше отвор, изрязан в груба форма на телефон. Спрях до нея, слязох и запалих цигара. Вкусът на тютюна и студеният морски вятър ме отпуснаха.

Скалата се издаваше над водата. Океанът се люшкеше като някакъв огромен тъп звяр.

Отидох до рѣба. Беше красиво. Проблемите, пред които бях изправен, дори усилваха омаята. Океанът и вятърът ми нашепваха колко нищожни са ми проблемите; колко глупав съм, да се набърквам в чуждите тревоги, когато навред около мен има толкова красота. Трябваше само да гледам океана или да се върна у дома и да съзерцавам как растат децата ми. Изсмях се и си напомних да не го забравя следващия път, когато някой ми се изтърси да ми предлага пари.

Бях на косъм да обърна колата и да се прибера у дома. На следващия ден щях да взема децата от училище и щяхме да отидем на пикник на плажа Писмо.

В този момент обаче дочух нещо, или поне така ми се стори. Безкрайно приятен звук. По хълма зад мен се виеше пътека. А от върха се спускаше самотен велосипедист и викаше:

— Мистър Ролинс!

Нямаше да я разбера от толкова разстояние, ако не си знаех името.

Гуендолин Джоунс се спусна от хълма с червения си трискоростен велосипед. Не откъснах поглед от нея през цялото ѝ спускане, чак докато не спря пред мен.

Беше дори още по-красива във вълшебните си розово-бели шорти и розови кецове. Чорапите ѝ и фланелката с къси ръкави бяха бели, с изключение на една малка розова панделка от сатен на деколтето.

— Здравей — каза тя с невинност, която не може да се имитира. — Чаках те. Знаех, че ще дойдеш, но се тревожех да не те изпусна, защото Сара имаше нужда от помощ в банята. — Гуендолин набърчи носле с любящо неодобрение. — Понякога си мисля, че тя не може и носа си да издуха, без някой да ѝ помогне.

— Винаги ли наричаш господарката си с малкото ѝ име?

— Е — каза тя и се усмихна толкова дружелюбно, че събуди у мен спомени от детството ми преди смъртта на майка ми. — Всъщност нямам чувството, че ми е господарка. Това е нещо като да имаш различни задължения, нали разбираш.

— И различни възнаграждения, обзалагам се.

Гуендолин слезе от велосипеда си, застана пред мен и попита:

— Ще ме закараш ли?

— Къде по-точно?

— До фермата. Доста далече е, и пътят е все нагоре. Мога да пъхна велосипеда в багажника.

Докато сгъвах велосипеда, за да се събере над резервната гума, подуших незабелязано под мишниците си. Миришех си на мъж, но не прекалено силно. Бях благодарен на „Джонсън & Джонсън“ за бебешката пудра, защото не мислех, че Гуендолин би понесла нещо прекалено силно.

Освен може би целувка.

— Трябва да тръгнем по черния път от другата страна на телефонната кабина. — Тя посочи към пътеката, която се виеше по склона.

Пътят, ако това изобщо можеше да се нарече път, беше издълбан от пороите. Гънеше се като змия нагоре и имаше моменти, при които изглеждаше като че ли някой ръб може да се откърти и да полетим надолу в морето.

Гуендолин вдигна обутите си в розови кецове крака на арматурното табло. Положих доста усилия да гледам пътя, а не дългите кафяви крака до мен. Колата се люшкеше и от време на време дъното задираше по някоя по-висока буца. Не съм от чистниците, нито пък държа кой знае колко на вещите си, но обичам да поддържам колата си в добро състояние. Кормуването по този път я съсипваше.

С навлизането в сушата нарастваше и жегата. Мухи и стършели влитаха през отворените прозорци. В оврага край пътя ромолеше ручей. От всички посоки долиташе мирис на гнило. Птици, скрити в храстите, пищяха, сякаш ги колят.

— Колко има още? — попитах.

— Около миля и половина. — Гуендолин посочи към върха на хълма. — Оттам вече пътят е равен, а и е съвсем близо.

— Това вече съвсем не го разбирам.

— Какво не разбираш?

— Как някой богаташ като мис Кейн ще си строи къща толкова далеч, където даже и кола не може да стигне, без да стане цялата в кал

и да остане без боя.

— О? — Гуендолин се развесели. — Можехме да минем и от другата страна. Там е павирано, но пък е прекалено дълго.

Не можех да проговоря и думичка. Бях се доверил на една работничка — и то от моята раса! — а тя съсипа най-голямата инвестиция в живота ми — колата. Ако бях продумал и думичка, със сигурност щях да я придружа с някой здрав удар. Така че си задържах езика зад зъбите и продължих да се люшкам по зловещия път.

Когато излязохме на паважа, отбих встрани и спрях.

— Защо спираме? — пожела да разбере Гуендолин.

— Искам да си поговорим, преди да стигнем до къщата.

— За какво?

Гледах я с твърд поглед. В главата ми бушуваше океан от чувства. Искях да науча за Бети, и може би за Марлон; исках да разбера защо ме е извикала мис Кейн, преди да влезем в къщата и да чуя лъжите ѝ (казвам лъжи, защото по онова време всяка бяла личност трябваше да доказва истинността на думите си, преди да им се доверя). Искях да опозная и Гуендолин.

— Къде е Бети?

Гуендолин заби поглед в скута си. Пъхнах пръст под брадичката ѝ, за да погледна в очите ѝ.

И двамата дишахме тежко.

— Не знам. — Опита се пак да наведе глава, но аз не я пуснах.

— Добре. Ще го повярвам. Но какво става тук? Бети е просто една прислужница, домашна чистачка. Няма никаква причина да се задвижват адвокати, детективи и стотици долари, за да се открие една камериерка.

— Бети... Мис Ейди беше част от къщата. Нашият дом не е онова, което си мислите. Искам да кажа... всички бяхме много близки. Бети е била със семейство Кейн още преди войната.

— Защо ченгетата разпитват за бащата на мис Кейн?

— Не знам. Всичко, което ми е известно, е, че мистър Кейн почина. И тогава изчезна Бети и всички се притесниха. Полицията идва вкъщи, а на следващия ден дойде и мистър Ходж. Полицията все още търси нещо, а завещанието е задържано в съда.

— Какво търси полицията?

— Не знам. Казаха, че всичко изглеждало нормално, нали разбираш, за смъртта. Но че трябвало да се направи аутопсия. Обаче нещо се бавят.

Тя отново се опита да издърпа главата си. Когато не ѝ позволих, вкопчи ръката си в моята. Това също нямаше ефект, но тя я задържа, впила нокти в месестата част под палеца ми.

— И каква е тая работа със съпруга на Сара Кейн — Хоукс? Още ли е омъжена за него?

— Не. Всъщност...

— Омъжена ли е?

— Да.

— Какво се опитваш да ми кажеш, момиче?

Забитите ѝ в плътта ми нокти носеха сладостно усещане.

— Тя е омъжена, но са разделени. Ненавижда го, но не може да се разведе. Заради Артър.

— Че какво общо има той с цялата работа?

— Артър беше само на десет години, когато Сара и Рон се разделиха. Спря да се храни и отслабна осем килограма. Лекарите казаха, че ще умре. Трябваше да го вкарат в болницата за два месеца. И Сара обеща никога да не се развежда. Това обещание спаси Артър.

— Проклятие! И къде е сега Хоукс?

— Никъде. Не го пуска и да припари до къщата. Може би праща от време на време писма на Артър, но никога не се показва наблизко.

— Какво стана с Рон и Сара?

— Той беше ужасен. Точно какъвто беше мистър Кейн. Единият от едната страна на Сара, другият — от другата. И двамата дърпаха към себе си, докато накрая почти я пречупиха. Но мистър Кейн се оказа по-силният от двамата и накара Рон да си отиде.

— И как го направи? — Усетих как брадичката на Гуендолин напират срещу връхчетата на пръстите ми.

— Просто му каза да си ходи и това беше всичко.

Повдигнах главата ѝ един пръст и казах:

— Не, не е било така.

— Не знам. Наистина не знам. Рон загази и полицията го арестува. Това беше след като почина майката на Сара, Касандра. Сара се върна у дома, а Рон повече не се мярна. Чухме, че го пуснали, но повече не го видяхме.

Приведох се напред, докато лицето ми почти опря в нейното.

— Знаеш ли защо дойдох тук?

— Не.

— Защото ти ме повика. — Може и да беше вярно. — Ако ми се беше обадила онази, щях да ѝ затворя телефона.

Гуендолин не отговори, така че взех ръката ѝ, която държеше моята, и целунах пръстите ѝ нежно, после се вгледах в очите ѝ.

— Целуни ме, момиче.

Тя го направи, сякаш никога не беше целувала. Едва докосна долната ми устна.

— А сега гледай как се прави — казах аз и напъхах езика си в устата ѝ.

В първия момент тя се стресна, но после омекна и обгърна врата ми с ръка.

Имаше нужда от сериозни упражнения, но не можеше да не ѝ се признае прилежанието.

След кратката схватка на устните ни се облегнах назад. Тя прие последната ми целувка и после вдигна колене до брадичката си.

Не знаех дали това е бариера, или покана, така че попитах:

— Искаш ли да ходим в къщата?

Тя тръсна глава, че не иска, и каза:

— Но трябва.

18.

Пътувахме дълго сред тъмната градина, като мачкахме сочните плодове и гигантските семена на авокадото, озовали се под гумите ни. Дърветата бяха насадени в дълги редове, които се разбягваха перпендикулярно на пътя. В някои от сенчестите алеи мъже, жени и деца, облечени в призрачнобели дрехи, се трудеха усърдно. Бяха основно мексиканци, примесени с малко негри и шепа японци. Мъжете бяха въоръжени с гъвкави пръти със закрепени в единия край ламаринени кофи. Пъхаха кофите в короните на дърветата и раздрусваха черните плодове. След като в кофата се съберяха по няколко, привеждаха прътите към жените и децата. После отново ги вдигаха, а през това време останалите подреждаха набраните плодове в големи дървени каси покрай пътя.

Покрай една триредова алея се появи голяма дървена каруца върху две гигантски дървени колела. Теглеше я изнемощял бял кон. Неколцина яки мъже тичаха подир каруцата и мятаха вътре касите с плодовете.

Спрях колата и възкликнах:

— Господи!

— Какво?

— Все едно че съм напуснал Калифорния и съм се озовал на юг, в самия ад.

— За какво говориш? — запита Гуен. Реших да ѝ казвам Гуен след момчешките ни целувки. Тя наистина беше изненадана. — Това е овощната градина. Част от фермата на Кейн.

— Където отиваме ли?

— Какво не е наред? Мистър Кейн не обичаше всичките тия модерни железарии за събиране на реколтата, дето ги използват сега. Беше му хубаво да си мисли, че храната, която произвежда, е със следи от човешки допир. — В гласа ѝ нямаше дори и следа от ирония.

— А какво ще кажеш за тия деца? — посочих покрай носа ѝ към сумрачната алея. — Не мислиш ли, че мястото им е в някое училище?

Очите на Гуен излъчваха истинско съжаление.

— Та те дори не говорят английски. Как могат да ходят на училище?

— Откъде си ти, момиче? — Повече ми се ревеше, отколкото бях гневен. — Та това са деца! Законът забранява деца да работят в такива условия.

— Но те само помагат на родителите си. Не им плащат нищо.

Извърнах се от гледката и се втренчих в пътя напред. И добре че го направих, защото иначе щях да ги прегазя.

Пред колата се беше пръкнал някакъв мъж върху великолепна черна кобила, добре гледана и чиста. Виждаше се, че има добър апетит и всеки ден я разхождат. На челюстта ѝ имаше бяла ивица, която напомняше на пяна, плъзнала от устата ѝ. Бялото петно много отиваше на яркото кожено седло.

Кафявият мъж, възседнал кобилата, носеше сини джинси, синя риза и черна каубойска шапка.

— Здравей, Руди! — викна Гуен, слезе и погали кобилата по муцуната. — Здравей, Красавице.

— Къде беше, Гуенди? — запита Руди.

Взираше се през прозореца на колата да ме разгледа, така че реших да изляза, за да му облекча задачата.

— Това е Изи Ролинс, Руди — каза Гуен. — Дошъл е да помогне на Сара да открие Бети.

— Приятно ми е да се запознаем — произнесох. Фраза, която съм си подготвил за бели и за други, на които може да не съм симпатичен.

Руди само кимна и се втренчи в мен. Беше млад мъж, мексиканец и каубой. Бях готов да се обзаложа, че и той си е играл на размяна на целувки с Гуен сред авокадото, и че е доловил нотката на нежност в гласа на Гуен, когато спомена името ми. По начина, по който ме гледаше, разбрах, че съм успял да си създам поредния враг.

— По-добре да тръгваме — казах на Гуен.

Гуен изгледа и двама ни озадачено и се качи в колата. Аз също се вмъкнах и потеглих бавно напред. Руди все още стоеше пред нас. Кобилата занервничи леко, но той я задържа на мястото ѝ.

Форсирах двигателя и колата подскочи половин метър напред.

Красавицата се изправи на задните си крака, но Руди заби токове в хълбоците ѝ, дръпна юздите и пак я удържа.

— Руди! — викна Гуен през прозореца и замаха с ръка. — Дръпни се! Махни се от пътя!

Точно в този момент някакво насекомо ме ужили зад лявото ухо. Изръмжах и включих на задна, като в същия момент форсирах двигателя. Колата се дръпна назад, разхвърляйки кал и камъчета в краката на кобилата. Това вече беше прекалено за животното и то се втурна в галоп сред дърветата. Преди още Руди да успее да обърне коня, превключих скоростите и натиснах газта, оставяйки го да се ориентира сред облака от прах.

— Какво му става? — извика Гуен, докато се мъчеше да види нещо през задното стъкло.

След около миля авокадото отстъпи място на лимонови горички. Още емигранти работници се блъскаха под немилостивото слънце за центове на час.

След петнадесет минути пътят стана павиран.

Фермата на Кейн беше вълшебна. Боядисана сиво като вътрешността на черупка на стрида и обградена от жълти рози, точно златни.

Спрях пред къщата, изумен от красотата и уединението, които могат да осигурят парите. Пътят, по който бяхме минали през овощните градини, ни бе извел отново до океана.

Гуен не ми позволи да ѝ помогна за велосипеда, а го задържа, докато накрая го измъкна от багажника. Поостърга боята на колата, но не казах нищо.

Поради някаква причина очаквах да ме преведе през задния вход. В очите на повечето редовни посетители на църквата сред черната общност тя беше почти гола, а като беше с мен, един едър негър, нещата ставаха още по-лоши. Обаче влязохме през парадния вход, Гуен първа. Блъсна вратата с предната гума и тя се отвори.

— Дойдохме с мистър Ролинс — провикна се тя, щом влязохме.

Махна ми да мина под една арка вляво. Тя мина от другата страна, блъсна още една врата, зад която се показва голяма кухня. Вътре бе застанал Артър Хоукс. Беше с бяла риза, сиви бермуди и сламени сандали. Вдигна глава и ме зърна миг преди вратата да хлопне. Вратата

се люшна още веднъж, така че успях да зърна Артър повторно. Продължаваше да гледа към мен.

В следващия момент останах сам във вестибюла. По стените имаше картини, изобразяващи океански вълни. Мерзелеещи се маслени бои в тежки дъбови рамки. Вълни на залез-слънце. Вълни под луна. Една несретна фрегата, опитваща се да се споразумее с ураганни вълни сред буря в морето.

Солта от устните на Гуен още пареше по езика ми. Навън морето бушуваше. Усетих как в мен се надига възбуда. Целувката и разкошът, нашепван от морето, внезапно разбудиха желаниа в сърцето ми.

И клетвата ми да не забравям за простите неща от живота потъна в забравата.

Сара Кейн беше точно зад вратата на арковидния вход, седнала на един голям розов диван. На масичката пред нея имаше бутилка джин „Гилби“.

До бутилката лежах нахвърляни смачкани банкноти. Може би наистина бе изровила портмонето си до дъното.

— Цигара? — запита тя, надигайки се при влизането ми. — Съжалявам, но имам само „Лъки Страйк“.

И тръсна пакета към мен.

— Сядайте, мистър Ролинс.

Имаше и стол, розов, естествено.

— Нещо за пиене? — Ръката ѝ, която леко трепереше, посегна към бутилката.

— Не, благодаря.

— Не обичате ли твърд алкохол? Имаме и вино.

— Не, не, обичам твърдия алкохол. Обичам и виното, но ви моля да ми кажете какво точно искате.

На срещуположната на дивана стена имаше голям прозорец с гледка към безбрежния океан. Светлината, която идваше оттам, ми даваше добра възможност да огледам мис Кейн. Очите ѝ бяха посърнали, но не от умора, а от мъка, години мъка. Усмивката, с която ме дари, се изгуби сред тъгата на тези очи.

— Хубава къща имате. — Искях да кажа нещо за децата сред овощните градини, но тъгата в погледа ѝ ме спря.

— О? Харесва ли ви?

— А на вас?

Сара Кейн сведе поглед към пода под краката ми и каза:

— Това е къщата на баща ми, мистър Ролинс. Тя носи дъха му. Всеки път, когато усетя мириса на коне, си мисля за тази къща. Конският тор и мирисът на мъжете в градините, събиращи реколтата, само за да може Албърт Кейн да каже, че има ферма.

— Сега е мъртъв — напомних ѝ аз.

Сара Кейн хвана с трепереща ръка бутилката и наля една квадратна чаша до половината.

— Какво? — запита тя, сякаш бях понижил гласа си или преминал на друг език.

— Той е мъртъв. Не е необходимо да я пазите същата заради него. Бихте могли да я затворите.

Тя ме дари със същия съжалителен поглед, както и Гуен преди четвърт час.

— Не, мистър Ролинс. Това е единствената част от собствеността, която е на мое име. Дори не и земята, а само дърветата. Притежавам само дърветата. Върху имението има запор в съда, така че единственият ми приход от него идва от реколтата. Копелето ми се смее от ада.

— Не знам — произнесох аз. — Той е мъртъв, а вие най-малкото, не трябва да бъдете сред онази жегга вън.

Тя не ме слушаше.

— Имаше един мъж навремето — изрече бавно тя, също както Перушинката разказваше съня си, — който каза „не“ на баща ми. Беше дъждовна студена есен. Мъжът, не си спомням името му, каза на баща ми, че той и хората му няма да излязат на работа, докато времето не се оправи. Каза, че реколтата не струва дори и една пневмония. Имаше право. Семейството ни бе притежавало златни мини и нефтени кладенци, и ферми за добитък, по-големи от някои щати в продължение на стотици години. Какво толкова щеше да обеднее без няколко лимона в кошницата?

— Не знам, мадам. Но не съм дошъл тук, за да разговаряме на такива теми.

— Той доведе мъже от Охайо с пушки и те отведоха този мъж, мисля, че се казваше Оскар, да, Оскар. — В гласа ѝ се промъкна

някаква хрипливост. — Отведоха някъде Оскар да си поговорят и малко по-късно баща ми се върна и каза на останалите работници, че Оскар си получил възнаграждението и си заминал. Никой не му повярва, но той бе довел онези мъже с пушките, така че се върнаха на работа. Така постъпваше той, ако някой се изпречеше на пътя му. Отвеждаше човека и го убиваше, след което казваше, че това си било по негова вина.

— Да — казах аз повече на себе си, отколкото на нея, — знам.

— Какво? Какво казахте?

— Казах, че не съм дошъл тук, за да си говорим за това. Гуендолин ми спомена, че сте искали да ме наемете за нещо.

— О, съжалявам. Да. Да, разбира се. Съжалявам — заекна тя.

Поседяхме малко в мълчание, заслушани в приборя.

— Мистър Ходж е ужасен. И миризлив — изрече тя с гласа на малко дете. — Никога не го пускам в къщата си, освен когато ми се налага. Той беше адвокат на татко, така че съм принудена да се съобразявам с него, докато завещанието се уреди.

— Е, този миризлив човек е същият, който ме нае — казах. — Какво иска той от Бети?

В този момент Гуендолин влезе в стаята, облякла дълга до глезените червена рокля. Застана зад Сара и положи ръцете си върху крехките ѝ плещи. И двете ме гледаха като виновни деца, които вярват, че възрастните могат да четат мислите им.

— Елизабет беше много близка с татко. И когато той почина, тя ни напусна. Искам да се върне при нас.

— Обаче вашето желание насъска полицията срещу мен и ме закара и в ареста.

— Вие сте били арестуван?

— Да. И забавлявах един мъж на име Стайлс.

— Норман Стайлс? — В гласа ѝ нахлу цял арктически ледник.

— Не ни остана време да стигнем до малките си имена.

— Ще ви платя двайсет хиляди долара в брой — каза Сара. — Веднага щом бъде доказана автентичността на завещанието.

— Моля?

— Не ме ли чухте? Казах, че ще ви платя...

— Да, да, да. Чух това. Не можах само да разбера за какво.

— За да откриете Елизабет и да ни свържете с нея. Мистър Ходж ми каза, че се е отказал от услугите ви. Каза ми още, че може да намери Елизабет по друг начин. Аз обаче не виждам причина да се отказвам от услугите ви. Ако можете, вие ще я откриете. Изглежда, че познавате семейството и приятелите ѝ.

— Надявам се, че няма да ми се разсърдите, госпожо, но вашите пари убиха Марлон. — Протегнах се и си взех още една цигара от пакета върху масичката.

— Мъртъв ли е?

— Не съм видял тялото, но можете спокойно да се обзаложите, че е мъртъв. Мъртъв и мумифициращ се нейде из пустинята.

Гуендолин заплака. Сара се изправи и я прегърна. Прегръдка, пълна с любов и грижа. Накара ме да се почувствам самотен толкова далеч от децата си.

— Иди седни, миличко — прошепна Сара на хълцащото момиче.

Момичето се отпави със залитаща походка към един стол.

— Мистър Ролинс?

— Да, мис Кейн?

— Нямате избор.

— Винаги има избор, мадам. Дори и когато човек умира, пак има някакъв избор.

— Е, това може да е вярно, но в крайна сметка всеки ще умре, избор няма.

Не можех да оспоря гледната ѝ точка.

— Не знам защо непрекъснато ми натяквате за някакъв чек. Не съм писала никакъв чек на Марлон. — Тя спря на средата на изречението и наклони глава настрани като плаха птица, доловила подозрителен шум в хрусталака. — Но... Бети е в опасност. А вие вече сте замесен в случая.

— Извинете ме, мис Кейн, но аз не съм замесен в нищо. Единствената причина, поради която дойдох тук...

— Да, да, да, да, да — изрече тя, кимайки на всяка дума. — Знам, че не сте замесен в нищо, което е... което се е случило. Но някой може да мисли така. В края на краищата тук става дума за няколко много важни хора.

— Значи вие твърдите, че такива като Бети и мен едва ли могат да разчитат на почтено отношение, когато стане въпрос за хора като

вас и баща ви?

— Казвам само, че бих желала да ви помогна, ако вие искате...

— Да бъда ваш негър — довърших вместо нея аз.

Сара Кейн се сви като шибната с камшик.

— Не! — изрече решително тя. — Не! Изобщо не мисля така! Аз никога...

— Точно така мислите. Предлагате ми куп пари, за да ми вземете акъла, а после демонстрирате колко съм нищожен, та да си опичам ума. Е, това може да има ефект при вашите хора тук. — Посочих с палец зад гърба си към овощните градини. — Но при мен номерата ви не минават. А сега ще стана и ще си тръгна. Не ми трябва парите ви и няма да работя за вас. Това е.

— Но, мистър Ролинс...

— Не. — Разтърсих глава, станах и излязох. Въздържах се да хукна. Бях се хвърлил в дълбокото, но се боях: боях се до смърт от тази бяла жена, която ми предлагаше помощ и пари.

Вече навън си поех въздух с пълни гърди. Това ме отпусна. Имах нужда от малко отпускане, след като се бях отказал от двайсет хиляди долара.

— Чакай! — Гуендолин бе сграбчила в шепата си смачканите банкноти и ме бе последвала до верандата.

— Какво искаш?

— Да ни помогнеш — каза тя, протягайки ми парите като шепа смачкани цветя.

— Ти наистина се нуждаеш от помощ. Живеем през 1961 година, сладур. Не бива да работиш за жена, която те нарича негър.

— Тя никога не е изричала тази дума. Никога.

— Може и да не го е казвала с думи, но когато една бяла жена започне да ми разправя колко е важна и в каква голяма неприятност мога да се озова... все едно че ме нарича негър. — В гласа ми се бе появил някакъв маниак. Имах чувството, че ще изскочи от гърлото ми да удуши някого. — И след като го каза на мен, значи го е казвала и на теб.

— Тя просто искаше да подчертае нещата — заяви Гуендолин, великата познавачка на белите хора. — Искаше да каже, че човек може да се окаже в беда без значение какъв е цветът на кожата му.

— Първо, искам да ти кажа, че моят и твоят цвят на кожата е един и същ, черен, и двамата сме негри. И второ, тя ме заплашваше с факта, че аз не мога да ѝ противореча в никакъв съд. След като твърди така, тогава с мен е свършено. А тя ще го каже, освен ако не съм послушен и не изпълня нарежданията ѝ.

Дискурсът ни върху расовата политика като че ли не беше много на място на брега на морето. Гуендолин беше на косъм отново да рухне. Ръцете ми сами я обгърнаха.

— Моля те — изплака тя. — Моля те, помогни ни.

— На нас? Че какво общо имаш ти с цялата тая мръсотия? Какво дължиш на тази жена?

Тя отблъсна прегръдката ми и ме изгледа. После каза:

— Сара се грижи за мен, откакто се помня.

— Че защо ще го прави?

— Познавала е мама, но мама е умряла. Сара и Бети са единственото семейство, което съм имала. А сега Бети е изплашена и има нужда от помощ. — Гуендолин пусна парите. — Вземи ги.

Стоях известно време неподвижен, отворен от парите и от начина, по който богатите хора си мислеха, че могат да ме купят. После в мен се размърда практичният човек и се приведе да събере банкнотите преди вятърът да ги насмете в морето.

Гуен още хълцаше, но когато вдигнах парите, слаба усмивка озари лицето ѝ.

— Ще ни помогнеш ли?

— Може би. Но да ти кажа право, изобщо не виждам как мога да ви помогна. Искам да кажа, че не знам къде е Бети и не познавам никой, който да знае. Нещо става тук.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, защо ще изчезне така внезапно?

— Не знам — изрече Гуен умолително.

— Нищо ли не знаеш? Нищо, което да ми помогне да я намеря?

— Тя има приятел — изрече обнадеждена Гуен.

— Аха. И кой е той?

— Казва се Феликс. Феликс Ландри.

— Казахте ли това на Ходж?

— Да, казахме му.

— Какво още му казахте?

— Че Одел Джоунс е неин братовчед.

— Казахте ли му за Марлон?

Очите на Гуен се замъглиха.

— Н... не.

— Защо?

— Ами... не зная.

— Все трябва да има някаква причина.

— Наистина ли е мъртъв, мистър Ролинс? — Тя се вкопчи в ръката ми.

— Да, мъртъв е. Не мога да го докажа, но знам, че е вярно.

— Когато бях малка, той често идваше при Бети — каза Гуен. — Показваше ни фокуси с карти и ни разсмиваше. Имаше един малък племенник, Тери, който идваше и си играеше с мен. Но беше прекалено груб и един ден спряха да идват.

— От колко време живееш тук?

— Откакто се помня.

— А коя е майка ти?

— Нямам майка — изрече ясно тя с гласа на дете, жадуващо да прогони кошмарите си.

И влезе в къщата, без да промълви нито дума повече.

Зарадвах се на самотата си.

Артър чакаше до колата ми.

— Мистър Ролинс. — Не ми протегна ръка, нито ми предложи усмивка.

— Какво има?

— Какво иска майка ми от вас?

— Защо не отидеш да я попиташ?

Бледото момче се опита да си придаде тежест. Очите му се присвиха и раменете му настръхнаха. Младо петле, наежено срещу бездомно куче.

— Вие не знаете в какво се намесвате. Това е семейна работа...

— Извинявай. — Опитах се да се провра покрай него.

Преди обаче да мина, той замахна и ми стовари в носа съвършено дясно кроше.

Сграбчих момчето за жълтата му риза и го вдигнах от земята.

— Тпруу! — закрещя той. Очевидно ме вземаше за кон.

Десния ми юмрук го сърбеше здраво, но се задоволих само да го отблъсна. Той залитна и аз му придадох малко допълнителна скорост. Артър тупна на задника си.

С едната ръка го сграбчих за яката, а с другата отворих колата и изкомандвах:

— Влизай вътре!

Той нацупено седна и не помръдна, когато завъртях стартера.

— Това шосе извежда ли до магистралата? — запитах.

Артър гледаше право напред и правеше упражнения по дишане.

Потеглих по павирания път в посока, противоположна на пристигането ни.

Следващите няколко минути пътувахме в мълчание. Стигнахме до една голяма дървена ограда, боядисана в светлолилаво. Щом минахме през вратата, спрях и попитах:

— Къде искаш да отидеш?

— Вие сте шофьорът — отвърна той, като оскърбено момиче на провалена среща.

— Писна ми да ви вадя думите с ченгел от устата, да знаеш. — Долу под нас се виждаше крайбрежното тихоокеанско шосе.

— Тогава защо не ни оставите на мира? Никой не иска помощта ви.

— Майка ти иска помощта ми. Искане да открия Елизабет Ейди.

Артър се хвана за главата и стисна колкото сила имаше. След малко тропна с крака по пода.

— Какво не е наред, синко? — запитах го с нежност, която наистина изпитвах в момента.

— Оставете ни на мира, мистър Ролинс — каза той. — Оставете и леля Бети на мира. Ако продължавате така, скоро всичко ще рухне.

Леля Бети!

— Кажи ми защо Ходж ще търси баща ти. — След нежността един хубав плесник.

— Какво?

— Открих името Рон Хоукс върху един документ сред отпадъците на Сол Линкс. Сол Линкс е детективът, който Ходж и майка ти са наели да открие Бети.

Артър се изпъна на седалката, когато споменах името на баща му. Може би се дължеше на чувствата, с които беше заобиколен този човек. Може би.

Дълго седяхме така. Единствените звуци около нас бяха шумът от прибоя и къркоренето на червата на Артър.

— Разкажи ми — изрекох накрая. Пак с нежност. Това момче означаваше толкова за мен, колко би означавала кралска пеперуда, набодена върху сребърна карфица.

Артър се изви наполовина към мен. Виждах, че цялата истина е там, точно зад очите му. Бях толкова близо, на косъм от разгадаването на целия случай.

Но в този момент се приведох малко повече от необходимото и истината, каквато и да беше тя, панически се скри сред гънките на мозъка му.

— Ще сляза тук — произнесе той. Хвърли ми поглед, сякаш да ме попита дали ще му разреши.

Щеше да е много по-лесно, ако бях мъж като Стайлс. Знаех къде са болезнените точки, които биха накарали младия Артър да закрещи. Можех да изтръгна истината от него. Бялата му майка можеше да ме заплашва, но тя не знаеше заплахата, която представлявах аз; не виждаше болката, която можеха да причинят ръцете ми.

Но не бях Стайлс.

Артър се измъкна от колата и се затътри обратно по пътя, по който бяхме дошли. И аз излязох и бях на косъм да го повикам. Може би щях да му предложа да го откарам обратно. Може би ако успеех да ги събера всичките в една стая, щях да им задам няколко умни въпроса.

Обаче още преди да си отворя устата, видях един черен кон да препуска надолу по хълма. Имах на разположение не повече от четиридесет и пет секунди да реша дали да остана и да се сбия с каубоя, или да отпътувам.

Вмъкнах се зад кормилото и изчаках Руди почти да се изравни с мен. Тогава натиснах педала на газта и полетях по пътя. Кресях и се давех от смях, докато бавно се откъсвах от него. Той щеше да е героят на историите, които щях да разказвам на приятелите си през идните години.

19.

Щом се прибрах, позвъних на Примо.

— Дойде ли момчето ми при теб, мистър Гарсиас?

— Тук е, Изи. Как си, приятелю?

— Ще забогатеея, стига да не ме убият, разбира се.

Смехът на Примо прозвуча като две ръце, потриващи се една в друга в алчно очакване. Кашлицата на Мофас служеше за фон.

— Дай да поговоря с човека — казах аз.

Мофас покашля малко, после изхърка.

— Мистър Ролинс?

— Да, Уилям?

— Благодаря ти, че се погрижи за Джуел. Да знаеш, Кловис щеше направо да я изяде.

— Не съм толкова сигурен, авер — казах. — Тая Джуел не е от много лесните.

— Такава е. — Долових нещо като бащинска гордост в тона му.

— Искам да направя нещо за мен, Уилям.

— Какво е то?

— Ще ти трябва адвокат, който да те съветва как да се отървеш от Кловис.

— Не ми трябва никакъв адвокат! По дяволите, мога просто да отида и да кажа, че съм се върнал и че сега аз събирам наема и аз подписвам документите. По дяволите! Шибаните адвокати крадат парите ти и после подават в съда срещу теб, че си вдигнал шум за това. — Адвокатите бяха единственото нещо, способно да причини словесни изригвания у Мофас.

— Аз плащам за това, Мо. Ти трябва само да питаш този човек как да си върнеш къщата и как да поставиш под съдебна забрана Кловис, така че да не може да се разпорежда с имущество, без да я арестуват. Един добър адвокат е в състояние да я заплаши с обвинения за престъпна дейност.

— Защо ми е адвокат, след като мистър Александър е с мен? Никой не може да се ебе с мистър Александър.

— Мисли, човече, мисли. Пасмината на Кловис си няма и хабер за Реймънд. И докато разберат какво представлява, той вече ще е пречукал най-малко трима от тях.

— Е и какво? Пет пари не давам дори да ги избие всичките.

— Добре, нека бъде твоето, Мофас, но трябва да знаеш, че ако Реймънд убие някого, докато работи за теб, ти също ще бъдеш обвинен в убийство.

Мофас замълча замислено и в слушалката се чува крясъците на най-малките деца на Примо. Примо и Флауър имаха дванайсет собствени деца и три прибрани от улицата. Най-голямото беше на двайсет и пет с шест собствени отрочета. Най-малкото беше на две.

— Кой е този адвокат? — запита накрая Мофас.

— Казва се Ходж, Калвин Ходж. Има офис на „Робъртсън“. — Дадох му адреса от листа, който бях открил сред отпадъците на Линкс. — Разкажи му за проблемите си. Слушай внимателно какво ще те посъветва.

— Мога ли да му се доверя?

— Не. Не можеш да имаш и за грош вяра на този човек.

— Тогава защо да ходя при него, по дяволите?

— Защото аз ти казвам, затова. А сега слушай внимателно. Не споменавай името ми пред него. Само го помоли да ти помогне. Кажу ми проблема си, но не му споменавай името ми. И след като разговаряте, обади ми се и ми предай всичко, което ти е казал. Всяка думичка. И си дръж очите отворени на четири, Уилям. Искам да знам дали има сейф в кабинета си и дали на вратата му има вериги. Искам да знам какъв е подът му и всичко останало.

— Не знам, мистър Ролинс, тая работа не ми звучи много на хубаво.

— Да не искаш да те върна обратно при Кловис? Знаеш много добре, че изобщо не бях длъжен да те измъквам оттам. Ти си знаел през цялото време, че тя ме мами, и ми се обади едва след като ти го начука.

— Не съм добре, човече. Имах нужда от нея. Какво можеш да направя?

— Можеш да направиш това, за което те моля.

— Разбира се, разбира се, мистър Ролинс. Каквото кажеш.

— Реймънд ще се отбие при теб утре сутринта. Ще го вземеш с теб при Ходж. Само кажи на човека проблема си. Дай му малко пари, ако иска.

— Не знам. Искам да кажа, не желая никакви неприятности.

— Ще ти се обадя утре сутринта да разбере какво си видял — казах. И затворих.

После позвъних на Плъха.

— ... и не забравяй, Александър — казах му, — не искам никакви неприятности.

— Понякога неприятностите сами те намират, Изи.

— Слушай, Рей, трябва да знам разположението на офиса на този човек. Той знае кой съм, така че не позволявай на Мофас да спомене името ми.

— Кога ще приключи всичко това, Изи? — запита той.

— След два дни. Може би три.

— Окей. Добре. Имаш ги. Три дни. Нали ме разбираш?

В гаража си държах телефонните указатели на Лос Анджелис за последните осем години. Феликс Ландри не фигурираше в нито един от тях. Обадих се на мис Ето в библиотеката да потърси в указателите на други окръзи. Тя го направи, но мистър Ландри, ако това беше истинското му име, не фигурираше и в тях.

Ортис отвори вратата на Джаксън Блу и ме изгледа злобно. Беше пак без риза и със същите панталони. Като момче щях да изям няколко здрави плесника за подобен външен вид. Никой възрастен не би понесъл такова поведение, дори и от уличник.

— Тук ли е Джаксън? — запитах.

— Какво искаш?

— Нищо от теб, братко. Просто за минутка ми трябва Джаксън.

Един ден схватката нямаше да ни се размине.

Понякога познаваш някого толкова добре, все едно че сте били в един и същ бизнес цял живот. Добре познавах Ортис и тъмния гняв, стаен в него. Той живееше в свят от гняв; нищо чудно да не можеше и да прави любов, преизпълнен с толкова насилие. Този гняв беше дълбоката дупка, в която обитаваше. Аз живеях в съседство с тази

дупка от времето на детството си. Разпознаването между нас бе протекло като прескачане на електрическа искра. Ако беше жена, щяхме да свършим на пода до леглото. А ако се случеше някога да се озовем някъде само двамата, единият от нас щеше да е мъртъв само след пет минути.

— Изи? — Джаксън беше напълно облечен. Беше си сложил черно-жълт двуреден костюм и зелена филцова шапка. Периферията ѝ беше прекалено широка за изпитото му лице.

— Можеш ли да ми отделиш минутка, Джаксън?

— Разбира се, Изи. Влизай.

Проявих изключително внимание да не се докосна до Ортис при разминаването си с него.

— Знаех, че ще се върнеш, Изи.

— Така ли? И как разбра?

Джаксън се изпъчи и се захили с резервирана присмехулност — най-близката до невинност имитация, на която беше способен.

— Не знам, човече. Може би защото имам най-добрата машинка за пари, която си виждал. — Той потупа телефонната кутия на дивана до себе си.

Усетих киселия дъх на Ортис някъде зад себе си.

— Не, Джаксън. Искам да кажа, това е хубава машинка, но гангстерите ще ми дойдат малко множко.

— Какво искаш тогава?

— Да намеря Тери Т. Боксьора.

— Опитай в „Херфорд“.

— Трябва ми домашен адрес.

Джаксън знаеше къде живее Тери; лукавият му вид направо крещеше за това. Той обаче нямаше да ми го каже, поне не така направо. Ако имаше информация, от която се нуждаех, трябваше да си платя.

— Тъкмо се канех да излизам да си направя обиколката — каза той. — Имаш ли кола?

— Какво стана с червения ти кадилак?

— Нищо, но така ще убия два заека с един куршум. С кола ли си?

— Да. Виж, Джаксън, много бързам.

— Ще свършим за нула време. Имам само да перфорирам няколко билета.

— Добре. Но само няколко спирки.

— Да. — Джаксън се ухили и накриви шапката си. — Да. Две, най-много три.

— Кога ще се върнеш? — Ортис го каза съвсем като ревнива съпруга. — Знаеш, че имаме работа.

— Ще се върна, момче. Не се тревожи. Изи ще ми скъси времето наполовина.

— Какво му е на това момче? Да не му е омръзнал животът? — запитах аз след половин квартал.

— Ортис е корав мъжага. Така че ако и ти се имаш за такъв, той иска да си премерите силите веднага.

— Това момче си търси белята, Джаксън.

— Да. Но ти знаеш добре, че това му качество ми върши хубава работа.

Спряхме пред бръснарницата на Ърнест, който се бе преместил на булевард „Санта Барбара“. Ърнест още организираше игри на карти отзад и по цял ден пускаше по радиото само опери. Той беше истинска институция в черната общност. След това се отбихме в един магазин за продажба на мебели втора употреба.

Преди да отидем в погребалния дом на Джунипър, аз попитах:

— Е? Къде да намеря Тери?

— Както чувам, напоследък Тери прекарвал извън града доста време. Дори напуснал квартирата си на Осемдесет и шеста.

— Къде точно извън града?

— В пустинята. Нали знаеш, че Лос Анджелис е една голяма пустиня.

— Коя пустиня?

— Не знам, човече. Пустинята.

— Преди два дни го видях до спортната зала на Херфорд. Трябва да се навърта насам от време на време.

— Ха. — Джаксън зачеса високата си черна скула и се втренчи през прозореца. — Точно тук е.

— Кое?

— Джунипър.

Останах да се пържа в колата, докато Джаксън отиде да си събере парите. Той използваше междинни касиери, които събираха парите от всички, залагащи на конните състезания по телефонната му схема. Касиерът събираше парите в продължение на два дни и вземаше процент, преди да ги предаде на Джаксън или Ортис. Касиерите се сменяха всяка седмица, за да объркат полицията. Обикновено бяха работещи мъже или жени, такива като Ърнест бръснаря или някой като него, опитващ се да заработи допълнителни доходи.

Потях се обилно и се чудех каква ли работа би могъл да има Тери с Марлон, че да го държи надалеч в пустинята. В следващия момент долових възбудения глас на Джаксън откъм погребалния дом.

— Пет пари не давам какво казваш, човече. Ей го тук написано черно на бяло, че ми дължиш четири и петдесет, а не два и седемдесет и пет. — Джаксън се измъкваше гърбом от вратата.

Помислих за тридесет и осем калибровия приятел на Линкс в джоба си, но не посегнах към него.

Шкембето на Роло Джоунс безцеремонно избутваше бързливия ми дребен приятел.

— Наричаш ме лъжец, а? Що не ми ядеш хуя бе, педал! Да ти го начукам! — Роло придружаваше всяка псувня със силен тласък на шкембето си. — Няма да ме уплашиш, боклук.

— Изи! — изпищя Джаксън.

Излязох от колата и се изправих до вратата. Роло спря напредъка си и ме изгледа. Вдигнах ръце в жест на недоумение. Не знам какво си помисли Роло, че имам предвид, но спря да блъска Джаксън, пхна ръка в джоба си и измъкна сноп банкноти. Отброи няколко и размени вече по спокойно няколко думи с Джаксън.

Всичко това се разви на един безлюден тротоар. Единственото подвижно нещо бяха колите. Нямах пешеходци и за цял.

— Всичко е наред! — Джаксън лудо ме заудря по рамото и забарабани по арматурното табло, докато се отдалечавахме от Джунипър. — Всичко е наред!

— За какво беше цялата тая работа, човече?

— За двеста долара.

— Толкова ли ти дължеше?

— Да ми дължи? Не. На толкова се обзаложи Ортис, че няма да успея да си прибера дължимото. Каза, че съм бил путка, и

единственото нещо, дето може да направи една пътка, е да я наебат. Е, да се ебе в гъза. Двеста долара! — Джаксън заръкомаха възторжено.

Вентилаторът бълваше нажежен въздух и аз с мъка си поемах дъх. Отбих до бордюра и опрях глава на кормилото.

— Какво ти става, Изи?

— Не, не, не, Джаксън, какво ти става на теб?

— Няма ми нищо, авер. — Той не можеше да скрие удивлението си.

— Успя ли изобщо да си вземеш дипломата от калифорнийския университет?

— Хич даже. Ония педали настояваха да съм изучавал някакъв език. Дрън-дрън. Аз си ходя по земята и ще говоря езика на моите си хора.

— Но ти можеше да постигнеш нещо, Джаксън. Ти си умен.

— Не, Изи, нищо не мога да постигна.

— Защо не? Разбира се, че можеш.

— Не, човече. Прекалено дълго време съм бил негър. — Каза го така, сякаш се гордееше.

— Да не мислиш, че Мартин Лутър Кинг прави похода си на юг, залагайки живота си, само за да можеш да залагаш и да действаш като негър?

— Нямам нищо общо с него, Изи. Знаеш, че ще си живея живота така, както ми е най-лесно.

— Но, Джаксън, не можем само да тичаме по улиците, залагайки живота на всеки един от нас. Трябва да бъдем мъже. Трябва да се поддържаме един друг. Всички.

Джаксън смъкна голямата си шапка. Потта се стичаше на ручей по лицето му. Това беше един от редките случаи, когато съм го гледал в очите, без да се засмее.

— Тери има бърлога на Двайсет и втора улица. Една изоставена къща. Току-що се настани. Близко до автогарата „Ренко“ е и до един магазин „Бол Алкохол“. Розова къща със сини цветя на оградата. — Изрече го с мъртвешка монотонност и после отвори вратата на колата.

Закрачи по улицата. След като се отдалечи на половин квартал, изпитах желанието да го спра, да се опитам да го заговоря още. Отворих вратата и стъпих с единия крак на бордюра, но внезапно се почувствах слаб, прекалено слаб дори за да извикам подир Джаксън.

Дълго време останах така, обхванал главата си, облян целият в пот. Не можех да се изправа, не можех дори да седна с изправен гръбнак.

Джаксън ми беше като угризение на съвестта. Животът за него не беше нещо повече от загубена взятка. А смъртта беше просто поредната карта, която да разиграе. Всички пари, които правеше с отрепките си, излитаха между пръстите му. Когато отидеше на погребението на някой приятел, беше пълен с цинични приказки колко труден бил животът на човека; после се опитваше да утеша вдовицата или осиротялата приятелка. Никога нямаше дори и сълза, съжаление, нямаше долар в банката, камък положен в основите на някоя къща, или надежда, враснала в съзнанието му.

И когато му казвах, че всичките му номера няма да го доведат до добър край, винаги ми отговаряше:

— Такова нещо като добър край просто няма, братко.

И когато се вгледах дълбоко в собственото си сърце, разбрах, че е прав.

20.

Никога не съм бил приятел в истинския смисъл на думата с лосанджелиското полицейско управление. Просто поддържахме връзка, само защото от време на време се нуждаеха от помощта ми. И също, защото имах навика да бъда достатъчно глупав да се пъхам между шамарите, когато някой в общността го загазваше здравата.

Работата обаче е там, че познавах неколцина детективи и завоалираната заплаха на мис Кейн ме накара да си потърся ламаринка за задника.

— Полицейски участък на Седемдесет и седма улица — обади се женски глас от другия край на линията.

— Бих искал да разговарям с детектив Луис.

— Кой се обажда?

— Изи Ролинс.

— О! Само минутка, моля.

Нещо изпука в слушалката и може би след пет секунди чух гласа на Луис.

— Ролинс? Къде си? — запита Арно Луис, местният чернокож детектив от полицейския участък на Седемдесет и седма улица.

Знаех добре, че когато ми задава този въпрос, значи съм го загазил здравата.

— В една телефонна кабина — отвърнах нехайно. — Имам известни проблеми и искам да те помоля за нещо.

— Защо не дойдеш тук и ще си поговорим.

— Защо не си поговорим по телефона? Знаеш, че имам много работа.

— Не мога да говоря за служебни работи по телефона.

— Кой е казал нещо за служебни работи?

— Мога да се отбия до теб по-късно. Ще си поговорим след работа — каза той, пропускайки въпроса ми покрай ушите си.

— Добре, добре. Имаш ли ми адреса? — Знаех, че го няма. Само най-добрите ми приятели го знаеха, а те никога не биха го казали на

ченге. Не фигурирах в телефонния указател и използвах къщата си, същата, в която живееше Примо на 116 улица, като юридически адрес и за кореспонденция. Примо и Флауър се грижеха за пощата ми.

— Не.

— Искаш да кажеш, че го нямаш в регистрите си?

— Не. Искам да кажа... може би го има. По-добре ми го издиктувай сега, за да си го запиша на по-лесно място.

Издиктувах му адреса на Кловис. Разсъдих, че ако половин дузина полицаи нахлуят в къщата ѝ и почнат да крещят, това ще я задържи по-далеч от Плъха и Мофас.

— Кога се прибиращ у дома? — запита детектив Луис.

Сякаш го виждах пред себе си: висок момък, напомнящ на пойндекстър. Носеше очила с голям диоптър и имаше навика да си притиска гърбицата на носа. Бях готов да се обзаложа, че точно в този момент си е свалил очилата, концентрирайки цялото си внимание върху времето, когато може да ме пипне.

— Към шест — казах. — Трябва да правя вечеря, нали знаеш.

— Е, може би ще ти вкуся специалитета.

— Да — казах, колкото можех по-естествено. — Няма да се разочароваш.

Отидох на Двайсет и втора улица. Точно след автогарата „Ренко“ и „Бол Алкохол“ се намираше една малка обрулена от ветровете къща, обградена от рухнала ограда, над която бяха избуяли някакви цветя. Тревата беше най-обикновена, а в двора нямаше никакви култивирани растения.

Вятърът бе навял купища отпадъци върху малката веранда. Обвивки от дъвка, листа, ситен чакъл и пясък бяха засипали сивия под. Имаше един варел — подозирах, че го използват като стол, и купчина зелени чадъри.

Почуках. Винаги чукам. Но нямаше никого.

Вратата не беше заключена.

Къщата беше пуста като двора и верандата; подове от груби чамови дъски, които някакъв мързелив глупак бе лакирал, без да ги изглади; всевъзможни овехтели мебели, купувани от тротоарна разпродажба. Диван, обърнат към стената, и два преобърнати дървени

стола. Завесите бяха дръпнати и в къщата беше тъмно. Но въпреки това беше горещо. Задушавашо.

Тери беше в кухнята. Цялата задна част на черепа му беше отнесена. Беше със същите черни джинси и фланелка с къси ръкави, както когато се бяхме сблъскали.

Внезапно съжалих за сбиването ни. Може би ако не се бях опитал да го задържа, той щеше да говори с мен и нямаше да умре.

Лежеше по гръб с извита глава. Мозъкът му бе изтекъл на пихтия на пода. Тъмни петна кръв покриваха раменете и гърдите му. Очите му бяха широко отворени, устата също. Изглеждаше, като че ли се бе мъчил да си поеме още един дъх, преди да умре.

На гърдите му имаше броеница от зелени зърна. Някой я беше поставил там. Приклеках да погледна по-отблизо и видях, че зърната са влажни, скоро изплакнати с вода.

Раздвижих се в мига, когато дочух шума. Бяха тежки стъпки. Звукът дойде зад мен и още преди да се надигна и извърна, усетих остра болка дълбоко в гърба. Изревах и замахнах назад, колкото сила имах. Ударът ми се сблъска с нещо едновременно твърдо и меко, но преди да се обърна, по главата ме удари нещо тежко, което разтърси цялото ми тяло. Разнесе се глух тътен, сякаш гигантска вълна се стоварваше върху брега.

Бягах с още неколцина черни мъже. Преследваха ни гарвани и кучета, следвани от побеснели бели мъже и жени; белите бяха голи и без никаква окосменост. Конете с копита като бръсначи галопираха редом с тях и виеше бръснещ вятър. Бягахме всички, но всеки чернокож човек, който се мъчеше да се отскубне, блъскаше и братята си на земята. А всеки паднал биваше връхлитан от кучета с гладни плъхове, виснали между краката им.

Бягах толкова бързо, че обувките ми се износиха. После краката ми започнаха да кървят, а кръвта ме накара да се подхлъзна и да падна. „Предаден от собствената си кръв“ — разнесе се познат глас.

Очите ми се отвориха още преди да дойда в съзнание. Опитвах се да се отърсят от агонията. Седнах и попипах главата си. Беше

влажна. Влажна и мокра от мозъка и кръвта на Тери Т. До мен лежеше чугунен тиган. Малко повече късмет у непознатия и щях да съм мъртъв редом с Тери.

Това вече беше прекалено.

Стенанията започнаха тихо, но скоро преминаха във вой. Разбрах, че крещя аз, и знаех, че трябва да спра, но не можех. По мен имаше кръв. Кръв.

Когато се опитах да стана, все още облян в сълзи, болката ме сграбчи за рамото. Беше дълбоко в мен и разбрах, че са ме наръгали. Опитах се да сграбча ножа, но не можех да го достигна.

Страхът пред смъртта от това острие ме спаси.

Изправих се и залитнах във всекидневната. Търсех нещо, но не бях много наясно какво. Минах през една врата и се озовах в спалнята на Тери. Той имаше единично легло с тънък дюшек на сиви райета. На пода лежеше омазнена възглавница без калъфка и вълнено одеяло.

Оказа се, че съм търсел одеялото.

Наметнах го върху рамото си, като внимавах да не притисна ножа. Но дори и този лек натиск върху дръжката му изпрати раздираща болка по гръбнака ми. Наложих ми се да се облегна на скрина, за да не падна.

Върху него имаше фотография в рамка. И макар болката да беше непоносима и да се боях за живота си, успях да забележа, че рамката е същата като на снимката на Бети. Вгледах се във фотографията, но не можех да различа нищо. Не можех да фокусирам погледа си върху лицата на нея.

Взех я и се изправих, доколкото можех. После излязох до колата, опитвайки се да си придам безгрижен вид. Обвит с одеяло при четиридесет градуса.

Вече не чувствах жегата.

Вмъкнах се зад волана и се отпуснах назад, забивайки ножа още малко. Тялото ми се изпъна като струна.

Ръката ми не слушаше командите на мозъка ми. Направих три опита, докато успея да завъртя стартера.

Видях едва в последния момент две деца, които си играеха на улицата. Кракът ми наби спирачката с такава сила, че целият се подхвърлих напред и после назад в седалката. Болката в рамото

надхвърли степената ми на издръжливост и трябваше да спра за малко и да си отдъхна върху кормилото.

Не знам за какво му е било на Тери вълнено одеяло в лятната жега. Главата ми започваше да се върти, но се боях да смъкна одеялото. Знаех, че ще умра, ако променя дори само още едно нещо.

Една копейска кола ме следи в продължение на две мили по булевард „Пико“. Не знам защо не ме спряха. Карах някъде с двайсет и пет в час, прегърбен над кормилото, сякаш правех любов с него. Може би беше поради голямата загуба на кръв. Пъхнах ръка под одеялото и после я измъкнах. Беше цялата в кръв. Моята кръв.

Натискът на крака ми върху педала за газта започна да става неравномерен. Колата ту ускоряваше ход, ту го забавяше. Докато се добера до квартала си, в ушите ми зазвучаха басови тръби. Свърнах в алеята за вкъщи и дадох на заден към гаража. И изведнъж направих завой наляво. Не знам защо го направих. В алеята ми няма завой, но аз завих така естествено, сякаш го правех при всяко завръщане у дома.

Хесус изтича навън — явно бе чул стърженето по страничната стена.

— Накарай Перушинката да се прибере в стаята си — успях да кажа. — Бързо! И ми донеси зеленото палто.

Един господ знае защо ми беше това палто.

Наложи ми се да се преместя на съседната седалка, за да се измъкна от колата. Докато се добера до задната врата, Хесус вече се бе върнал с палтото. Застана до мен с широко отворени очи. Повлякох се покрай него все още наметнат с одеялото. Минах през кухнята и после в стаята ни с телевизора. Той мълчаливо ме последва.

— Иди в банята и вземи лековития екстракт и спирта — казах. — И марлята с някакви бинтове.

Бавно се свлякох на ръба на дивана. Хесус изтърча да донесе нещата, от които се нуждаех.

— Тате? — Перушинката се бе показала на прага. Пипаше се по носа и подръпваше подгъва на синята си рокличка. Не изтича към мен. Има си хас — нали половината ми лице беше изпръскано с мозъка на Тери Т.

— Иди в стаята си, миличко — казах й аз. Езикът ми бе набъбнал и говорех малко неясно.

Мъжът, от когото избяга, не беше нейният татко. Той беше истинско чудовище, нахлуло в къщата ѝ.

Хесус влезе. Изправих се и одеялото се свлече в краката ми.

— Джус, не искам да те тревожа, но имам нужда от помощта ти.

Той беше цял внимание.

— Сега ще се обърна и ти ще трябва да ми помогнеш. Става ли?

Той кимна.

Бавно се извърнах с лице към стената. Там висеше копие на Прокламацията за еманципацията, в рамка и така нататък. Внезапно ми проблесна, че окачването на този документ на стената е все едно някой бивш затворник да окачи документите за освобождаването си от затвора.

— О, господи, тате!

Приглушеният вик на Хесус в миг прогони рамката от съзнанието ми. За момент забравих дори безмилостната болка в гърба и се усмихнах на момчето си, нарекло ме „тате“.

— Нож ли е? — попитах.

— Алпинистки пикел — отвърна той на английски със съвършена артикулация.

— Добре, синко — казах аз и се смъкнах на колене. — Искам да го хванеш с две ръце и да го измъкнеш по същия начин, както е влязъл. Може и да припадна за минута или две от болка, но всичко е наред. Ще вземеш марля и ще притиснеш раната, докато усетиш, че вече не кърви. Нали разбираш?

— Да, татко. — И после го направи — внезапно и без колебание.

— Ааа! — простенах аз. Ярка жълта светлина обля не очите ми, а цялата горна част на мозъка ми. Тялото ми се повлече към небето и аз разбрах какво е като умира човек.

Но аз нямаше да умра; не и докато не откриех Елизабет Ейди и убиеца на Тери Т.

Жълтата светлина започна да потъмнява, а с нея и съзнанието ми. Спомням си в един момент как ме викаше Перушинката и как се мъчех да ѝ кажа: „Да, сладур?“, но не можех, и този прост факт се нареди сред най-тъжните неща и живота ми.

21.

Дойдох на себе си, но ме беше страх да си отворя очите. Вместо това се заслушах в звуците около мен. Как падаха капките от незатворения кран в кухнята; как дрънчеше прозорецът под вятъра от Санта Ана. Усетих лек полъх, не горещ, и нещо нежно погали лицето ми. Когато накрая отворих очи, видях Хесус да използва бърсалка, за да изтрие следите от кръвта по лицето ми. Топеше я в пластмасова кофичка, пълна с топла вода. Лежах на дивана, а той бе седнал до мен. На пода до краката ми, с гръб към мен, седеше Перушинката и си играеше с куклата си Роксана.

— Бъди добро момиче, Рокси — чух я да казва, — инак няма да ти дам нещо хубаво.

Под лявото око на Хесус се оформяше лъскаво петно. Протегнах ръка да го докосна, но той се дръпна.

— Какво стана?

— След като кръвта спря, сложих малко спирт върху раната и ти подскочи целият. — Гласът му съдържаеше въпрос, сякаш ме питаше дали наистина съм подскочил, или съм побеснял.

— Съжалявам. Сигурно ме е заболяло адски.

— Да — каза той. — Раната е много дълбока.

Поех си дълбоко дъх и забелязах, че вятърът идва от вентилатора. Хесус го беше сложил така, че да разхлажда и трима ни.

Зеленото палто беше наметнато върху краката ми.

Отново загубих съзнание.

Когато се свестих, Хесус все още беше до мен. Перушинката ядеше сладолед от кофичка, също като онази, която Хесус бе използвал, за да ме измие, и стискаше куклата си.

— Хей, сладур — повиках я.

— Да — отвърна тя, без да се обръща.

— Искаш ли да се поразходиш до чичо си Примо?

— Да! — Тя мигом се изправи и пусна кофичката, но не и куклата. Беше готова веднага да тръгва и не можех да я обвинявам.

Неприятностите, които бях донесъл в къщата ѝ, бяха прекалено много за такова малко момиченце.

И на мен ми бяха малко множко.

— Джус.

— Д-да, тате?

— Обади се на Примо и го попитай дали можете двамата с Перушинката да му отидете на гости за няколко дни.

След няколко секунди ме сполетя нова изненада. Той говореше испански! Макар че едва ли би трябвало да бъде толкова изненадан — нали бе прекарал в семейството на Примо времето, откакто го бях спасил, до петгодишна възраст.

— Каза, че нямало проблеми. — Захили се. — В къщата и в гаража нямало свободно място, но Хулио, Хуан-Батисте и аз сме можели да спим в беседката на дървото.

Само децата са способни да превръщат отчаянието в забавление.

— Ще отведеш Перушинката с автобуса, ясно?

— Аха. — Все едно че беше приказвал с мен цял живот.

Перушинката беше щастлива само докато прекрачи прага. По средата на двора се разплака и затича обратно към къщата. Хесус я улови за ръка и я поведе. Гледах ги как излизат на улицата. Перушинката го бе прегърнала и се дърпаше към къщата.

В кухненското барче имаше бутилка „Сийграм“. Подарък от Люси Хорн. Все се канех да я занеса на някой приятел, който пие.

Сложих бутилката на масичката до телефона. Полицейският служител Луис вече сигурно се бе убедил, че нямам намерение да ходя в къщата на Кловис. Тя не знаеше истинския ми адрес, малцина бяха посветените, но Луис беше добро ченге и знаех, че няма да мине много време и ще открие номера ми.

Първото ми обаждане беше до един хотел в центъра. Обаче човека, когото търсех, го нямаше. Второто беше до Ета-Мей.

— Ало?

— Ета, всичко с Джуел наред ли е?

— Това момиче, дето си ми го пратил, си го бива, Изи. Носът на Ламарк е така разбит, сякаш е вземал уроци по бокс.

— Здраво момиче.

— И знае къде ѝ е пътката. — Ета винаги говореше онова, което ѝ беше на ума. Това беше само една от десетте хиляди причини, поради които бях луд по нея.

— Можеш ли да решиш проблема?

— Разбира се. Толкова отдавна знам къде се намира моята, че май е време да я поразмърдам.

Знаех, че е луда по Плъха. Може би преди пет години щях да бъда заслепен до такава степен, че да хукна отново подир нея.

— Благодаря ти, че я прибра, Ета. Мофас ще е щастлив, че жена като теб се грижи за нея.

Следващото ми обаждане беше до Примо. Хесус и Перушинката още не бяха пристигнали, но пък за сметка на това Мофас и Плъха бяха там.

— Има три ключалки на вратата — изхърка Мофас. — Шкафовете му със секции имат брави с комбинации и е сложил алармени инсталации навсякъде, дори и по прозорците. Добър адвокат е. Каза, че всичко принадлежи на мен и че можем да изцедим Кловис до шушка. Да ги изритаме от къщата и да затворим едновременно с това „Ескуайър“. Казва, че мога дори да прибера и нейните пари, защото тя не може да докаже, че ги е направила без моя, хм, капитал. По дяволите, тоя адвокат си го бива. Утре ще представи документите във всички нейни банки, така че да не може да изтегли и долар.

Плъха гледеше на нещата по малко по-друг начин.

— Тоя е от стара коза яре, Изи. Станах му ясен още щом прекрачих прага му. Огледа ме от главата до петите и се приведе напред, та да може да си измъкне пистолета, ако се наложи. Носи го пъхнат в колана.

Малко неща са толкова красиви, колкото стъклена бутилка, пълна с кехлибарена течност. Алкохолът блести под лъчите на слънцето и напомня за ценни неща като скъпоценни камъни и злато. Но уискито е по-добро от всяка безжизнена гривна или диадема. Уискито е живо същество, съпреживяващо на всяко ваше чувство. То е любов и искрен смях, и дълбоко братство с всички.

Уискито е вашият приятел, когато до вас няма никого. И уискито е утехата, която ви вдъхва сила повече от всяка любовница.

Всички тези мисли ми преминаха през главата, докато съзерцавах запечатаната бутилка. От собствен опит знаех, че всичко това е вярно.

Вярно по начина, по който говори възглавницата на любимата ви. Вярно по начина, по който майката гледа спящото си невръстно детенце.

Но един завладян от уискито разум не можеше да реши проблемите, в които бях затънал. Така че взех „Мистър Сийграм“, пъхнах го в кутията му и го оставих на рафта, където му беше мястото.

22.

Раната от алпинисткия пикел бе престанала да кърви. И въпреки това трябваше да отида на лекар или поне трябваше да съм си легнал. Вместо това обаче се измих, колкото можах, и си облякох чисти дрехи.

Когато отдръпнах колата от стената, тя се продъни. Всеки по-дребен крадец би могъл да се вмъкне през дупката, която бях направил. Децата обаче бяха в безопасност у Примо. Вкъщи бяха останали само бутилка уиски и копие в рамка на Прокламацията за еманципация. Можеха да си ги отнесат със здраве и двете.

Отидох до един местен хотел, „Пайпър он Гранд“, в центъра. Хотел за бедни бели. Там живееха доста момчета от провинцията и цяла тълпа престъпници. Едва ли щеше да е изненадващо, че някаква чернилка е била намерена с прерязано гърло само защото е имала неблагоприятното да мине през хотела.

Дрипави хора са шляеха из фоайето, пушеха и разговаряха с приглушени гласове. Проститутка в пурпурна рокля от сатен и кафяви чорапи, целите в бримки, слизаше по стълбите. Изражението ѝ се смени цели два пъти, преди да изрече с чист бруклински акцент:

— Хей, Джо!

— Кво? — Зад нея се показва едър мъжага. Въпросителното му изражение изчезна в мига, когато ме видя.

Продължих към вратата. Гигантски сивоок мъж се извиваше зад бюрото на рецепцията. Чувах всеки звук зад гърба си. Тътренето на стол, шумоленето при бъркане в джобове...

Дежурният устреми взор точно през тялото ми.

— Да имате Аламо Уеър тук?

Никакъв отговор. По нищо не личеше, че ме е чул.

— Какво искаш, момче? — Коравият мъжага се бе пръкнал точно до мен. Двуредният му костюм изглеждаше твърде син, за да е от естествена материя. Омачканата му риза носеше избелелите петна от прекалено много пранета.

Можех да го убия на място. Страшно ми се искаше. Ненавиждах го. Ненавиждах дебелите му провиснали бузи, розови и чисти, защото току-що ги бе обръснал. Ненавиждах мириса на одеколона му, примесен с миризмата на отдавна немитото му тяло. Ненавиждах дребните черни точки, които имаше вместо очи.

— Търся Аламо, педал — произнесох аз. Трябваше да го кажа. Не бях на манифестация, нито пеех песни за свободата. Не плащах вноски на Конференцията за християнското лидерство на южняците или Националната асоциация за издигане на цветнокожи. Нямах никакъв Господ на моя страна. Но, макар камерите да не ме следяха неотстъпно и Джон Фицджералд Кенеди никога да не беше чувал името ми, бях длъжен да запазя достойнството си. Това беше късче от историята, случващо се точно тук, в тази стая, и обречено да остане извън анализите й.

Мъжът пъкна дясната си ръка в джоба си.

— Кого имаш предвид?

— Виж, братко, тук съм, за да се срещна с Аламо — казах аз и също бръкнах в джоба си. — Горещо е. Обзалагам се, че държиш нож. Но аз имам едно тридесет и осем калиброво оръжие. Сега можеш да направиш нещо и момчетата ти могат да те подкрепят. Но един изстрел от упор в корема на шкембелия като теб със сигурност ще те убие. — Посочих към издутия му провиснал корем. — Ако не ти се вярва, дай да се обзаложим.

Думите излизаха от устата ми без никакво усилие, сякаш ги произнасяше някой друг.

— Изи?

Вдигнах поглед и видях Аламо Уеър да влиза в малкото фоайе. Всички бяха скочили на крака и ме сочеха.

Аламо беше дребен и изглеждаше по-възрастен за годините си. Кожата му беше набръчкана и изгубила цвета си, накуцваше леко. Историята му за куцането беше, че когато бил в Сан Куентин, влязъл в схватка с някакви италиански гангстери; убил шефа им, но раната на крака му останала за спомен. Не знаех дали е вярно, или не. Аламо беше от онзи луд тип престъпници, които лъжеха, мамеха и убиваха. Човек никога не можеше да бъде сигурен за приказките му.

— Здравей, Аламо. — Огледах цялата зала. — Хубаво местенце си избрал.

— Дигай си задника оттук, шкембе — заповяда Аламо на мъжагата със синия костюм. — Хайде, Изи. Да идем да глътнем малко чист въздух.

— Хайде да отскочим до Долорес — каза той отвън и ме поведе през улицата до един щанд за хотдози.

Купих му четири сандвича с чили и чаша черно кафе.

— Кафето е с повече подправки от чилито — намигна ми той.

До една бетонна тераса, точно над площадката на паркинга, имаше голяма зидана пейка. Това беше офисът на Аламо.

— Какъв е проблемът, Изи? — запита той между хотдог номер две и хотдог номер три.

— Знаеш ли как да се вмъкнеш в някоя къща, ако някой гледа да не ти позволи?

Той кимна и заговори, без да спира да дъвче.

— Навремето имах навика да се вмъквам в къщи в Бевърли Хилс. Там е бъкано с какви ли не лайняни сигнализации. Влизах в спалните им, докато спяха, и после вечерях в кухните им на първия етаж и си играех с кучето пазач. Известно време, когато джобът ми беше пълен, го правех за забавление. Нали разбираш, влизах и им обирах всичките електрически крушки. Един път обаче някакво парче се събужда и слиза долу. Държах ножа в ръката си, нали разбираш?

Разбирах. Бях изкарал с него два дни в затвора.

— Щях да й разпоря шията, но не знам какво ми стана, и се разревах. Разревах се! Нали разбираш, гърчех се и хълцах, че ужасно съжалявам и че съм гладен. И я моля да ми прости. И знаеш ли какво направи — дойде до мен и ме прегърна! — Аламо се изсмя със смях, с който би се гордял и Сатаната. — Скъсах й гъза на тая пътка от ебън и още ми се обажда от време на време. Съпругът й бил някакъв не знам какъв си интернационален банкер. Казах й, че мога да му уредя една злополука с кола без никакъв проблем и тя може да разполага с коравата ми пишка двайсет и четири часа в денонощието. Нали разбираш, веднъж пречуках един педал в колата му. Не го познавах...

— Така — прекъснах го аз. Не му ли секнех словесния поток, нямаше да спре. — Можеш ли да се вмъкнеш в къща, която има сигнални инсталации и сериозни ключалки?

— Мога.

— На „Робъртсън“ е. Точно над един щанд за хотдози.

— С лют сос ли?

Кимнах и после му дадох точния адрес и име.

— Кога искаш да влезем? — запита той.

— Колкото може по-скоро.

— Ще ти се обадя утре или вдругиден.

— Няколко дни ще отсъствам от къщи. Мога ли да ти оставя съобщение?

— Не в хотела. Двама юнаци разпитвали за мен, така че там ме крият, но можеш да пробваш в бар „Ремо“ на Първа улица. Там ще приемат съобщението. Аз ще ги предупредя и тогава можем да се съберем и да отидем там.

— Не им казвай какво ще правим.

— Не се тревожи, Изи, не ми е за пръв път.

Определено нямаше да му е за пръв път.

— Добре — казах. — Тогава да вдигам гъльбите.

Аламо сложи ръка на рамото ми.

— Не им се гневи много, Изи.

— На кого?

— Онези момчета там и хал хабер си нямат как стоят нещата. Те никога не са виждали белия човек в истинската му светлина. Мислят си, че той е всичко онова, което дават по телевизията и в списание „Лук“. И представа си нямат, че именно белите хора им вземат здравето.

Обичах Аламо. Беше луд, но имаше по-трезв поглед върху нещата от всички ни.

— Не ги ненавиждам — казах. — Боя се от тях. Боя се, че могат да ми прережат гърлото за едното нищо.

— А, тук вече имаш право.

23.

Следващата ми спирка беше при Одел. Входната врата беше широко отворена. Малко остана да подмина. Още един мъртвец щеше да ме довърши.

Двама души в кафяви униформи излязоха от предния вход и се насочиха към камиона на „Даймънд Айс“, паркиран пред къщата. Измъкнаха по един двайсеткилограмов пакет с лед от хладилната камера и се върнаха в къщата. Мод излезе да им придържи вратата и каза:

— Оставете ги на масата в кухнята.

Те влязоха, а Мод през това време наблюдаваше. Изчаках я да се обърне с гръб към улицата и я приближих.

Мъжете излязоха, отидоха до камиона и свалиха още два пакета. Шмугнаха се покрай нас, докато двамата с Мод се гледахме вторачено.

Направиха още два курса. Двамата с Мод не бяхме проговорили. Тя стискаше в юмрука си няколко банкноти.

Единият от работниците, младо, добре сложено момче, излезе от къщата и отиде до камиона. Партньорът му, дребен мъж с оредяла сива коса и очила в златни рамки, спря пред мен и каза:

— Дължите ми дванайсет и петдесет.

— Заповядайте — каза Мод и му подаде парите.

Той отброи тринадесет долара и изгледа Мод. Тя кимна.

— Благодаря — каза той и ѝ подаде квитанция в бебешко синьо. После се качи в кабината и камионът отпътува.

— Да не правиш гости?

— Хладилникът се скапа — прошепна тя. — А тъкмо купихме сто кила говеждо.

— Трябва да се видя с Одел, сладур.

— Няма го — каза тя.

— Къде е, Мод? Наистина трябва да говоря с него.

Мод стоеше, хванала вратата с мрежата като щит срещу мен. Не ѝ се щеше да ми каже къде е Одел, но аз бях решен да чакам пред

стъпалата, докато се върне. Този път той щеше да говори с мен — нямаше къде да ходи.

Може би Мод видя как стоя на стъпалата и усети решимостта в гласа ми.

— При Мартин е — каза тя. — Всеки ден ходи и стои при него.

Перспективата да посетя Мартин почти ме разколеба да търся Одел.

Мартин живееше в хубава къща на Куин Лейн. Повечето образовани чернокожи живееха на тази улица. Основно счетоводители и адвокати, но имаше и двама доктори. Мартин бе купил къщата преди артритът да го скове. Беше майстор на шкафове. Всичко, от което имаше нужда, беше джобно ножче и дърво, и можеше да изработи мебел толкова красива, че човек очакваше да я сложат в някой замък.

Когато бяхме деца, много обичахме да ходим в работилничката му и да слушаме лекциите му за живота.

— Винаги трябва да имате собствени инструменти — обичаше да ни поучава той. — Собствени инструменти и собствен дом. Така никой не може да ви ги отнеме. Никога да не се хващате на заплата и никога да не молите никого за нищо. В ръцете си имате всичко онова, от което се нуждаете. — Тук той вдигаше длето или шепа прясно изковани гвоздеи с квадратни главички. — Така се става мъж. Мъжът е това, на което е способен. Вие всички си мислите, че да бъдеш мъж има нещо общо с жените, но това не е вярно. Жената допълва мъжа, но той трябва да е независим, ако иска да бъде с нея. По дяволите! Ако толкова е приревала за голям хуй, да си вземе кон в спалнята.

Мартин винаги ни разсмиваше. Караше ни да се чувстваме добре, че работим, и за това, което сме. Както стоях пред входната му врата, изведнъж проумях, че Мартин е човекът, вдъхнал живот на желанието да си имам собствен дом и инструменти, и на любовта към изделията на ръчния труд.

Пий Уилямс, бившата му съпруга, отвори вратата. На млади години беше много красива жена, но само като външност. И когато младежката ѝ красота взе да повяхва, тя се занемари. Челюстните ѝ мускули издърпаха устните назад, а отвращението ѝ от живота стана очевидно за всички.

Сладникавият дъх на болест ме лъхна още щом отвори вратата. Дъх, с който бедните хора се приучават да живеят до гроб, защото не могат да си позволят легло в болницата.

— Здравей, Изи.

— Здравей, Пий. Не знаех, че си се върнала.

— Не съм. Омъжих се за Уилис Мърфи и се преместихме в Сиатъл. Но дойдохме, когато чухме, че Мартин е болен. Знаеш, че момчетата ни са в армията, в Германия, и не могат да си дойдат.

— Много мило от твоя страна, Пий. — Чудех се какво ли е успяло да накара тази кисела, изпълнена със самосъжаление жена да бие толкова път, за да се грижи за мъжа, когото напусна, когато ръцете му отказаха да му служат.

— Какво искаш, Изи?

— Одед тук ли е?

Не ми отговори. Обърна се и влезе в къщата.

Откъм океана духаше прохладен вятър. Водите сигурно бяха пълни с водорасли, защото дъхът им се носеше във въздуха. Уличните лампи заливаха улиците със светлина, а над полетите ливади се издигаше едва доловима мъгла. Замях за миг, представяйки си, че съм малко настинало дете. Когато бях малък, настинката ме газеше силно.

— Какво искаш, Изи? — Одед бе застанал зад мрежата. Ръката му беше на дръжката — не за да ми отвори, а за да не ми позволи да вляза.

— Искам да ти покажа нещо, Одед.

— Какво?

— Трябва да излезеш тук, сред негрите, ако искаш да го видиш.

Той ме изгледа втренчено за момент. Винаги е малко неприятно, когато вейка като него те гледа с такъв стоманен поглед. Когато едър мъж те гледа по този начин, винаги може да си сигурен, че се готви да замахне, но един мършав мъж като Одед може да крие в джоба си револвер — еквивалент на стоманения юмрук.

Той отвори вратата и пристъпи навън.

— Какво?

Издърпах фланелката си и отпрах превръзката, която Хесус бе сложил върху раната ми. После се обърнах с гръб към него, за да я огледа добре.

— Какво е станало?

— Наръгаха ме.

— Как? — запита той. Но гласът му го издаде, че вече знае отговора.

— Търсех братовчед ти. Търсех Бети. Искат да ме убият заради това, Одел. Биха ме и ме заплашваха, полицията ми диша във врата, а сега и ме наръгаха. И всичко това заради онзи мъж, когото изпрати при мен. Обвиняваш ме за смъртта на преподобния Таун, но и ти не си по стока от мен. Можеха да ме улучат в сърцето.

— Седни, Изи — каза Одел, хвана ме за лакътя и ме сложи да седна на стъпалата.

Още бях слаб от загубата на кръв. Главата ми клюмна върху коленете и затворих очи.

Чух го да влиза пак в къщата и после съм задрямал за няколко минути. След малко откъм вратата се разнесе спор.

— Не го искам на верандата ми! — чух гласа на Пий.

— Верандата не е твоя — отвърна Одел.

После вратата се отвори и Одел каза:

— Трябва да отидеш на лекар, Изи.

— Това значи да се напъхам сам в затвора, Одел.

Той смъкна ризата ми и ми сложи нова превръзка. Не бяха проявявали такава грижа за мен, откакто бях навършил седем години.

— Раната е чиста. Само мускулът е разкъсан, така мисля. — Одел седна до мен. — Ако не се инфектира, всичко ще е наред. Но трябва да я почистваш редовно.

— А какво става с Бети?

— Съжалявам, Изи. Изобщо не мислех да те намесвам в тая история. Искам да кажа, мислех си, че можеш да им намериш Бети, но тогава още не знаех всичко.

— Всичко какво?

— Не мога да ти кажа.

— Става въпрос за живота ми, Одел.

— Знам, и съжалявам много за това, но междувременно се случиха разни неща, за които не знаеш.

— Искаш да кажеш като това с Марлон ли?

Одел застина за миг, но не каза нищо.

— Одел, загазил съм го здравата.

— Изи Ролинс! — Това беше глас от гроба.

Двамата с Одел се изправихме и се обърнахме. Бедният стар Мартин стоеше изправен до вратата.

Беше с бяла риза, черни панталони и груби кафяви обуца. Яката на ризата беше прекалено широка за пилешката му шия, а панталоните толкова хлабави, че ги беше прегънал на колана. Крепеше се на два бастуна, по един във всяка ръка. Ръцете му трепереха. Гледаше право в мен, но усилието да държи главата си изправена бе толкова изнурително за него, че на моменти главата му клюмаше и после пак се изправяше.

Двамата с Одел го приближихме и му помогнахме да се облегне на перилата на верандата. В мига, в който се подпря, той ни прогони с ръка.

— Не съм те виждал от години, Изи. Не беше ли последния път на сватбата на Жасмин?

— Мисля, че беше там — отвърнах. Не си спомнях да познавам жена с такова име.

— Да, биваше си те, Изи. Беше страхотно момче, умно и много лошо.

Изсмях се. Нямаше какво да кажа за рака му. Ракът означаваше, че щеше да умре.

— Как накара Пий и съпруга ѝ да дойдат, Марти? — запитах. — Доколкото си спомням, тя твърдеше, че ѝ се повдига само като те гледа.

Мартин ми показва пълната си колекция перфектни предни зъби. Усмивката на череп.

— Казах им... за застраховката... си... — Говореше съвсем бавно.

— Каква застраховка?

— Две хиляди и петстотин долара, които да бъдат изплатени в деня, когато умра. Пий е наследникът по завещание.

— Наистина ли?

Мартин отново ми показва зъбите си.

— Не. Но така им представих нещата. Знаеш ли, още в мига, когато разбраха, че съм болен, си счупиха краката да тичат насам. Пий всяка сутрин влиза в стаята ми и ме гледа... и тогава отварям очи и тя подскача. — Мартин се изсмях. Смееше се дори и след като знаеше, че умира.

Одел хвана стария си приятел за ръката.

Мартин протегна другата си ръка към мен. Ледените му скелетоподобни пръсти сякаш изсмукваха телесната ми топлина.

— Не е лесно — казах.

— Знаеш ли кое е най-гадното, Изи? — Гласът му прозвуча приглушено, сякаш гърлото му беше натъпкано с памук.

— Кое?

Той ме пусна и вдигна треперещата си ръка.

— Не мога да вдигна дори револвер; не мога дори спусъка да дръпна. Одел не иска да ми направи тази услуга. Знам, че не може, защото ще го пъхнат в затвора, ако го направи. А Пий не иска, защото се бои, че може да й отнемат застраховката.

— Може би искат да живееш, Марти.

— Ти на това живот ли му казваш?

— Мартин! — Пий бе застанала на вратата. — Не можеш да стоиш отвън в това състояние. Одел! Ти поне нямаш ли ум в главата?

Тя блъсна вратата, излезе и се засуети около Мартин. Той я остави да прави каквото иска, явно доволен от суматохата, която бе предизвикал. Мартин бе живял сам дълги години и макар никога да не бе продумал и думичка за зарязалата го Пий, бях уверен, че сърцето му е разбито.

А сега я караше ревностно да се грижи за него. Любовта, породена от алчността за парите му, беше по-приемлива, отколкото никаква любов.

Двамата с Одел отидохме до колите.

— Трябва да знам какво става, Одел.

Той се извърна към мен, с очи невинни като на обидено дете. Беше прехвърлил шейсетте, но изглеждаше по-млад.

— Съжалявам, Изи. След като всичко това приключи, ще разбереш, че не съм имал никакъв избор.

Качи се в колата си и потегли. Можех само да го проследя с поглед как се отдалечава.

24.

Не знаех къде да отида. Страхувах се, че полицията ще открие къщата ми. Не можех да отида в къщата на Джон, защото всички знаеха, че сме приятели. Не исках да отида при Ета, защото ако Плъха беше там и ако се напиеше, което правеше редовно, можеше да ме гръмне за едното нищо, защото не исках да му сервирам на тепсия хората, които искаше да убие.

Карах бавно към центъра, опитвайки се да проумея станалото. Докато карах, измъкнах от жабката фотографията, която бях взел от спалнята на Тери, и я сложих върху арматурното табло. Замислих се.

Това беше друга снимка на Бети. По-скорошна от онази. Стоеше хваната ръка за ръка с един спретнат мъж в предния двор на малка къща с плосък покрив. Виждаха се и къщите от двете страни на двора. Зад тях стърчеше електрически стълб с голям сив флаг. Снимка на мъж с жена му и къщата му. Но Бети и мъжът изглеждаха повече като стари приятели, отколкото като любовници. Главата ѝ беше отметната назад и тя махаше на камерата.

Виждаше се, че вече не е млада, но въпреки това тази моментна фотография накара сърцето ми да подскочи.

Бях спрял на един червен светофар, когато я чух.

— Хей, мистър! Мистър!

Носеше черна блузка с голямо деколте и черна пола, опъната до скъсване. Косата ѝ също беше черна и се спускаше върху мургавото ѝ лице.

— Имаш ли нужда от приятелка? — запита тя, докато пъхаше глава и рамене през прозореца.

Може и да се дължеше на изтощението, но ми се стори, че мярнах искреност в очите ѝ.

— Какво ще кажеш за цялата нощ?

Отначало тя се навъси, но после се усмихна.

— Седемдесет и пет долара.

Лицето ѝ беше на осемнайсетгодишно мексиканско момиче, но очите я издаваха. Отдавна бе надхвърлила двайсетте, дори гонеше трийсетака.

— Имаш ли стая?

— Още двайсет и два долара, ако искаш и стая.

— Влизай тогава.

Тя се захили и скочи възбудена в колата, извън себе си от радост, като някоя истинска тийнейджърка, радостна и щастлива, че съм спрял избора си върху нея. Обаче щом потеглихме, стана сериозна и заоглежда квартала, може би заради полицията или сводника си. Чувствах се в безопасност с нея, сякаш бях намерил човек да стои на пост, докато си подремвам сладко.

— Ако искаш, да отидем в Ел Лобо — каза тя, произнасяйки последните две думи с перфектна мексиканско-испанска артикулация. — Ще ти струва още дванайсет долара, но пък в стаите имат климатични инсталации. Много е шумно, така че не чуват нищо.

Когато стигнахме, се оказа, че ще ми струва още двайсет долара, защото нощният дежурен поиска бакшиш.

— Не е за мен — проговори дребният плешив бял човечец. — Поемам риск със смесените двойки.

— Какви смесени двойки, човече? Това да не ти е бяла жена?

Той повдигна рамене и ме изгледа така, сякаш му говорех на немски.

Преди да влезем ѝ връчих четири двайсетдоларови банкноти. Тя ми върна четири долара в банкноти по един и четири четвъртака. Късмет.

Стаята беше малка. Климатичната инсталация заемаше една трета от нея — голям оловносив сандък с три пръста отвор, от който лъхаше прохладен въздух. Инсталацията излъчваше два звука. Единият беше простият шум на електродвигател. Другият беше дрънченето на разхлабена верига, биеща в стоманена стена. Представих си вътре един миниатюрен роб, опитващ се да си пробие път до свободата.

Включих лампата, а през това време жената — момиче си съблече дрехите. Първо смъкна горната част на костюма си. Гърдите ѝ бяха малки, но пък зърната ѝ бяха много едри и добре оформени.

После смъкна полата си и я изрита заедно с черните си обувки с високи токчета.

Пубисът ѝ беше покрит с гъста черна растителност. Космите ѝ леко се бяха слегнали от пот. Изглеждаше съвсем логично половите органи на една курва да бъдат сред онези части от нея, които се потят.

— Хубава е, нали? — запита тя.

Моментално се възбудих. След всичките ми неприятности ми беше достатъчно само едно малко подканяне от страна на безименна курва и бях готов. Стори ми се толкова смешно, че се разкикожих.

— Какво му е толкова смешното? — Тя се просна по гръб на леглото, навири колене и разтвори крака. Направи го, за да се разхлади, но и за да ми покаже, че няма да ѝ е неприятно, ако я разгледам.

— Тъкмо си мислех, че малката ти приятелка между краката е работила здравата...

— Чиста съм. Винаги след това се мия.

Бях влюбен.

— Слушай, сладур. Ти си прекрасна. И бих желал да бъда именно с теб, а не с друго момиче в момента. Но имам нужда от нещо.

— Какво? — Тя изведнъж стана подозрителна. Може би щях да извадя чифт белезници или тънка тел за по-голяма интимност.

Смъкнах ризата и седнах с гръб към нея.

— Можеш ли да я почистиш?

Превръзката на Одел се беше разхлабила на изпотения ми гръб. Тя я махна и възкликна:

— О, миличко, какво ти се е случило?

— Порязах се, докато си чистех градината.

Тя взе хавлия и съд с топла вода от банята и ме накара да легна по корем. Следващия час почиства раната ми. Косата ѝ беше като тежък сноп, люшкащ се напред-назад по гърба ми.

Кармела Бонитас беше от малко градче в южната част на Мексико. Баща ѝ, трудолюбив и добър човек, един ден изчезнал. Отишъл да потърси някаква дневна работа и повече не се върнал.

Започнах да изпитвам нежност към Кармела, когато чух историята с баща ѝ. Собственият ми баща също бе изчезнал. А когато един беден човек изчезне, никой не го е грижа. Ако някой беден човек

падне зад борда в развълнувано море, капитанът може и да хвърли един поглед към вълните, но няма да забави хода, за да го потърсят. Защо да го е грижа?

Майката на Кармела я отвела в Енсенада, но нещо се случило и майка ѝ или умряла, или изчезнала. Кармела била на девет години, когато прекосила границата във варел за сол на един камион за разнасяне на хранителни продукти.

— Шофьорът ми каза, че било безплатно, а после ме наеба в един склад върху купчина каменна сол — каза тя с нацупено по детски личице. — Духах на моряците в Сан Диего, докато войната свърши, и после дойдох тук заедно с един моряк, който се ожени за мен. Боб Райдъл.

Имала син и дъщеря. Живеели с една жена, на която плащала, в Пласид, Калифорния. Изпращала пари и ги посещавала по Великден, Коледа и на Четвърти юли.

В един момент седнах и я обгърнах с ръце и крака. Тя се притисна към мен и сложи ръце на коленете ми. Гъстата ѝ черна грива беше поела мириса на цигарите ни.

— И какво стана със съпруга ти?

— Не знам. Получих си документите. Но той бе започнал да пие и да полудява. Нали разбираш, искаше да ме бие. Опитвах се да бъда добра с него, но той си беше луд.

— И ти го напусна?

Тя се приведе напред, отдалечавайки се от мен.

— Обикновено държахме вратата на апартамента широко отворена и една нощ, когато той ме шамаросваше, едно съседче, Фердинанд, живееше на нашия етаж, се опита да го спре. Но Боб го наби, съблече го и го изхвърли на улицата.

— Сериозно?

— А Фердинанд така обезумя, че се качи при нас и гръмна Боб право в главата.

— По дяволите!

— Когато дойде полицията, казах, че го е направил някакъв негро. — Произнесе думата така, сякаш я казваше на испански. — Защото Боби не трябваше да постъпва така с Фердинанд. Не беше правилно.

— Искаш ли да ми причиниш болка? — прошепна Кармела в ухото ми.

Вече бях полузаспал след толкова часове приказки. Разказах й всичко за децата и за неприятностите си. Тя ме слушаше и ме държеше за ръката. Никога не бях прекарвал толкова чудесно за сто долара през живота си.

— Какво?

— Можеш да ме ебеш в гъза, ако искаш.

— Че защо ми е да го искам? — запитах я аз, засрамен от лекия трепет, който ме обзе.

— Защото си бесен. Но ти не си като Боби. Не можеш просто така да се разделиш със злобата си. Нямам нищо против. Мъжете обичат да причиняват болка на жените. Но ако ти го знаеш и ако той е добър мъж и внимава да не ти причини много силна болка, тогава всичко е наред.

Тя ме целуна по начин, с който ми съобщаваше, че знае всичко онова, от което се нуждая, и дори и онова, за което още не знам.

Извърна задника си към мен. Устата й беше полуотворена.

Усетих как ерекцията ми ме изпълва целия, превръщайки ме в камък. Не бях се чувствал толкова могъщ от времето, когато бях млад и още прекалено глупав, за да ценя силата си.

— А, не — казах аз и леко я отблъснах.

— Защо не?

— Кое време е вече?

— Изобщо не знам кое време е!

Изправих се и отидох до прозореца. Небето просветляваше.

— Към шест е. Ако тръгнем сега, можем да стигнем до Пласид към осем. Ако се обадиш на жената, която гледа децата ти, ще ни чакат.

Никога не бях успявал да разсмея курва в леглото, не бях достатъчно опитен за това. Кармела обаче ми се усмихна.

Мисис Ескобар ми позволи да ползвам телефона й, докато тя и Кармела с децата се поразходят из парка. Обадих се в ресторанта на Ремо, но никой не вдигна. Така че отидох да спя на етажа над

трапезарията. След малко дочух тропот на детски крака и дрънченето на прибори за хранене.

Трудно ми е да обясня спокойствието, което ме обзе в този момент. Това беше чувството на безопасност, което изпитва един бездомен и безименен човек, напълно непознат за всички. Спах така добре на дъсчения под, както не бях спал от години. Игрите и крясъците на децата и бърбенето на испански изпълниха съня ми. Все едно и аз бях дете, което още не се е научило да говори или дори да разбира думите, но вече усеща звуците, с които се изразяват щастието и любовта. И всичко хубаво, което чува, е негово.

Докато спях, в съня ми се вмъкна един червен плакат. СКЛАД ЗА ДЪРВЕН МАТЕРИАЛ. ПРОДАЖБИ НА ЕДРО. Помислих си за склада за дървен материал, който исках да построя във „Фрийдъм Плаза“. И после го видях. Входната врата беше закована с дъски, а плакатът, който бяха провесили от електрическия стълб, се развяваше на парцали.

В ранния следобед обядвахме с Кармела и децата. Ядохме свинско печено и картофи, пържени със зелено чили и чесън. За из път имахме пресен ягодов пай и спомена за усмихнатите деца, които ме обичаха, защото притежавах могъществото да върна майка им при тях като някакъв вълшебник по време, съвсем необичайно за нея.

Разменихме си телефонните номера и аз я оставих на един ъгъл в Холивуд. Целунахме се на раздяла.

— Надявам се пак да те видя — казах.

— Обади ми се.

— Искам да кажа, че този път не бях в най-добрата форма, но някой друг път мога да покажа малко повече енергия.

Тя ме изгледа с двайсетина различни реплики в очите. Рулетката на емоциите ѝ най-накрая спря върху една тъжна усмивка.

— Може би — прошепна тя.

25.

Паркирах две пресечки по-нататък и влязох в една телефонна кабина. Този път в „Ремо“ имаше човек на телефона, но Аламо още не се бил обадил. Беше само два часа, така че реших да продължа и да видя мечтата си.

Преди обаче да се върна в колата си, край мен премина някакъв „Форд Галакси“. Шофьорът беше дебел бял мъж, който говореше достатъчно високо над главата на пътничката си, чернокоса жена с гръб към мен. Беше се привела към мъжа с едната си ръка върху рамото му, а другата като че ли лежеше в скута му.

Не разбрах дали не беше Кармела.

Подкарах по „Авалон“, докато стигна празния паркинг. Паркингът, който навремето беше на компанията за продажба на дървен материал, сега представляваше само кал, скакалци и плевели. Зад тях се намираще електрическият стълб за високо напрежение. Фината вибрация пронизваше простора; човек съвсем ясно усещаше жуженето на електрическия ток.

От плаката бяха останали само няколко парцаливи ивици. Извадих фотографията на Бети и огледах палмите, които обграждаха стоманения скелет.

Следващите няколко часа прекарах, курсирайки по улиците в съседство със стълба. Обиколих ги всичките и бях на косъм да се откажа. В действителност в душата си вече се бях предал. Но докато карах по Слосън авеню на връщане към „Авалон“, реших да направя един последен опит.

Малкото бунгало беше само на две пресечки от стълба. Първия път го бях пропуснал, защото някой бе вдигнал ограда около двора и бе боядисал къщата в ярко тюркоазно.

— Да? — Мъжът, който отвори, беше навлякъл развлечени жълти панталони и ярка риза в същия десен. Косата му беше дълга и права, сресана назад на мазни вълни и вече посивяваща по слепоочията.

— Извинете — казах. Имах си поне дузина добри лъжи. Бях стар любовник, застрахователен агент, бях съсед от друг квартал, приятел с вести от Марлон.

Мъжът, когото познавах от фотографията, ме загледа изчакващо.

— Казвам се Езекиил Ролинс — казах. — И съм дошъл при вас за Елизабет Ейди.

— Няма я тук — каза той. Гласът му беше баритон, толкова резониращ, че думите излизаха като куплет от песен.

— И аз така предполагах, но можем ли да поговорим малко? — Хвърлих поглед през рамото му към къщата.

— Как казахте беше името ви?

— Езекиил Ролинс — повторих аз. — А вашето?

— Идвате в къщата ми и дори не знаете името ми?

— Съжалявам, че ви притесних — отвърнах. — Но започнах да търся Бети само за да ѝ помогна, и сега, хм, съм разтревожен.

Не ме искаше в къщата си. Но знаеше, че не може да се отърве от мен. В мига, в който споменах името на Бети, придобих увереност, че ще поиска да разбере какво се е случило.

— Елате на сянка — каза той и бутна вратата.

— Благодаря ви, мистър...

— Ландри. Казвам се Феликс Ландри.

Къщата на мистър Ландри ми се понрави. Мъжки дом. Солидни мебели от тъмна дървесина. И отворени прозорци без ненужни висулки. Във всекидневната имаше два кафяви стола и диван в кремаво без възглавници. Диванът беше обърнат към фалшива камина, в която се мъдреше газов радиатор. Имаше голям шкаф от орехово дърво с радиоапарат, без телевизор. Вместо килим имаше одеяло от Ню Мексико, а стената беше декорирана с груби маслени картини, правени по фотографии от ежедневиия живот.

— Искате ли нещо? — предложи той. — Имам някаква шунка и пай.

— Не, благодаря. Искам само да си поговорим.

— За какво по-точно?

И двамата бяхме прави. Не беше като сблъсъка между мен и Ортис. Бяхме двама разтревожени мъже, които се чувстваха неудобно от темата, на която трябваше да разговарят.

— Мога ли да седна? — запитах. — Както вече ви казах, мистър Ландри, търся Бети — добавих аз, след като вече бяхме седнали.

— Както вече ви казах, мистър Ролинс — отвърна той, клатейки глава, — Бети я няма тук. Наминава понякога, но никога не мога да кажа с точност кога.

— Кога ви се е обаждала за последен път?

— Не знам. Може би преди месец.

— Беше ли... разтревожена за нещо?

— Не. Искам да кажа, не повече от всеки друг път, когато е идвала тук оттам. — Феликс се втренчи през стената към Бевърли Хилс.

Внезапен спазъм сграбчи рамото ми, изкривявайки лицето ми в гримаса.

— Имате предвид къщата на Сара Кейн ли? — запитах аз през болката.

— За какво става дума, мистър Ролинс? Аз дори не ви познавам, а вие ми говорите за неща, които никога не съм изричал.

— Един човек ме нае от името на Кейн да открия Бети.

— Да я откриете? Та тя живее у тях.

— Вече не живее. Отишла си е и навсякъде, където я търся, се сблъсквам с неприятности.

Не можех да преценя дали Феликс знае всичко. Упоритият му поглед не реагира при думите ми. Но имах впечатлението, че има въпрос, който иска да зададе. Чудеше се само дали аз съм този, когото да запита.

— Не мога да ви помогна — произнесе накрая той. — Мислех си, че е още горе у тях.

— Обичаше ли да работи за семейство Кейн? — запитах го аз, надявайки се да завоювам доверието му.

— Не сме говорили много за това. Тя обикновено идва тук, за да се измъкне от напрежението там, нали разбирате?

— Да се измъкне от напрежението ли? Че толкова ли напрегнато е било за нея там?

— Мъжете винаги създават много трудности на Бети. Въртят се около нея с мисълта, че са бикове. — Феликс изсумтя. — Не искат да я опознаят, искат само да я прекършат. Да ѝ отнемат финеса.

— И кое е онова, което я прави такава? — полюбопитствах аз.

— Свободата ѝ — отвърна той така, сякаш бях глупак да питам за толкова очевидни неща.

— А вие не искате да ѝ я отнемате, така ли?

— Не. Обичам я за това, което е. — Думите му бяха толкова искрени, че се засрамах заради въпроса си.

— Значи сте само приятели?

— Приятелството е най-доброто нещо, което можеш да имаш с Бети. Да си приятел с Бети означава, че я обичаш и я познаваш. Да си приятел с нея означава, че не я притежаваш, но въпреки това си до нея.

— Мислил ли е Албърт Кейн, че я притежава?

— Да! — Очите на този странен непознат се изпълниха със сълзи.

— Но вече не мисли така — произнесох аз с ироничната интонация от младежките си години. — Защото е мъртъв. От две седмици.

Феликс преглътна с усилие и вторачи очи в мен.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно.

Феликс обхвана шията си с длани, изправи се и се приближи до входната врата. Усмивка, примесена с малко страх, заигра по лицето му. Върна се до стола си и седна за няколко секунди, после пак стана. Закрачи из стаята. Извади една жълта носна кърпичка от джоба си и се изплю в нея.

— Казахте мъртъв? Оня дъртак Кейн?

Кимнах.

Феликс така усука кърпичката, че си помислих дали не иска да изцеди храчката си от нея.

— И Бети си е тръгнала преди или след това?

— Не знам с точност.

Феликс се разсмя и заприлича на весело куче от анимационен филм на „Уорнър Бродърс“. Сякаш току-що му бях разказал най-

големия майтап.

— Проклет да е! — изкрещя той, клатейки неистово глава. — Проклет да е!

Стоеше, прегърбен като старец, стискаше кърпата и се смееше до побъркване. Беше страшно. Беше страшно да гледам толкова ненавист у един човек. Страшно, защото и аз изпитвах жестоко желание да се закикотя с него. Прехапах език да запазя лицето си сериозно.

След няколко минути той се овладя, облиза устни и седна на дивана до мен. Събра коленете си и сложи ръце върху тях, за да докаже, че се владее.

— И така, какво мога да направя за вас? — изрече той. Даваше ми да разбера, че току-що съм му направил неоченима услуга.

— Имате ли някаква представа къде мога да открия Бети?

Той разтърси глава, все още усмихнат.

— Не. А дори и да знаех, пак не бих ви казал, защото ако Бети е искала да се върне при тях, е щяла да го направи. Но ако ми се обади, ще ѝ кажа, че я търсят.

— Защо ненавиждате толкова много семейство Кейн, мистър Ландри?

— Изобщо не ги ненавиждам. Само него.

— Но защо?

— Така — отвърна той. — Защото той взе Бети и я прекърши. Прекърши я, защото беше силна. Шантажира я в продължение на толкова много години, че тя дори не знаеше как да си отиде дори и след като Кейн вече се бе разболял.

— Какво ѝ е направил?

— Никога не сме говорили за това — каза той. — Всичко, което можех да правя за нея, беше да я чакам тук, когато имаше почивен ден и той я пускаше. Готвех някакво пиле и слушахме Фатс Уолър и танцувахме ей тук, в тази стая. Размествах мебелите и двамата с Бети късахме този килим на парцали.

— При вас ли оставаше? — попитах.

— А къде другаде? Не искаше да ходи при никой друг. Имаше нужда от някой, който да се грижи за нея. Аз съм единственият, който някога се е грижил за Бети. — Той потупа дивана под нас. — Спях тук, а на нея постилах леглото си. Разбирате ли, спя добре само когато съм на дивана и знам, че Бети е в безопасност в стаята ми.

Прииска ми се да го запитам, в безопасност от какво? Но съзнавах, че Феликс няма да ми отговори на никой въпрос, свързан с настоящата действителност. Той просто обичаше да говори за Бети. Представях си го целия издокаран, как крачи из къщичката си и говори на висок глас, сякаш тя е тук. Пита я какво мисли за сладкото от праскови и коя е любимата ѝ група.

— Не знам къде се намира Бети, мистър Ролинс. — Феликс ме измъкна от света на виденията ми. — Но ще ѝ предам какво сте ми казали.

Излязох от окръг Лос Анджелис. Толкова много се отдалечих, че към залез-слънце пътищата станаха селски. Отбих от пътя на едно празно поле и карах близо половин миля до едно място, където двамата с Хесус понякога ходехме да ловим раци.

Имаше малка горичка и една голяма плачеща върба, надвесена над потока. По това време на годината той беше пресъхнал.

Спрях под върбата и угасих фаровете. Луната беше само бледа ивица и щурците призивно жужаха. В топлия въздух се разнасяше горчивият аромат на горичката.

Мислех си за Феликс и бясната му платонична любов, и за Кармела и готовността ѝ да изпита болка заради мен.

Всяка мисъл ме връщаше обратно при Бети.

Три дни след като Адри Плай ме беше хвърлил в калта, отново се помъкнах след Бети. Вървах половин пресечка след нея и Марлон и всеки мъж, с когото беше вечерта. Понякога минаваше цяла нощ, без да успея да се приближа достатъчно близо до нея. Но в други нощи Бети ме викаше при себе си и ми даваше пари да ѝ купя цигари или пинта бира. За пръв път започнах да прибирам ризата си в панталоните — заради тази жена.

Спомнях си една нощ също като тази в Ривърсайд. Бети беше излязла с един грубиян на име Руфус Джордж. Той беше червенокос мулат с големи мускули и лунички по жълтото лице. Бяха оставили Марлон да играе на зарове в една уличка и се бяха спрели сред къщичките на Пети район; седяха на един празен кашон и си

разменяха бутилката, която им бях купил. Гледах ги от отсрещната страна на улицата как си я подават и се целуват над гърлото ѝ. Грамадният език на Руфус сякаш искаше да задуши Бети. Накрая тя се изправи и залитна през улицата към мен.

— Ела тук — заповяда ми тя, с език надебелял като този на Руфус.

Последвах я покрай кашона, на който бяха седели, до една уличка между две големи сгради. Руфус разстилаше одеяло направо на земята и когато се обърна към нас, Бети му изкрещя:

— Руфус! — Но с малко присмехулна нотка.

Погледнах къде се е втреничила и видях огромния член на Руфус провиснал от панталоните му. Беше тъмночервеникав и полувтвърден. Заприлича ми на слонски хобот миг преди животното да протръби с него.

— Да стоиш на пост заради нас, сладурче — прошепна ми Бети в ухото. После се дръпна към Руфус, той я прегърна, а тя пъкна ръцете си под неговите.

Руфус ме изгледа със сияещ поглед и заръча:

— Да си отваряш очите на четири някой да не идва. Но да не си посмял да ни гледаш.

Винаги си спомням за тази нощ като за първата ми, прекарана с жена.

Опитвах се да извърна поглед, но Бети непрекъснато крещеше и аз всеки път поглеждах дали всичко е наред. Първоначално си помислих, че се бият. Но после видях какво прави Руфус и как тя се трие в него като котка, жадуваща милувка. Когато се разгорещиха, се поуплаших, но въпреки това пак не можах да откъсна поглед. Станах разноглед между любенето им и улицата зад тях.

Трябва да бе минал повече от час, когато Руфус накрая се дръпна от Бети. Тя извика силно и посегна към него, но Руфус вече бе станал. Извърна се към мен, хванал с ръка хоботоподобния си член. Ухили ми се, докато пикаеше с дебела и силна струя върху един плосък камък. Може би се усмихваше, понеже си мислеше, че се страхувам от огромния му член, но не знаеше, че онова, което гледах, беше легналата зад него Бети. Беше обхванала с две ръце чатала си и се люлееше наляво и надясно. От време на време силна тръпка пробягваше от коленете до главата ѝ.

— Не искам да ме мразиш, момче — казваше ми малко по-късно Бети.

Бях я завел на порция кренвирши с гарнитура. Платих за тях с двайсет и петте цента, които Руфус ми беше дал за стоенето на пост.

Руфус се бе сбогувал с нея, след като си бе закопчал панталоните.

— Къде отиваш? — запита го тя, изправена на колене.

— Трябва да се прибирам у дома, сладур — изгъркори той доволно.

— Ами аз? — запита настойчиво тя.

Но Руфус не ѝ отговори. Подхвърли ми една монета и тръгна по улицата под светлината на луната. Не можех да повярвам, че е такъв глупак да зареже Бети просто така.

— Не те мразя — казах. — Обичам те такава, каквата си.

Бети се усмихна и взе ръката ми по начина, по който я бях виждал да хваща ръцете на приятелите си.

— Знам, че не биваше да правя онова с Руфус, но ти трябва да знаеш, че понякога момичето вижда в един мъж нещо, което просто го няма там. Нали разбираш какво имам предвид, сладурче?

— Аха. — Бих казал „да“ и на чиния пълна с кравешки лайна.

— Ти си сладко момче, Изи. И караш Бети да се чувства много добре. Нали разбираш, когато един мъж изобщо не обича някое момиче, той пак ще я накара да се чувства добре, за да може да ѝ направи онова, което ми направи Руфус. Но когато си свърши работата, той си спомня, че изобщо не те обича, и си вдига панталоните и те оставя като онова, дето го оставяш в тоалетната.

Бети ми стискаше така здраво ръката, че чак ме заболя, но не се опитах да я издърпам. Единственото нещо, което желаех, беше да съм мъжът с нея там под онази сграда. Щях да остана с нея, докато се покажеше слънцето, докато памукът се издигнеше, докато реките потечаха на обратно.

Желанието ми да ѝ помогна изплува в мен по същия начин, както и преди толкова години.

Заспах със спомена за Руфус. Няколко вечери по-късно той се появил залитайки в бара на Корчеран; търсел Бети. Заварил я с Марлон и Адри Плай.

Адри така лошо го накълцал, че след един месец Руфус умря от инфекция.

Бети не плака за него. Аз също.

26.

Рано сутринта ме разбуди тревожен крясък. Две свраки крякаха върху тънкия слой роса, покрил капака на двигателя. Бях заспал зад кормилото. Лявото ми рамо беше схванато и си прочетох наум една молитва да не ме споходи съдбата на Руфус. Свраките стояха толкова близо една до друга, че опашките им се докосваха. Гледаха в различни посоки: всяка наблюдаваше пространството зад гърба на другата.

Прииска ми се и аз да имам някакъв брат по оръжие, на когото да се облегна. Всичко обаче, с което разполагах, беше Плъха, а да стоиш редом с него беше все едно да се притискаш в таралеж.

Едната сврака излетя. Другата обаче изви глава към мен. В твърдото ѝ мътно око бе стаена цялата история на природата. Тя ме огледа, прецени ме и ме и класифицира като глупак.

Дори и след като излязох от колата и затръшнах вратата, пак не успях да прогоня черния си ангел. Само подскачаше от крак на крак, без да отделя погледа си от мен, отвратителния представител на човешкия род. Разкреця се, докато пикаех до близкото дърво. Отвори човка и размаха криле, когато драснах клечка да запаля цигара.

— Какво гледаш? — попитах след малко.

Отговори ми като скочи от капака на колата и заби човка в едно клонче на пътя.

Когато се приведох над кормилото, ме лъхна онова, което сигурно бяха подушили свраките: миризмата на болно животно, толкова слабо, че не може дори да се почисти.

Свраката излетя чак когато запалих двигателя. Видях ги двете да се реят над върбата, докато се връщах към действителността.

Първо отидох в седалището на Християнската младежка асоциация на „Мейн“ за едно ранно накисване в басейна. След това взех душ и се обръснах с бръснача, с който ми послужи Еймъс Маки,

банияджията. Отново опитах номера на „Ремо“, но беше прекалено рано, за да са отворили.

Имах време за убиване, но не можех дори и да помисля за отдых. Умът ми беше толкова трескав, че не можех да прочета дори и вестника. Толкова много неща бушуваха в мозъка ми, едно от друго по-лоши.

Можех да отида при Джон да си поговорим за решението, на което се бях спрял за Плъха. Не се чувствах обаче достатъчно силен, за да го направя, така че реших да отида на булевард „Уилшир“ номер 52, където „Сейв-Ко“ държаха канторите си за Южна Калифорния. Те поне искаха само имота ми — животът ми не ги интересуваше.

Беше нова сграда. Бели стоманени греди сред зелен цимент и сини прозорци. Приличаше на силно мухлясала вафла.

Мейсън Ла Мон също имаше офис и също искаше парите ми, но поне беше само един. Може би щях да успея да го сплаша да не посяга на имота ми.

Посрещна ме млад бял мъж със сламеноруса коса. Седеше зад едно бюро в канцелария с табелка „Риълти. Мейсън Ла Мон“ на вратата.

— Ти ли си Ла Мон? — попитах.

— Не, сър — отвърна той с приятен глас. — Казвам се Карсън. Аз съм помощникът на мистър Ла Мон.

— Какво ще кажеш да го извикаш, а? — Не бях в настроение за учтиви дрънканици.

— За кого да предам?

— Фрийдъм Плаза.

— Моля?

— Чу ме много добре. Кажи му, че зад вратата го чака Фрийдъм Плаза.

Карсън взе телефона и сравнително правдиво предаде съобщението ми.

— Седнете, ако обичате. Мистър Ла Мон ще дойде веднага щом се освободи.

Подминах го и се отправих към вратата зад него.

— Хей! — извика той и скочи. Беше доста височък.

Изчаках го да ме доближи, вдигнах пръст и изрекох почти възпитано:

— Седни си на задника или ще ти счупя главата, момченце. Няма майтап.

Карсън примига и аз влязох в офиса на Мейсън Ла Мон.

Беше празно и мрачно. И горещо. Прозорецът беше отворен и слънцето на пустинята надничаше немилостиво през него. Подът беше покрит със сив линолеум, прошарен с тънки червени венички.

Бюрото на Ла Мон представляваше гладка метална маса, боядисана тъмнокафява. Не се виждаше никаква друга мебел, дори и шкаф за книги. Върху бюрото имаше изпръскан с боя черен телефон. От телефона се точеше дълъг кабел на възли, който влизаше в розетка в стената.

Зад бюрото, в единствения стол в стаята, облян от силно безмилостно лосанджелиско слънце, седеше Хъмпти Дъмпти. Представляваше едно голямо, обърнато надолу плешиво ведро с дребни ушенца и очила с мънички стъкълца, които едва покриваха изпъкналите му очи. Мустаците му бяха сиви и провиснали, а светлозеленият му костюм сякаш беше съшит от кожа на малки жабчета, едновременно блестящ и хлъзгав.

— Извинете ме, имам работа — изрече той в слушалката с дрезгав шепот, разнасящ на мили уханието на уиски.

После се изправи върху яркозелените си, сякаш направени от кожа на жаба крака, напомнящи повече на дървесни стволоче, отколкото на човешки крайници.

— Да?

— Ти ли си Ла Мон?

Той кимна.

Не бях подготвен за такъв странен и нелепо изглеждащ мъж. Всичко у него сякаш беше пресметнато така, че да ме изкара от равновесие.

— Казвам се Ролинс — произнесох.

Той се усмихна и кимна.

— Чувал съм за вас. Да, чувал съм.

— Може и да не си чул още всичко. Още не.

Вратата зад мен се отвори. Трима бели плюс Карсън нахлуха вътре.

— Мистър Ла Мон! — изкрещя Карсън.

— Какво има? — студено попита Ла Мон. Очите му блестяха зад огрените от слънце лещи.

— Аз... такова, доведох охраната, понеже той... той...

— Твоята работа е да пазиш вратата, Карсън — изръмжа голямото зелено яйце. — Изчезвай. Намери Майлоу и го прати при мен. — Ла Мон посочи към пода с дебелия си показалец.

— Ама... ама...

— Ще разговарям с мистър Ролинс насаме.

Само един от охраната можеше да ми създаде неприятности. Първият беше дребен и мършав, вторият беше с дебело шкембе и малки ръце. Третият, едър брадат момък, можеше и да има повече мускули от мен, но нямаше да се справи с тридесет и осем калибровия другар на Сол Линкс.

— Хайде, движение. — Мистър Ла Мон направи жест с двете си ръце, сякаш метеше с голяма метла.

Когато излязоха, изгледах Ла Мон. Той отново се бе настанил зад бюрото си.

— Знам какво сте намислили двамата с Кловис — казах. Той дори не дишаше, поне така ми се струваше. — Но аз няма да ти позволя да ми отнемеш това, което е мое.

— Нямам нищо общо с окръга, мистър Ролинс. Те се нуждаят от пречиствателна инсталация. Какво общо мога да имам аз с тази работа?

— Тия номера при мен не минават. Пипнал съм Кло натясно и ще ви опропастя цялата работа.

Заплахата ми очевидно не му подейства. Той свали очилата си и се втренчи нанякъде с големите си отсъстващи очи.

— Щом желаете да прекарате по този начин времето си, мистър Ролинс, нямам нищо против. Аз съм просто в бизнеса, това е. Щом чух, че някои инвеститори планирали да строят търговски център, отидох веднага да се срещна с тях.

Изведнъж яйцето закипя от живот. Изправи се и зажестиккулира безсмислено.

— Запознах се с мис Макдоналд и установихме делови контакти. Такава ми е работата. Сега пък разбирам, че окръжната управа се кани да обрече това имущество. — Той посочи към тавана без никаква

логика. — Обичам да правя пари. Една пречиствателна инсталация няма да ми донесе и цент.

— Но ако те възстановят стария вариант, след като ни изритат, това би им дало възможност да закупят мястото на безценица.

Ла Мон се върна на стола си. Седна и се върна в безметежното си състояние. Захлупи ръце върху бюрото и се втренчи в тях.

— Не съм гледачка, мистър Ролинс. Ако се получи благоприятно стечение на обстоятелствата, ще го използвам. Това е бизнес. — Не можа да се сдържи и се подсмихна след последните си думи. Не можа да се сдържи да не се разсмее при мисълта как е праметнал някакъв нещастен негър, който иска да се съревновава с големите момчета и да пробва късмета си.

— О, да — казах. — Аз обаче мога да гледам на кафе. И на боб. И на ръка. Мога да ти кажа какво ще се случи. Мога да ти предскажа, че Кловис Макдоналд ще изгуби всичките пари, които сте й дали. Мога да ти предскажа, че ако аз загубя имуществото си и после по някакво небесно разположение на звездите на това място вместо пречиствателната инсталация се пръкне търговски център или някакъв голям универсален магазин, ще последват няколко ужасяващи събития. Мога да ти обещавам, че каквото и да бъде построено на тази земя, ако не е мое, ще бъде ничие. Защото щом настоявате да ме изкарате негър, аз няма да имам никаква друга възможност, освен наистина да бъда такъв. Няма да имам абсолютно никакъв избор.

Усмивката на Мейсън Ла Мон угасна. И в очите му, които само преди минута бяха гледали безгрижно, сега съзрях, макар и слаба, но следа от тревога.

27.

— Да — съобщи ми барманът в „Ремо“. — Той каза, че трябвало да се срещнете в... в... — Той се запъна при опита си да прочете бележката. — В девет пред щанда за хотдози, за който си му споменал.

Разговорът ни се водеше в дванайсет и петнайсет. Беше страшна жега. Вятърът, който духаше от изток, беше чиста еманация на страданието.

Задухът в колата беше непоносима, а нямаше накъде да карам, докато не станеше девет. Така че отидох в един смесен бар на „Нормандия“. Представляваше прохладно тъмно помещение, в което пускаха стари мелодии и сервираха храна. Поръчах си пържена риба, картофи и салата от зеле. Малко остана да си поръчам бира, но се задоволих с ледена вода.

На бара имаше един брой на „Лос Анджелис таймс“.

Кенеди размишляваше над възобновяването на подземните ядрени опити, а Хрушчов заплашваше с надземни. Радиоактивните дъждове над Аляска се бяха увеличили с триста процента, а в целия свят нямаше и един негър, достоен за герой на статия.

Въртях се до два и половина. После отидох в една телефонна кабина и се обадох на Джон.

— Цял ден се мъча да се свържа с теб, Изи — каза той.

— Няма ме у дома. Какво искаш?

— Мисля, че ще е най-добре, ако дойдеш довечера при мен, към девет.

— Не мога, човече. Имам един много сериозен бизнес и не знам кога ще приключа.

Мълчанието на другия край на линията символизираше гнева на Джон. Хората не му казваха много често „не“.

— Мога да се мярна към девет сутринта, ако вече не съм в панделата — казах, колкото да запълня паузата.

— Мерни се тогава към девет — каза той и затвори.

Прекарах остатъка от деня в Санта Моника. Събух се бос и седнах на пясъка. Морето обаче не успя да ме отпусне, а пляскащите във водата момичета не събудиха у мен усмивки.

В късния следобед отидох на булевард „Пико“ в един магазин за разпродажба на обезценено военно имущество. Купих си черни панталони, тъмносиня риза и чифт черни брезентови обувки.

Бях паркирал няколко пресечки на запад от „Робъртсън“, на „Ливония“ и крачех по улицата. Беше осем и петдесет и девет. Бях горд със себе си колко съм точен. Гордостта ми беше остатък от дните ми в армията.

— Изи.

С тъмните си панталони и черно яке Аламо приличаше на истински дух зад контейнера за отпадъци. Беше метнал на рамо боядисана в черно английска раница. Бяхме само на три сгради от офиса на Ходж.

— Готов ли си? — запита Аламо. Огледа първо ръцете ми, после краката ми. — Хубави обувки.

Даде ми знак с два пръста да изчакам и после пое пръв. Изчаках две минути и тръгнах подире му. Сградата гледаше към булевард „Робъртсън“ точно на пресечката с „Пико“. Минахме отзад.

— Шшшт. — Аламо извади два чифта жълти гумени ръкавици за миене на съдове и ми връчи единия. — Сложи ги.

Беше подпрял стълбата си точно до един прозорец между първия и втория етаж.

Още два пръста и Аламо пое нагоре. Стъклото се счупи с трясък, по-силен и от оръдейните изстрели, които бях чувал. Той скочи вътре, след секунди го последвах и аз.

Озовахме се на междинната площадка на някакво стълбище.

Издърпахме стълбата, отнесохме я до втория етаж и я опряхме на стената. Аламо извади фенерче от раницата си. Светлината му беше много мижава, сякаш батериите бяха изтощени.

Спряхме пред една врата, на която пишеше „Калвин И. Ходж, Еск.“.

— Това ли е твоят човек? — запита Аламо.

— Да.

Вместо да извади инструментите си и да почне да обработва вратата, Аламо продължи по коридора до следващия офис. На вратата му пишеше „Мина Голдщайн, Фини платове“. Аламо извади клещи с дълги плоски челюсти. Затвори ги и вмъкна челюстите между бравата и касата на вратата. После приложи всичката си сила, опитвайки се да разтвори клещите.

— Дай една ръка.

Сграбчих едната ръкохватка със здравата си ръка и задърпах с всичка сила. Дървото започна да поддава. Болтът се изтръгна от мястото си и вратата хлътна навътре.

Поредният беден офис. Само бюро и метален шкаф със секции. На перваза имаше саксия с палма. Докато импровизирах някаква защита, подпирайки дръжката на вратата със стол, Аламо отиде до стената, която ни делеше от офиса на Ходж, извади два алпинистки чука от сака си и ми подаде единия.

— Хайде да си плюем на ръцете — каза той и започна да разбива мазилката.

Следващият половин час прекарахме в изкъртване на мазилката от гредите, оформящи скелета на стената. После се промъкнахме в офиса на Ходж през триъгълния отвор. Никакви алармени инсталации да вдигат врява. Никакви сложни ключалки за отваряне с шперц.

Офисът на Ходж имаше същото разположение и размери като този на Мина Голдщайн, обаче се кипреше с голямо дъбово бюро и плюшен килим. По стените бяха накачени множество грамоти, възхваляващи постиженията на Ходж, а един шкаф със стъклена витрина съдържаше поне петнадесет трофея, които бе спечелил при спортен лов и стрелба. Прекалено много мебели за такава малка стая. Реших, че навремето е държал огромен офис на булевард „Уилшир“, но му се е наложило да се премести, понеже нещата му са тръгнали на зле.

Мистър Ходж клонеше към своя залез.

Като използвахме чукове, един център с титанова глава и метални ножици, за по-малко от тридесет минути се справихме със сейфа с документите. Вътре намерих досието на Албърт Кейн. Не беше много дебело. По някакво предчувствие потърсих и тези на Сол Линкс и командор Стайлс.

За мое учудване досие на Сол нямаше, но открих една много тънка папка за командора.

Докато търсех, Аламо прерови останалата част от офиса, прибирайки в сака всичко ценно според разбиранията си и всички дребни пари.

Вече бях почти готов, когато изведнъж се разнесе силен трясък.

— Шшшт! — изсъска Аламо.

През дупката в стената мярнахме човек с фенерче в офиса на Мина Голдщайн.

— Помогни ми! — Аламо сграбчи шкафа с папките.

Мигом разбрах какво е намислил. Избутахме с възможно най-голямата бързина шкафа до стената, закривайки дупката. После грабнах пишещата машина на Ходж и я захвърлих през затворения прозорец.

Мигновено се включиха поне три алармени инсталации.

— Полиция! — изкрещя някой.

Аламо вече прелиташе през прозореца и аз го последвах. Едва когато сграбчих стоманения парапет и провиснах на ръце, проумях каква грешка съм допуснал. Прободеното ми рамо излъчи болка по силна и от писъка на алармената система. Стоварих се върху покрива на щанда за хотдози, претърколих се по него и скочих на тротоара. Чист късмет си беше, че не успях да си строша някой кокал.

— Как си?

Аламо ме сграбчи за раменете и ми помогна да се изправя. Ръцете му ме стиснаха толкова силно, че изпъшках.

— Половин пресечка на север от „Пико“, на „Ливония“ — казах.

Аламо вече хвърчеше на юг по „Робъртсън“. Притичах на другата страна на улицата, за да ги отклоня на изток. Видяха ме.

— Стой или ще стрелям! — Направо като на кино. Дори не забавих крачка — прецених, че полицаят е все още на втория етаж и има много малки шансове да ме улучи с револвер на такова разстояние.

Продължих да тичам.

Проехтяха най-малко осем изстрела. Куршумите отскачаха по тротоара около краката ми. Всичките ми вътрешности омекнаха и затичах с такава скорост, че чак ми се стори, че съм станал невидим. Трябва да бях пробягал седем пресечки. Първите четири представляваха зигзаговиден маршрут, отдалечаващ ме от колата ми.

Имах си наум, че трябва да заблудя полицаите, да се отърся от тях. После обаче проумях, че те не знаят къде се намира колата ми, а гонят мен.

Веднага хукнах направо към колата. След две минути цъфна и Аламо.

Подкарах на запад към Санта Моника.

— Проклятие, този път бяхме на косъм — каза задъхано Аламо.

— Наистина на косъм.

Ръцете ми се потяха в гумените ръкавици.

— Ще отида в Санта Моника — казах.

— Можеш да ме хвърлиш до един приятел на „Тукседо“. Най-добре е да не намират никакви доказателства в колата. Кога искаш да нацепим дръвцата?

Искаше да каже кога ще си поделим плячката, която беше отмъкнал.

— Трябваша ми само няколко документа, за да се измъкна от една каша. Само това. Искаш ли да ти платя за услугата?

— Глупости, какво говориш. Абе, Изи, знаеш ли, че няма да е зле да порботим заедно. Бива си те, човече.

— Да. Страшно съм добър. Следващия път ще си оставя червата на първия ъгъл.

Оставих Аламо на половин пресечка от къщата на приятеля му.

Желанието ми да се прибера у дома ставаше непоносимо. Не можех и да си представя да прекарам нощта на хотел или дори в дома на приятел. Исках си моя стол и моята лампа.

Само глупак можеше да постъпи като мен в тази ситуация, но трябваше да се прибера у дома. Два пъти обиколих квартала. Нито пред къщата, нито някъде по улицата се виждаха подозрителни паркирани коли. Къщата беше тъмна. Това не означаваше нищо, разбира се — ченгетата може да ми бяха устроили засада в тъмното. Това обаче надхвърляше всичките ми представи за тях. Не представлявах чак толкова скъпоценна плячка, че да харчат толкова много пари извън редовното си работно време. Накрая вкарах колата в алеята, престраших се и влязох през предната врата.

28.

Първата папка беше озаглавена „Норман Стайлс“. Съдържаше писмени показания под клетва за обвинения по нанасяне на побой и сексуално насилие върху мистър и мисис Брадли Розен от Норт Станли. Обвиненията по-късно били оттеглени и Стайлс подал в съда иск да му бъдат обезщетени загубите от неполучаване на заплата за времето, когато бил отстранен от работа в полицейското управление на Лос Анджелис.

Бил разпитван за един нещастен случай през 1954 година. Ставаше въпрос за един затворник на име Джон Доу, който умрял в килията си. Джон бил пиян и нарушил обществения ред преди и след ареста. Извършил самоубийство, обесвайки се с кожен колан.

Интересно защо, освен колана, носел и презрамки.

Командор Стайлс също така вършел и услуги като частен детектив за мистър Ходж. Бил телохранител на различни знаменитости от Холивуд и едри бизнесмени. Бил консултант по въпросите на сигурността при две срещи между хора, които си говорели само на малки имена.

Последната страница в папката на Стайлс представляваше стар доклад за арест от полицейското управление в Бевърли Хилс. На 14 юли 1939 година Марлон Ейди бил арестуван по обвинение за кражба с взлом. Арестът бил извършен в къщата на Албърт Кейн.

Папката на Кейн не съдържаше почти нищо. Имаше медицински доклад, целият на испански, от някакво здравно заведение на име Болница на милосърдните сестри в Мексико Сити с дата 1940 година. С оскъдните си познания по испански не можех да заключа какво е било лечението. Пациентът се казваше Джейн Смит.

Имаше някакво юридическо писмо от адвокат на име Бъртранд Фреско, изискващо прехвърляне на съдебни документи за Кейн. Писмото беше с дата 4 юни 1959 година. Предположих, че това е

причината папката на Кейн да е толкова тънка: всичко останало вече беше у новия адвокат.

Телефонът започна да звъни някъде към два след полунощ. Вероятността да е някакво случайно обаждане беше много малка. Сбъркан номер или пък някой стар приятел, пиян и тъжен. Но най-вероятно означаваше беда. Поредната тухла в стената на килията ми.

Не ми се вдигаше, но можеше да е нещо свързано с децата или Джуел.

— Да?

— Какво има, Изи? Да съм ти направил нещо?

Още от първата дума разбрах, че е мъртвопиян.

— Одел, имам си достатъчно проблеми. Ако имаш да казваш нещо, казвай.

— Наистина имам да ти казвам нещо. Да-а. С теб бяхме приятели още от момчешките ти години, Изи. Взех те в моя дом, когато умираше от глад и нямаше къде да спиш. Давах ти пари, когато джобът ми беше буквално празен. И ти после взе, че се изсра на метеното.

— За какво говориш?

— Преподобният Таун...

— Одел, знам, че един ден трябва да си поговорим за това, но в момента се случват много важни неща...

Одел ме прекъсна преди още да съм завършил изречението си.

— Знам! Знам! Първо убиха Марлон. Единственият брат на Бети, а ти знаеш как го обичаше, до полуда. А сега убиваш и сина й.

— Сина й ли? За какво говориш?

— За Тери.

— Боксьорът?

— Той беше неин син. Те го оставиха да живее у Тайлърви, но той й беше син. И ти го уби.

— Не съм убивал Тери Тайлър.

— Как може да кажеш това, след като знаеш много добре, че си го убил?

Направих малка пауза, сбъркан от силата на обвиненията му. Не знаех дали съм виновен, или не. Може и да бях убил Тери. Не собственоръчно, но може би го бяха убили заради мен.

— Кой ти каза? — запитах аз, връщайки се в действителността.
— Кой ти каза, че съм убил Тери?

Одел замълча.

— Одел!

— Остави ни на мира, Изи. Стой настрана от живота ни. — И ми затръшна слушалката.

Стигнах пред къщата му към три и почуках на вратата. Чуках поне пет минути. Никаква реакция. Когато обаче започнах да крещя, лампата на верандата светна и Мод се показа на прага. Беше с розова нощница.

— Знаеш ли кое време е?

— Пусни ме, Модрия! — изревах с цяло гърло.

Лицето ѝ се сгърчи от страх и тя се дръпна от вратата. Връхлетях подир нея, оглеждайки вътрешността на чистата и добре подредена къща.

— Казах ти да ни оставиш на мира, Изи — разнесе се гласът му някъде отстрани.

— Одел! — изкрещя Мод.

Старият ми приятел се бе показал на вратата за кухнята. От сгъвката на лакътя му висеше двуцевка дванайсети калибър.

Запуших с длани ушите си и извиках:

— Не съм убивал Тери Тайлър, Одел. Отидох в къщата му...

— Одел, махни тази пушка! — изпищя Модрия.

— ... и го открих там. Някой се промъкна зад мен и ме наръга в рамото, и ме халоса с един чугунен тиган.

Погледът на Одел беше прекалено дълбок, за да разгадая какво се крие в него.

— И знам две неща. — Само да не спирам! — Едното е, че този, който ме е наръгал, не е бил онзи, който е убил Тери, а второто е, че този, който и да е бил той, ви е казал за мен.

— Бети беше! — изкрещя Мод. — Одел, махни пушката!

— Бети? — Вече не гледах към Одел. — Бети ме е наръгала?

— Отишла да го пита къде може да открие Марлон и го открила на пода. И после чула, че някой идва, и решила, че това е убиецът, и го

наръгала. И когато ни разказа какво се е случило, Одел разбра, че си бил ти.

— Къде е тя? — попитах.

— Не знаем — отвърна Мод. — Тя току-що ни се обади, за да ни каже за Тери. Да ни помоли да имаме грижата за погребението му.

— Каза ли ви и за Марлон?

Изпълненият с вина поглед, който си размениха, беше свидетелство за десетилетия честност. Нито единият, нито другият можеха да скрият вината си. Щях да се изсмея, ако нещата не бяха толкова трагични.

— Къде е той?

Главите и на двамата се завъртяха като на двойка костенурки, усетили нечия сянка над корубите си.

— Тук ли е? В къщата?

Пушката в ръката на Одел провисна и той залитна назад. Направи опит да рухне в един стол, но не можа да улучи и се свлече по стената на пода.

Мод притича към него и простена:

— О, скъпи!

Гледах известно време старите си приятели. Не исках да прекъсвам мъката им. Това беше болка, която бяха сдържали дни наред, и сега им трябваше време. Мод плачеше, Одел мигаше и мълчеше.

— Къде е той? — попитах пак.

— Долу в скривалището — отвърна Одел с глас по-слаб и от този на Мартин.

Едното му око беше широко отворено, другото представляваше лъскава цепнатина. Устната му беше отекла и набръчкана там, където е била разцепена. Усмивка на мъртвец. Беше облечен само с фланелка. Едната му ръка сочеше провисналите му гениталии. Другата беше извита пред тялото, прогонвайки някакво прекалено дружелюбно куче или случайна мисъл. Лежеше върху три издути торби, от които се стичаше вода. Върху гърдите и коленете му бяха положени още две.

— Лед — каза Мод. — За да не почне да се разлага.

— Как стана?

— Били са го, Изи.

— Кой?

— Някакви бели. Искали да им каже къде е Бети, но той не знаел. Искали да го убият. Престорил се, че е вече мъртъв, и когато го оставили, откраднал една от колите им и с последни сили се добрал до нас.

— Къде е колата?

— Одед я закара на две пресечки оттук и я заряза.

— Кога се случи всичко това?

— Веднага след като си тръгна оттук.

— Кой го е бил? — запитах настойчиво.

— Каза, че били от полицията, Изи. — Очите на Мод се уголемиха по начина, по които реагират бедните хорица при споменаването на ченгетата.

— Повикахте ли лекар?

Мод поклати глава и пак заплака.

— Той умря почти веднага, Изи. Виждам съм достатъчно мъртъвци, не мога да сбъркам. Не знаехме какво да правим заради ченгетата, така че го свалихме долу.

Одед стоеше до вратата, по-измъчен дори и отпреди малко.

— Къде е Бети, Мод?

— Не знам. Не ни каза къде е.

— А ти каза ли й какво е станало?

— Не — подсмръкна тя. — Тя беше толкова съкрушена, когато ни каза за Тери, че следващата такава новина щеше да я убие.

— Какво ще правите с него?

— Не знам. Трябва да го погребем — каза Мод.

— Не можеш да го закараш при погребален агент, освен ако не искаш само след минута ченгетата да цъфнат при вас.

— Прав си, не мога.

— Мога да ви изкопая дупка право тук. Можем да уредим и опело, пак тук.

— Ще се погрижим — каза Одед. После залитна назад към стъпалата.

— Къде е Бети? — попитах Мод. — От какво бяга?

— Ще го погребеш ли, Изи? — отвърна ми тя с въпрос.

— Да, миличка. Само го дръж в лед още два дни, докато уредя някои неща.

29.

Бях на крак още с изгрева. Сутринта страхът от полицаите се завърна с нова сила.

Ченгетата са работещи хора като всички останали. Могат да ти се изтърсят в къщата рано сутринта или дори и в полунощ, а в останалите часове се прибират да си лягат, освен ако не са наистина ядосани.

Към шест сутринта стоях пред старата си къща на 116 улица.

Дворът беше различен. Навремето, когато аз бях собственикът, гледах дребни островчета цветя сред океан от чуден райграс. Но едно семейство с толкова много деца като това на Примо не можеше да поддържа ливадката си изрядна. Безмилостни крачета на невинни дечица бяха утъпкали всичко. Флауър, съпругата на Примо, гледаше голяма зеленчукова градина, където децата нямаха достъп. Имаше куп домати и множество редици висок кромид с мехурчести торбички, изпълнени със семе. Там, където садях картофи, тя гледаше боб. Гигантски слънчогледи надигаха глави пред къщата.

Авокадото беше малко подрязано, но все още си беше на мястото. Видях платформата, на която спеше Хесус.

Дворът вече не беше мой, но въпреки това си оставаше изпълнен с живот.

Предната врата беше широко отворена. Флауър месеше тортили върху една дъска в скута си. Усещах мириса на бекон, яйца и картофи, с които пълнеше тортилите, които децата си носеха на училище. Перушинката обичаше обедите у Флауър. Неведнъж ми бе казвала, че когато порасне, ще стане дебела и черна като Флауър.

Примо бездействаше. Седеше си на стола в кухнята и правеше компания на Флауър. Имаше вид на махмурлия. Но това му беше обичайният вид всяка сутрин.

— Как върви, приятелю? — попита ме той.

— Както винаги кофти. Как са хората ми тук?

— Децата са добре. Но тоя Мофас е болен — каза Флауър и се намръщи. — Все кашля и плюе. Мислиш ли, че децата няма да се

заразят?

— Не. Просто дробовете му са задръстени от пурите.

— Тате! — Перушинката влетя в стаята заедно с Хесус.

— Здравей, тате — каза той.

Флауър и Примо се държаха, все едно че не са чули нищо. Сякаш мислеха: „Е, първите петнайсет години от живота си не бил проговорил и дума. Сигурно не е имал какво да каже“.

Децата се стълпиха около мен. Перушинката искаше да знае кога ще се приберем у дома.

— В събота ще правим голямо увеселение, тате. Можеш ли да дойдеш?

— Разбира се, миличко. — Наистина имах желание да присъствам.

Следващия час и половина децата изнесоха истински парад в кухнята. Еди, който беше убиец на женски сърца още на четиринайсет, пристъпи гордо с фалшивото си кожено яке и кецове. Рафелета и Хелън носеха рокли домашна кройка, червило и бронзови пръстени. Синди остана с нас. Беше още бебе, любимото дете на Примо. Двете с Перушинката седяха на коленете му и се редуваха да целуват покритите му с мазоли ръце.

Мисля, че малката ми дъщеричка наистина се мъчеше да ме накара да ревнувам.

Децата пиеха мляко с галони и тъпчеха огромни купища тортили. Това, с което моето малко семейство изкарваше по две седмици, тук се омиташе само за една сутрин.

— Направо ме е страх като си помисля за сметката ти в супермаркета — казах на Примо.

— Обичам да ги гледам как мляскат, приятелю — каза той, като гъделичкаше момичетата. — Направо умирам.

В осем Мофас беше на крака.

— Добро утро, мистър Ролинс. Мистър Ходж ще оправи всичко. Взе всички документи, за да изхвърли Кловис от бизнеса ми. Днес ще ги представи в банката и ще изпрати съобщение на семейството й да опразнят къщата ми. После ще затвори офиса и ако и това не е достатъчно, ще изкараме съдебно разпореждане, с което ще ги изритаме от всичките ми имуществва, дори и от онези, които ми взеха белите.

Изглеждаше подмладен с десет години и доста по-здрав.

— Да ти кажа, казах на мистър Александър, че повече нямам нужда от него.

— Какво си направил?

— Платих му — обясни той. — Дадох точно толкова, колкото ми поиска. Не мисля, че услугите му струваха повече от двеста долара, но...

— Мофас, от колко време се знаем с теб?

— Ами доста. Сигурно има десет години, че и повече.

— Тогава не мислиш ли, че би трябвало да ме питаш, преди да вземаш такова решение?

— Не съм направил нищо лошо. Просто вече нямам нужда от него. Защо да плащам повече на човек, когато вече не ми е нужен?

Какво можех да му кажа? Каквото и да захванех с Мофас, накрая всичко завършваше по този начин. Беше толкова дребнав, когато станеше въпрос за пари, че всъщност оставаше съвсем без ум.

Поклатих глава и му обърнах гръб. Взех си довиждане с децата и подкарах към бара на Джон.

30.

Барът на Джон отваряше едва по обед, но знаех, че ще го открия, въпреки че няхаме уговорка. Мъже като Джон и мен не водят живот като този на белите по телевизията. Не се изтърколваме от креватите за осемчасовия си работен ден, а после да се прибираме вечер за поредния сериал и бирата.

Никога не правим само по едно нещо.

Ние сме мъже с беден произход. Налага ни се да бъдем готвачи и шивачи, водопроводчици и електротехници. Трябва да бъдем и ченгета и адвокати, защото в сградата на градския съвет няма нищо за нас.

Работим, докато свършим работата си или докато не капнем. Но дори и когато свършим всичко, което ни е по силите, това не означава, че ще получим възнаграждението си или почивка. Това не означава абсолютно нищо.

Почуках на задната врата. Джон ми отвори. Беше с навити ръкави и престилка.

— Здравей, Джон.

— Здравей, Изи.

— Какво има?

— Няколко души, с които трябва да разговаряш, но първо бързам да приготвя чилито за обяд.

Последвах го в кухнята — второто сърце на бара. Преди беше обикновено складово помещение, където навремето Джон си държеше запасите от алкохол. Сега обаче имаше готварска печка с две горелки и един фризер. В коридора към бара беше поставил маса. Върху нея имаше голяма купчина накълцан кромид и зелени чушки. Джон сграбчи цяла стиска от пипера и бързо го отнесе до един голям алуминиев тиган, в който цвърчеше прегрято фъстъчено масло.

Стоях в коридора, докато разбъркваше цвърчащите зеленчуци.

— Плъха да се е мяркал насам? — извиках към кълбящия се пушек.

— Да.

— Още ли е бесен?

Джон спря за малко работата си и се извърна към мен.

— Откакто ме предупреди, Изи, държа във всяка стая заредена пушка. Единствената причина още да не съм отишъл при Джо Тийгс си ти.

Ти плащаш и някой е мъртъв — това е Джо Тийгс.

— Питаше за онази нощ, когато го арестуваха. И знае, че съм предупредил всички момчета, които бяха тук тогава. Знае, че само ти може да си ми казал.

Джон отиде до масата и се върна с шепа накълцан кромид, който добави към пипера. После изсипа всичко в едно голямо гърне, изля в него три големи кутии накълцани и попарени домати, порция от десет унции чили на прах, чесън на прах и една препълнена супена лъжица кимион. Накрая излезе. От очите му течаха сълзи. Знаех, че е от лука, а не от страх. Джон бе забравил всякакъв страх преди много години.

Имах да му задавам един въпрос, но преди още да стигна до него, на задната врата леко се почука. Не беше обичайното чукане; напомняше повече на код: три почуквания, пауза, после две, после пак три.

Джон отиде и отвори. Тримата мъже бързо се шмугнаха вътре. Първите двама бяха с шапки.

— Изи — възкликна най-едрият, Мелвин Куик.

Ръкувахме се с него и с двамата му приятели, Клинтън Дейвис и Малкълм Рийвс.

— Елате в бара — каза Джон.

Поведе ни по коридора и после ни накара да изчакаме, докато затвори венецианските щори. Не казах нищо, но се зачудих какво ли щеше да си помисли Плъха, ако беше отвън и видеше щорите да се затварят.

Барът на Джон представляваше голямо просторно помещение с черно-бяла мозайка по пода и стените, също както в луксозните ресторанти в Ню Орлиънс. Имаше и бар с високи столчета, и кръгли, покрити с линолеум маси за обед и вечеря. Навремето имаше и музика, но с годините Джон улегна и държеше да си ляга преди полунощ.

Седнахме.

— Тези момчета искат да разговарят с теб, Изи — каза Джон. — Някой да иска нещо за пиене?

— Аз скоч — обади се кривогледият дребен Малкълм.

— За мен ръжено уиски — добави Клинтън Дейвис.

Клинтън беше красавец. Имаше мустачки, тънки като бръснач, полубели черти и кожа с цвета на кафе, смесено с две щедри лъжички сметана. Познавах една жена, Кори Дейвис, която непрекъснато беше бясна, че всеки път, когато Клинтън я повика, тя хуква към къщата му. Когато я запитах защо просто не му тегли една майна, тя ме изгледа така, сякаш бях психиатрично освидетелстван. „И да откажа на такъв красив мъж?“

— Чухме за Реймънд — почна Мелвин. Опитваше се да се прави на печен.

Приликата му с Бруно Инграм ми се натрапваше въпреки волевото усилие да я прогоня. Той беше обикновен работник на надница с глава като диня.

— Така ли? — попитах без никакво съчувствие. — Тогава защо сте тук и тримата, в Лос Анджелис?

— Боим се от Плъха — изчурулика Малкълм.

— Не, приятел, вие не сте уплашени. Ако беше така, отдавна да сте духнали в Чикаго или поне в Мексико.

— Не можем да бягаме, Изи — обади се и Клинтън. — Имаме близки тук.

Джон донесе питиетата за Клинтън и Малкълм.

— Можете да ги вземете с вас — казах. — Обаче ако ви зърне Реймънд, те няма да могат да ви вземат със себе си.

На всички им се беше дръпнало лайното. Опитах се да прогоня отвращението от лицето си. Разбирах какво е страх. И знаех по-добре от всеки друг в тази стая на какво е способен Плъха. Но аз произхождах от място, където да покажеш страха си, беше равносилно да молиш за смърт. Беше чисто самоубийство. И грях.

— И така, какво искате, момчета? — попитах.

— Ами... — започна красавецът Клинтън. Той им беше говорителят. Може би си мислеха, че красотата му ще ме омагьоса. — Имаме триста долара. И си помислихме, че можеш да ги вземеш, нали разбираш, и да платиш на Александър, като си задържиш рестото.

Триста долара беше половината годишен наем на всеки от тримата. Толкова беше и цената на Джо Тийгс. Те ми казваха, че така или иначе са прежалили парите. Не можеха да ми предложат направо

да убия Плъха, защото знаеха, че съм му приятел, и макар и да не бях известен като студенокръвен убиец, знаеха, че няма да понеса много леко да намерят Плъха някъде с пръснат череп.

— Значи искате да ми платите, за да ви икономисам съдбата на Бруно?

Те не кимнаха ясно, но съгласието личеше по лицата и на тримата.

— Първо искам да знам нещо.

— Какво? — попита Малкълм.

— Кой от вас го изпя? Намерих записаното в полицейските архиви, така че знам точно какво са казали по телефона. Не знам само кой от вас е бил.

Мелвин загледа Малкълм, а Клинтън обходи с поглед и двамата си приятели.

Очите на Мелвин се напълниха със сълзи.

— Никой от нас не е толкова глупав, мистър Ролинс. Спомнете си. Всички бяхме тук. Джон се обади за линейка, а те извикаха ченгетата.

Някои хора твърдят, че могат да познаят кога един човек лъже. Глупаци! Никога не трябва да се вярва на думи. Може би някой от тях се е промъкнал до някакъв телефон и е изпял Плъха. Но не можех да бъда сто процента сигурен.

— Къде са парите? — попитах.

Мелвин измъкна една дебела пачка, предимно дребни банкноти, и обяви:

— Двеста осемдесет и седем долара.

— Не каза ли преди малко триста?

— Ей сега — каза Джон, върна се на бара, натисна някакъв бутон на касовия автомат и извади една банкнота.

Поемането на тази двайсетдоларова банкнота беше повратната точка в моя живот. До този момент използвах талантите си за размяна на услуги със съседите и приятелите си. Само в изключително редки случаи си позволявах да вземам пари в брой от равноправни с мен хора — особено от близък приятел като Джон.

Почувствах се като човек, откъснат от човешките си задължения, които обикновено бяха стоката ми в тази размяна.

Отброих седем еднодоларови банкноти от снопчето и ги връчих на Джон. Мрачното му лице отрази тежестта на тази сделка.

Прокашлях се.

— Добре! Чуйте ме хубаво всички! Искам една седмица да не си показвате носа никъде, момчета. Не се прибирайте у дома. Не отивайте на работните си места, при семействата си, при приятелките си, и никога повече кракът ви да не стъпва в бара на Джон. Не карайте колите си по улицата или до магазини, където ви познават. Ако можете да напуснете града, направете го. А най-добре, махнете се от щата. Плъха ще ви гръмне на място още щом ви зърне. Няма да пита ти ли си, той ли е. Не можете да разговаряте с него, да се договаряте или да го молите да ви разбере. Така че си вземайте шапките и си вдигайте задниците оттук. Обадете се на Джон след една седмица. Той ще ви каже как стоят нещата.

— Но аз искам... — започна Малкълм.

Спрях го с показалец, поднесен точно под кривогледите му очи.

— Нямаш нищо за казване, братко. Казах ви всичко, което трябва да знаете. Ако не ме послушате, сте мъртви. Ако го направите, все ще имате някакъв шанс. А сега, чупката.

Мъжете се втрениха в Джон, но не откриха в погледа му никакво съчувствие. Не че се отвращавахме от тях. Работата просто беше там, че времената бяха много трудни и мирисът на страха ни гневеше и ни подтикваше на бой.

Изнизаха се бързо, дори ни благодариха. Красавецът Клинтън не искаше да пусне ръката ми. Отместих погледа си от умоляващите му очи, за да облекча срама, който изпитвах заради него.

Изчаках ги да затворят вратата.

— Кога последно си виждал Реймънд? — попитах Джон.

— Преди два дни.

— Тогава защо ги накара да дойдат при теб, щом знаеш, че се навърта наоколо?

— Това е моето заведение, Изи Ролинс. — Той посочи към сърцето си. — Каня тук всекиго, когото пожелае, и няма човек, който да ми нарежда какво да правя.

Обърна се и влезе в кухнята.

Последвах го.

— Реймънд да те е питал за някакво момиче на име Суки? — попитах. Мислех си за онези млади хора, които говореха в сънищата ми.

Джон тъкмо измъкваше един пакет кълцано месо от хладилника.

— Суки Фриман? Племенничката на преподобния Роуел?

— Тя нямаше ли приятел на име Алфред?

— Имаше навремето. Скъсаха и после се омъжи за Теодор Микс.

— Ти видя ли я онази нощ, когато Плъха уби Бруно?

Джон ме погледна право в очите.

— Мисля, че може да са били в уличката, когато Плъха застреля Бруно. Може би знаят нещо — обясних аз.

Да се изправиш лице в лице с Джон не бе от най-приятните неща. Той беше само малко по-възрастен от мен, но ми приличаше на бизон. Беше едър и силен по рождение. Черното му лице напомняше на някой суров африкански бог, издялан от желязно дърво.

— Защо питаш, Изи? За какво ти е Суки?

— Имай ми доверие. Окей?

Джон не ми стовари някой в челюстта, така че прецених, че всичко е наред.

— Видя ли ги онази нощ, нея или Алфред? — повторих въпроса си.

Джон се върна в кухнята и хвърли месото в цвърчащия тиган. После се обърна и каза:

— Да. Видях ги двамата. Бяха на улицата.

— По кое време беше това?

— Какво има? Да не си станал ченге?

— Беше ли горе-долу по времето, когато беше прострелян Бруно?

Кимването на Джон беше почти незабележимо. Също като куршум в мозъка.

31.

Полицията ме чакаше пред бара. Двама униформени бели, застанали до колата ми.

Стрелна ми се мисълта дали да не хукна назад по уличката, но в този момент единият ме видя.

— Хей!

Шансовете ми да не получа олово в гърба бяха минимални, така че реших да се оставя в ръцете на богинята на съдбата.

— Здравейте, господа.

Единият беше учтив и красив. Другият приличаше на риба. Големите му уши бяха почти успоредни на земята, а очите му напомняха стъклени топчета.

— Езекиил Ролинс? — запита симпатичният.

— Да, какво има?

Миришеше на парфюм и лицето му беше толкова гладко избръснато, че ушите, челото и бузите блестяха, без да са потни.

— Вие сте арестуван — информира ме той.

Полицаят господин Скумрия беше истински вълшебник с белезниците — щракна ми ги още преди да осъзная какво се е случило и прошепна:

— Влизай в колата.

Изпълних нареждането му, но изглежда, това не го задоволи, защото ме блъсна тъкмо в момента, когато се вмъквах. Едва успях да дръпна втория си крак и той затръшна вратата.

— Извинете ме, господа полицейски служители! — извиках, щом потеглихме. — Бихте ли ми казали какви са обвиненията ми? — Мъчех се да изкарам цялата работа просто голям майтап. Може би се дължеше на това, че не бях спал. Може би цялата работа беше, че току-що се бях предал като толкова много мъже, които познавах, вдигнали юмруци срещу палките, куршумите и омразата.

Симпатията се извърна към мен и изрече с мъртвешки тон:

— Убийство. И конспирация.

Не си отворих устата чак до полицейското управление.

Детектив Луис ни чакаше пред бюрото на дежурния. Освободи униформените полицаи и отидохме в офиса му — старият офис на Куинтън Нейлър. Куинтън беше предишният чернокож детектив в участъка. Бяха го изритали някъде нагоре по служебната стълбица. От години не го бях виждал. Очертанятията от буквите на името му обаче още личаха под пресния надпис „Детектив Арно Луис“.

Луис ми смъкна белезниците още щом се озовахме в безопасност зад затворената врата.

— Арестуван ли съм? — попитах, щом вратата хлопна.

Луис беше висок и слаб, с квадратна глава. Свали очилата си с дебели черни рамки и разтри носа си.

— Можеш буквално да се отпишеш, Езекиил.

Изведнъж някакво животинче пъргаво задраска с нокти в гръдния ми кош в опит да се измъкне. Наложих ми се да си поема дълбоко дъх, преди да проговоря с нормален глас.

— Какъв е проблемът?

— Седни.

— Не искам да сядам. Искам да ми кажеш какъв е проблемът.

Арно седна. Онова, което го правеше отлично ченге, може би най-доброто ченге, което бях познавал, беше фактът, че той по никакъв начин не можеше да се смути. От нищо. Нямаше нищо напротив, ако остана да стърча над него в това малко помещение. Защото тази стая беше неговият кабинет и той беше шефът без значение дали другият е прав или седнал.

— Тук, Ролинс — потупа той една кафява папка с извънредно дългия си костелив показалец, — има две официални обвинения. И двете са за убийства.

— По дяволите!

— Второто дойде, когато ми изигра онази шега с Кловис Макдоналд. О, между другото, Кловис твърди, че си отвлякъл приятеля ѝ и племенницата ѝ. Така или иначе, второто обвинение е, че си разпитвал за Тери Тайлър около спортната зала „Херфорд“. Вчера сутринта той е бил намерен убит в една изоставена къща.

— Вярно, търсех го — казах. — Признавам. Но не го намерих. Какво друго има? — Открих, че седя на стола срещу Луис.

— Капитан Стайлс от полицията в Бевърли Хилс твърди, че разследва убийство и че ти укриваш информация, необходима за разкриването на това престъпление.

Внезапно ме прониза мисълта, че всички чернокожи полицаи, които искат да се издигнат в йерархията, трябва да се научат да говорят като полуобразовани бели.

— Какво убийство?

— На един мъж на име Албърт Кейн.

— Убит ли е бил? — запитах аз повече себе си, отколкото Луис.

— По думите на капитан Стайлс обстоятелствата, съпровождащи смъртта му, били „подозрителни“. Той смята, че ти знаеш за това.

— Никога не съм имал честта да познавам господина. Дори и не знаех, че е бил убит. Семейството му ме нае да открия една стара тяхна служителка.

— Коя е тази служителка?

— Елизабет Ейди.

Луис си записа името и попита:

— Какво ще кажеш за Тайлър?

— Той беше събирач на залози и исках да заложа при него. Това е всичко.

— Ако това е вярно, тогава как ще обясниш, че разполагаме с доклад, според който човек, отговарящ на самоличността ти, се е бил с юмруци с Тайлър преди два дни пред спортната зала „Херфорд“?

— Това беше просто на шега. Той само ми показваше няколко удара.

— Наложих се да те арестуваме, Изиди. И да те предадем по-нататък, както иска полицейското управление на Бевърли Хилс. — Не че Луис не ме харесваше, но той просто беше ченге, а аз — заподозрян, това беше всичко. Нямах да ме бие или да ме унижава, освен ако нямах някаква основателна причина да го правя. Не го вълнуваше, че лъжа. Всеки лъже, когато опре до затвора. Той самият би лъгал, ако и на него му щракнат белезниците.

— Арестувайте ме колкото си искате. — Сърцето ми биеше толкова силно, че се боях Арно да не го чуе. — Тук обаче греша.

— Греша как?

— Когато Сол Линкс ме нае...

— Кой?

Разказах му за ранобудното посещение на Линкс.

— Така или иначе — продължих, — след като той ме нае, отидох да поговоря със семейството. Искам да кажа, че не знаех кои бяха, просто чух за тях, ако разбираш какво искам да кажа.

Луис не разбра и думичка от това, което му казах, но пък беше търпелив.

— И когато си тръгнах, този Стайлс ме прибра и ме откара в панделата. Дори и не ми спомена, че Кейн е бил убит. Нито думичка. А сега изведнъж се оказва, че бил убит. Но дори и това не е така: той може да е бил убит. Това изобщо не е по правилата.

Това, което най-много харесвах у Луис, беше, че човек винаги можеше да види кога мисли. Нещо около Стайлс или начинът, по който бяха формулирани обвиненията, го тормозеше. Виждах го.

— Не искаш да ми кажеш, че този Стайлс има нещо общо с цялата работа, нали?

— Не знам. — Свих рамене и заради него. — При вас има много луди глави. Знам, че преди повече от двайсет години, когато Стайлс е бил още сержант, е арестувал Марлон Ейди, брата на Елизабет Ейди. Стайлс го е арестувал, но документът за ареста така и не е влязъл в архивите.

Тук вече Луис не издържа.

— Откъде знаеш?

— Ами пъгнах си носа тук-там.

— И къде трябва да си пъгна носа аз, Езекиил?

— Не знам, братко. Просто не знам. — Просто го принуждавах всеки момент да прибегне до сила, за да изтръгне от мен онова, което искаше да знае, но бях решен твърдо да запазя, поне засега, съдържанието от досието на Ходж само за себе си.

— След като имаш нужда от помощта ми, и ти трябва да ми помогнеш — каза Луис. — Знаеш, че оттук до Сити Хол никой не иска и да чуе за продажно ченге. Белята ли си търсиш?

Луис беше коренна противоположност на Куинтън Нейлър. Нейлър беше идеалист, вярваше, че законът е добродетел и че полицията е инструмент на доброто. Ако някое ченге се продадеше, Куинтън го ненавиждаше. Но Луис знаеше, че законът просто е едната

страна на монетата, а престъплението — другата, че и двете са едно и също и са взаимозаменяеми. Че престъпниците са просто сбирщина негодници, живеещи на гърба на честните и богатите. Ченгетата също са негодници: че богатите им плащат да държат настрана от тях другите негодници.

Със заплахата си искаше да ми подсказе да не взема да се изтърва там, където е най-опасно.

— Не искам никакви неприятности със Стайлс. — Разтрих натъртените си ребра. — Веднъж вече си имах приказка с него и ми дойде много, но нямам намерение и да ходя в затвора. Не и заради него.

Бях стъпил на ръба на прясно изкопан гроб. Мракът се бе стаил в ъглите на стаята. На Луис му беше достатъчно да ме хвърли в някоя килия ѝ да звънне един телефон — нямаше да му се наложи повече да мисли за мен.

— Знаеш, че не искам никакви неприятности, Ролинс — каза той. Светлината превръщаше очилата му в ярки непрозрачни плаки. — Име на ченге, свързано със случай на корупция, не устройва никого.

— Пусни ме — изрекох колкото можех по-отчетливо.

— И какво ще получи от цялата работа?

— Когато след петнайсетина години си легнеш да спиш, вече като пенсионер, кръвта ми няма да лепне по ръцете ти. Това е. Ще можеш да спиш спокойно.

— И сега спя като пън.

— Защото всичко омеква. Всичко старее — казах. И добавих: — Кълна ти се, че не съм направил нищо лошо. Мис Ейди е чернокожа жена и има цяла тълпа хора, които искат да я видят. Аз обаче съм единственият, който не иска да ѝ причини зло. Пуснеш ли ме сега, правиш ме твой длъжник. Предадеш ли ме на Стайлс, все едно ме убиваш. Той не обича хората с нашата кожа.

— Добре, да предположим, че те пусна и като дойда сутринта, разбера, че си бил виновен? И сега никой не знае къде си. Стайлс казва на шефа ми, че ме е предупредил, а онези две прелестни бели момчета, които те доведоха тук, ще кажат, че са те арестували. Чий задник тогава е в по-окаяно състояние?

Логиката е най-страшният инструмент, с който разполагат хората. Логично разсъждаващият човек вижда приближаващата се

смърт там, където една муха вижда само сянка. В разсъжденията на Луис видях сянката на смъртта.

— Става въпрос за моя задник, Луис — казах. — Нямам абсолютно нищо общо с тези хора. Помолиха ме да потърся един техен приятел и аз го направих. Това е. — Имаше да му казвам още много неща, но нямах думи за тях.

— Къде живееш, Ролинс? — запита Луис.

Знаех, че това е изпитание, и му казах истинския си адрес.

Луис ме гледа няколко секунди, после кимна. Взе един лист от бюрото и ми го протегна.

— Получихме го преди час. Твоят адрес.

— Значи мога да си тръгна?

— Окей — каза той. — Засега.

Изправих се и се озовах зад вратата още преди да издишам въздуха от дробовете си. В участъка имаше телефон, но аз се обадох от друг, чак през три преки.

— Реймънд?

— Да? Ти ли си, Изи? — Още спеше. Повечето дни Плъха спеше до обяд.

— Стой си на задника засега, авер. Мисля, че напипах следата на онзи, който те е изпял. Не е бил никой от онези в бара.

— Кой е бил тогава?

— Още не знам. Задръж обаче. Мисля, че знам как да го открия.

— Как?

— Имай ми доверие, Реймънд.

Настъпи продължителна тишина. Единствените звуци бяха от дишането ни и от някаква кола по булевард „Сентръл“.

— Не се ебавай с мен, Изи.

— Не се ебавам, Рей.

— Защото добре знаеш, че трябва да убия някого. Така е.

— Утре ще си поговорим. Обещавам ти.

Взех автобуса до бара на Джон.

Гледах през прозореца. По улицата нямаше много хора. В началото на шейсетте почти всички работеха. В автобуса пътувах

предимно възрастни хора, млади майки и тийнейджъри, прибиращи се от училище.

Повечето бяха черни. Тъмнокожи с щедри черти. Жени с очи толкова дълбоки, че повечето хора никога не могат да ги видят. Жени като Бети, загубили прекалено много, за да си позволят да бъдат глупави или почтени. И накрая идваха децата, същите, каквито навремето са били Тери Т. и Спайдър, с бъдеще толкова мрачно, че чак да ти се доплаче, а те да се изсмеят на плача ти. Защото зад смеха им се дочува дрънченето на вериги. Вериги, които носим, без да сме извършвали никакви престъпления; вериги, които сме носили толкова дълго, че са се сраснали с костите ни. Всички ги носим, но никой не може да ги види, дори и повечето от нас.

През целия път към къщи си мислех за свободата, която най-после бе дошла за нас. Но какво да кажем за всички онези столетия във вериги? Къде отиват те, когато човек се освобождава от тях?

32.

Взех колата си, отидох до железарския магазин на Бренър и купих една тежка лопата. После се върнах у Одел. Заварих го седнал в стола с права облегалка, с ръце на коленете. Слязох долу и изкъртих с една кирка първото парче от бетонната настилка. Отне ми повече от три часа. През цялото време Марлон ми намигаше от ледения си креват.

Работата продължи повече, отколкото би трябвало, защото изобщо не можех да ползвам лявата си ръка. Един час упражнявах едноръката си хватка, като биех с чука в бетонния под. Всичко вървеше по ноти. Десет удара и после се отронваше късче бетон. След това плъзваше дълга пукнатина.

След три часа блъскане успях да разкрия парче земя метър на метър. Глинестата почва почти не отстъпваше по твърдост на бетона. Нито лопатата, нито вилата на Одел успяваха да се забият в нея.

Модрия донесе три маркуча от съседите. Свързахме ги и започнахме да поливаме дупката. Продължих да чопля с една ръка с вилата. Много отдавна не се бях чувствал толкова добре. Тежкият физически труд е полезен за мъжа. Това е нещо, което можеш да правиш, без да мислиш или да се тревожиш.

Толкова се уморих, че пръстите ми започнаха да изтръпват. Вече беше девет вечерта, но аз продължавах да чопля земята.

Към полунощ дупката вече беше дълбока над метър. Модрия се бе качила да си ляга. Одел седеше в кухнята.

Ръцете му бяха в скута; мънистените му очи се взираха в преплетените му пръсти и се опитваха да проумеят света, в който нямаше смисъл.

Одел беше вярващ. Ходеше на църква, молеше се и изпитваше религиозен възторг. Вярваше, че вечният живот спохожда онзи, който понася тежките изпитания, пратени му от Бога. Но тези изпитания боляха повече в последните рундове. И понякога на човек просто му се приискваше да вдигне ръце.

— Готово — казах му. — Сутринта ще докарам цимента и негасената вар.

Влязох във всекидневната. Диванът изглеждаше удобен, но аз се вмъкнах под масата само с една възглавница. На твърдия под се чувствах по-сигурно.

Разбуди ме ароматът на кафе. Мод стоеше до печката.

— Закуска, Изи — обяви тя.

Докато седях на кухненската маса, в главата ми започна да се оформя един въпрос.

— Къде мислиш, че би отишла Бети, ако още се навърташе тук? — попитах.

— Не знам, Изи — отвърна Мод. — Всъщност, като си помисля, Бети винаги душа даваше за мъжете. Мъжете, които я харесваха, мъжете, които я обичаха, това открай време е слабото място на Бети. — Тонът ѝ беше единственото доказателство, че не одобрява братовчедката на Одел.

— Познаваш ли някой от приятелите ѝ?

— Не. През всичките години, откакто е тук, почти не сме я виждали с мъже. Може би се е отказала от тия работи.

— Тогава какво ще кажеш за Феликс Ландри?

— Какво да кажа?

— Познаваш ли го?

— Да — отвърна тя с доста променен тон. — Той е пръв църковен настоятел в Християнската църква в Нормандия. Често ходим там.

— Ландри някъде до Авалон ли живее?

— Не. Има си една къщичка зад Християнската църква. Но да ти кажа, може и да има и друга, защото работи за пощата и често купува къщички. Обаче съм сигурна, че си на погрешен път, ако си мислиш, че е с Бети.

— И защо така?

— Защото църковният настоятел Ландри не е подвластен на плътта — обяви тя гордо. — Той не се докосва до жени. И поради тази причина не си харчи парите. Купува къщи и ги дава под наем на възрастни служителки от църквата. И знаеш ли, винаги можеш да

различиш къщите му, защото всички са боядисани в тюркоазно и са с ниска бяла ограда отпред.

— И всичките му къщи са дадени под наем на госпожи от църквата?

— Така мисля. Никога не съм чувала за къща близо до Авалон. Трябва да е някаква нова.

Заварих Одел облечен в джинси и зелена хавайска риза. Стоеше до входната врата, висок и мрачен, с връзка ключове в ръка.

— Къде отиваме, Изи?

— Закарай ме до къщата на Феликс Ландри.

Одел отстъпи половин крачка. Лявото му око се притвори заплашително и аз благодарих на Бога, че не е близо до двуцевката си.

— Сигурен съм, че той знае къде се намира Бети, Одел. Мисля, че е в някоя от къщите му.

— Това не е игра, Изи.

— Аз не си играя, Одел.

Одел караше „Де Сото“ модел 1936 година. Беше я купил нова с пари в брой и я бе запазил в отлично състояние. Покритата с плюшена кожа предна седалка беше като диван. Отдадох се на спомена си за първото ми возене в колата на Одел: бях на шестнайсет години и изпълнен с гордост, че ме виждат в такъв хромиран автомобил. Дори и големите ме гледаха със завист по широките улици на Пети район в Хюстън.

Днес хората пак ни гледаха със същите очи. Сочеха ни и се усмихваха, но този път това беше, защото по пътищата не можеха да се видят много коли, произведени през 1936 година.

Отправихме се към Манчестър и после към Нормандия. Накрая свърнахме в някаква уличка и спряхме пред една малка къща с бяла ограда и боядисани в тюркоазно стени.

Отново бях застанал пред врата, през която никога не бях влизал, с пистолет в джоба и болка при всяко вдишване. И в този миг ми хрумна, че търся смъртта. Защо иначе бих бил тук?

Всички тези мисли обаче излетяха от главата ми още в мига, в който тя отвори вратата. Макар и по-възрастна и малко натезжала, тя пак си беше красавица. Лявото ѝ око беше налято с кръв и подутото от удара ми с opakото на ръката, но това не отнемаше нищо от красотата ѝ.

Цялото ѝ лице излъчваше ненавистта ѝ към мен.

— Какво търсиш тук? — запита тя с метален глас.

— Бети... — почна Одел.

— Не бях аз — казах. — Търсех Тери и го открих така, както си го намерила и ти. Но не съм го убил.

— Бети? Наред ли си, миличка? — възкликна Одел.

Въпросът му я скърши. Тя сякаш се смали и се преве под тежестта на скръбта и мъката.

Разпознах мебелировката. Феликс сякаш се бе мъчил да пресъздава една и съща къща навсякъде — и отвътре, и отвън. Диваните не бяха точно същите, но бяха тапицирани по същия начин като онези в къщичката му до Авалон. Беше окачил същите завеси. На пода имаше мексикански одеяла. Дори стените бяха покрити със същия вид картини.

— Как ме откри, Одел?

— Всъщност Изи се досети къде си. Но ние предполагаме, че Феликс може да е тук.

— Изи? — Бети отново ме огледа.

— Да, госпожо.

— Да не си онова малко момче, дето ме следваше навсякъде? — Разбитото ѝ лице се изкриви в опит за усмивка. И след миг разцъфна цялото с онзи поглед, с който Бети винаги гледаше мъжете. Поглед, едновременно гладен и задоволен. Те общуваха с нея с телата и пола си. Тя пет пари не даваше за думите или сърцата им.

Сякаш не бяха изминали почти тридесет години оттогава. Бях почти като омагьосан от чара ѝ.

Почти.

— Марлон е мъртъв в мазето на Одел — казах аз и магията, която тя бе хвърлила по инстинкт, изчезна.

— Какво? Марлон?

— Не можех да ти го кажа просто така по телефона, Бети — въздъхна Одел. — Ти току-що ми беше съобщила за Тери...

— Вярно ли е?

— Ще го погребваме — казах. — Но не мисля, че би му харесало да го заровим, без да си си взела сбогом с него.

Новините бяха жестоки. Почти всеки друг би бил прекършен от мъката. Но не и Бети. Тя само се подпря на стената за малко. Одед и аз стояхме на прага. После тя се вмъкна в банята. Гледахме я през отворената врата как плиска лицето си. После хвана мивката с две ръце и се разплака.

Когато се овладя, каза само една дума.

— Как?

— Ченгета — казах. — Пребили са го... — Канех се да довърша: „... за да разберат къде си“, но реших, че това ще ѝ донесе само нова мъка.

— Знам, че е жестоко, миличка — каза Одед. — Но Марлон каза, че били ченгетата. Не знаехме какво да правим, така че е долу, в противобомбеното ни убежище в избата. Трябва да направим нещо.

Времето се проточи в мълчание. Бети седеше на стола и гледаше глезените си. Навън кряскаше врана. Зачудих се дали не ме е проследила през целия път от Ривърсайд, за да се посмее здравата.

След някое време Бети протегна ръка. Оставих Одед да ѝ помогне и да я изведе от къщата. Седнах отзад. Беше ми по-лесно да си седя безчувствен като дърво, с празен разсъдък.

— Мери! О, скъпи! — изплака Бети, когато съзря студеното му тяло. Тя беше единственият човек, от когото Марлон понасяше този прякор.

После се свлече на колене, допълзя до трупа и го прегърна.

Стояхме над нея, тъжни, но доволни, че сме изпълнили дълга си към Марлон. Сестра му беше при него.

Бдението продължи около половин час. После Мод вдигна Бети за раменете ѝ я отведе.

Разбърках варов разтвор и натрих тялото на Марлон. Когато бях момче, във фермата далеч на юг, доста често ни се налагаше да погребваме хора. Отрано се бях научил какво да правя с мъртвите.

Двамата с Одед с труд успяхме да увием трупа в одеяло и да го напъхаме в малкия гроб. Сложих още вар и я засипах с част от пръстта,

която бях изкопал.

После се заех с цимента.

Докато го разбърквах, Одел застана над гроба.

— Господи — призова той, сплел молитвено ръце. — Предаваме се на мъдростта Ти. В края на краищата ние сме само хора, опитващи се да открием път в мрака. Ние попиваме думите Ти и ги следваме сляпо, защото няма друго право, освен Твоето, и няма друг закон, освен Твоя.

Ако бяхме в църква, някой щеше да добави: „Амин“.

— Приеми при Теб Марлон Ейди, Господи. Той грешеше, но той е спасен. Вярвам в това, защото Ти си го казал. Той дойде при мен целият в кръв и натрошен, и Те призоваваше Теб, Исусе. Той умря с молитва към Теб. Ние всички умираме с Твоето име и в своята сянка се молим за светлината Ти.

Бети и Мод плачеха. Забих поглед в пода и разбърках цимента.

— Моля Те — произнесе Одел съвсем тихо. — Нека товарът на Марлон бъде облекчен в Твоето име. Нека Той допълни Твоята необятност и празнува любовта Ти.

Използвайки болната си ръка като опора, хвърлих първата лопата цимент върху гроба. Осемнайсет пъти забивах лопатата в циментовия разтвор, замахвах и изсипвах съдържанието ѝ, а после паднах на колене и загладих пода с една ръка. Не беше безупречно, но никой не би го забелязал, освен ако не търсеха специално. Известно време щеше да има миризма, но вярта скоро щеше да прояде плътта.

Одел, Мод и Бети ме гледаха как работя.

Когато приключих, оставихме Бети долу да се прости сама с Марлон. Мод се захвана да прави лимонада. Одел седна на дивана в съседната стая.

Излязох на верандата толкова уморен, че се боях да затворя очи. Имах още много работа в света на живите.

33.

Пушех четвъртата си цигара, когато вратата се отвори. Очаквах да е Мод с каната лимонада, но се оказа Бети. Очите ѝ бяха налети с кръв, неспособни дори да плачат.

— Това наистина ли си ти, Изи? — запита тя някак уплашено.

— Да, аз съм.

Тя изхълца. За миг лицето ѝ се покри с хиляди бръчки, после отново стана гладко, освен около очите.

— Съжалявам, че те ударих и те наръгах — въздъхна тя. — Бях толкова побесняла... и когато те видях, просто си помислих...

— Вече ми мина.

— Ти ли си бил онзи Езекиил, за който ми каза Феликс?

— Да, аз бях.

— Каква работа имаш с всичко това?

— Мис Кейн ме нае.

Очаквах отговорът ми да я стресне или поне да я накара да се разприказва. Но тя само поклати тъжно глава. Дори не ме попита защо.

— Искат да се върнеш при тях — казах аз.

— Онази работа е приключена.

— За какво е всичко това, Бети?

— Той имаше туберкулоза — прошепна тя. — Лекарите казаха, че ще умре, и затова дойдохме тук. И аз трябваше да работя. Бях длъжна.

Две жълто-зелени колибри влетяха в бугенвилията, която цъфтеше на парапета на верандата. За момент спряха да смучат сок и извиха миниатюрните си главички към Бети.

— И отиде да работиш при Албърт Кейн?

— Не отначало. Първата година работех тук-там на дневна надница, но после отидох при мисис Кейн и тя ме хареса. — Бети пак въздъхна. — Имах си цяла къща в задния двор и когато Марлон изпаднаше в тежки кризи, го вземах при себе си. В това нямаше нищо лошо, нали така?

— Мистър Кейн беше много важен човек — продължи тя. — Думата му се слушаше от почти всички. Така че когато пристигнах в къщата му, един ден той идва и ми казва да му лъсна патъците. А аз му казвам, че в момента съм заета и си продължих работата. Видях, че ми се възхити. Хората ги беше страх да отказват на мистър Кейн, защото беше злобен и отмъстителен, но мен не ме беше грижа. — Бети почти се усмихна. — И един ден ми идва откъм гърба, докато оправям леглото. А ти знаеш много добре, че за тая работа нямам нужда от много подканяне. — И Бети ме изгледа със самочувствието на млада жена.

Изсмях се.

— Но така или иначе жена му ми харесваше, така че го блъснах на пода и си излязох. Върнах се в къщата, която ми бяха дали, и започнах да си събирам багажа, защото знаеш много добре, че не позволявам на никого да проявява неуважение към мен. Но той търчи, та си чупи краката да ми се извинява и бърби, че се бил шегувал, когато много добре знаех, че изобщо не се шегуваше. Замоли ме да остана и аз накрая склоних, поне докато мисис Кейн ми намери заместничка. После, поне за известно време, всичко беше наред. Той беше изряден. Може би учтив малко повече, отколкото трябва, но аз си мислех, че просто се опитва да ми каже колко съжалява за станалото.

— И какво стана после?

— През това време Марлон се пооправи и си нае апартамент в Сан Диего. Имаше работа в корабостроителниците и всичко беше наред. Наред. Идваше и оставаше при мен през почивните си дни. Един ден обаче дотърча страшно изплашен. Искаше да го скрия. Но къде можех да го скрия? И после дойде полицаят. Втурна се в къщата ми, събори ме на пода и заудря Марлон по лицето... Счупи му една кост на врата.

— Кой беше полицаят?

— Не знам как се казва, Изи. Един грамаден червеносок бял, който ти се усмихва така, сякаш те обича, а после те удря по главата.

— И какво стана?

— Ченгето замъкна Марлон в полицейската си кола. И тогава долетя мистър Кейн и видя какво става. Каза ми да не се тревожа и потегли с колата си. След час се върна с Марлон.

— За какво преследваше ченгето Марлон?

— Бил се вмъкнал в една съседна къща и задигнал някакви златни украшения. По-късно разбрах, че градинарят го бил подвел. Казал му, че знае как да го направят, така че да не го хванат.

— И така ли свърши цялата работа? — запитах. — Просто пуснаха Марлон ей така?

Бети забеляза колибрите. Подобие то на усмивка отново се плъзна по устните ѝ.

— На следващата вечер мистър Кейн влиза в стаята ми пиян като свиня и размахва някакъв документ, който бил взел от полицията. Каза ми, че му струвало три хиляди долара. Беше дребен мъж с ръце и крака прекалено къси за тялото му. Казват, че дребните хора са най-злобни и отмъстителни, защото винаги си мислят, че хората им се присмиват... Носеше китайска роба, не беше завързана, и видях, че отдолу няма нищо. — Гласът на Бети беше спокоен, изпразнен от всякакви емоции. — Каза ми, че трябва да го направя щастлив или ще върне Марлон в затвора. Три пъти ме еба и после си тръгна. По някое време се върна и ме наеба пак.

— Ти не му ли се противопостави?

Погледът в очите на Бети ми беше достатъчен, за да преглътна въпроса си, но тя въпреки това ми отговори.

— Да му се противопоставя? Как? Да го ударя и сетне да видя как пъхват Марлон в затвора? Да го убия и после самата аз да отида в затвора?

Един бръмбар плъзеше по верандата. Пъстрото му тяло беше достатъчно тежко, за да издава стържещ звук при влаченето си по олющената боя. Крилцата му жужаха от време на време — ефимерен спомен за някогашен полет.

— На следващия ден идва с едни диамантени обици и ми казва колко много съжалявал. Взех ги, защото бях уплашена, че ще ме удари, ако отхвърля подаръка му. Такъв беше той. — Тя ме изгледа. — Говореше хубави неща и ако не му отговориш, изпадаше в бяс. Обикновено ми удряше плесник, преди да ме ебе, ако пропуснех дори и най-малката думичка. Но аз приех подаръците му и двамата с Феликс купихме пет къщи с това, което успяхме да получим за тях. — Злобата в гласа ѝ изразяваше сладко-горчивото чувство на отмъщението. — Спестявах за Марлон. Той не можеше да спастри и цент заради дяволските си коне.

— Чрез Одел ли се запозна с Феликс?

— Не. Феликс беше човекът, който ни докара с Марлон от Тексас. С него се знаем още оттогава.

— Каза ли на Феликс за Кейн?

— Не. Не исках да му казвам нищо. Но той го знаеше. Знаеше го, защото виждаше през мен като през стъкло. И това беше през цялото време, миличко. — Бети се залюля и движенията на тялото ѝ ми навяха мисълта за ритъма на нежелан секс. — Касандра, съпругата му, ме намрази. Но не смееше да каже нищо, защото той я биеше, ако само си отвореше устата. По едно време ѝ беше избил един преден зъб и не искаше да ѝ даде пари за зъболекар. Казваше, че била много грозна отвътре и затова заслужавала да бъде такава и отвън. Понякога биеше дори и мис Сара, ако се осмелеше да продума нещо. Беше същински ужас. Тичаше като побъркан полугол из къщата. На всички разправяше непрекъснато, че аз съм единствената, която обича. Че съм го докарвала до полуда. И че всичко, което правел, било заради мен.

— Родих му близнаци. Казаха, че били фратернални, защото изобщо не си приличаха. Отведе ме в Ню Мексико, така че да мога да ги родя, без никой да задава въпроси. Гуендолин я оставиха в къщата. — Внезапно чувство на вина забави речта ѝ. — Казаха ѝ, че майка ѝ е умряла и че са я оставили в къщата си в нейна памет. Тери го отпратиха, защото мистър Кейн не искаше никакви други мъже в къщата. Дори и едно малко момче. Накара Сара да изпрати Артър на училище с пансион, когато тя се върна.

— Как така не си могла да кажеш, че Гуен е твое дете?

— Той се боеше, че ще му излезе лошо име, ако се разчуе, че има цветнокожо дете, което е оставил да живее в къщата му. Такъв беше. Не искаше никой да има нищо. Но знаеше, че не може да я отведе някъде, че да не я виждам. Така че ни позволи... позволи ни... да бъдем приятелки. — Бети поклати глава. — Тя все ме питаше дали съм познавала майка ѝ. И аз ѝ разказвах измислени истории. — Това вече беше свръх силите ѝ и тя млъкна за малко.

— А Тери? Той знаеше ли за теб?

— Да, знаеше. Марлон му казал. Той го остави у Тайлорови и аз им изпращах пари, колкото можех да заделя. Дори понякога ходех да го виждам. Но никога не му казах, че Гуендолин му е сестра. Опитвах се да ги накарам да станат приятели, но бяха твърде различни. Гуен беше

нежна и искаше да се държи така, сякаш пие чай с кралицата, а Тери все гледаше да се сбие.

Бях изненадан и не бях. Вече бях приел, че Сара е майката на Гуен. Мислех си, че е била с някакъв чернокож напук на съпруга си и баща си. А Тери — е, Тери вече нямаше кой знае какво значение, след като беше мъртъв. И без това за оплакване беше халът на живите.

— Ти спомена, че Сара се била върнала. Откъде? — запитах след малко.

— Тя избяга с един мъж точно когато аз бях бременна. Рон Хоукс. Той беше градинарят, а тя беше глупачката.

— И се омъжи за него?

— Не мога да я обвинявам, Изи. Това стана преди мистър Кейн да се разболе. Той я биеше, правеше й какви ли не мръсотии. Вярно, повече на думи, отколкото с действие. — Бети сведе поглед към бръмбара.

— И градинарят ли е бащата на Артър?

Тя кимна и каза:

— Той затова е толкова сбъркан.

— Сбъркан ли? — Сигурно бях показал изненадата си, защото налетите с кръв очи на Бети се превърнаха в тесни цепки.

— Нямах това предвид. Той просто е като празен съд. Празен. В действителност в къщата никой не му обръщаше внимание. Майка му непрекъснато беше болна и все слабееше. Не знаеше дори как се гледат деца, така че през повечето време ги гледах двамата с Гуен. Оставях го да се върти около мен, когато чистех и така нататък.

— Къде е баща му?

— Не знам. Той го загази нещо и трябваше да се спасява. А мистър Кейн го намрази още откакто го хвана със Сара.

— Значи не му хареса, а? — Представях си как един богат мъж открива, че милионерската му щерка се чука в бараката с някакъв боклук.

Аз самият бях работил като градинар.

— Изрита я. Опитах се да го спра, но той не искаше и да чуе. — Бети изтри носа си с опакото на ръката. — Това уби Касандра...

Бети заплака. Почаках я да спре, но тя не спираше, така че се изправих и я прегърнах. Мощните й ръце обвиха врата ми и тя безсрамно и високо изплака:

— О, миличък! Миличък!

Мод се показа на вратата, разтревожена от шума, но когато видя Бети в прегръдките ми, се отдръпна.

Бети в прегръдките ми.

Години след целувката ѝ аз мечтаех за нея, жадувах я. И сега тя беше до мен, изпълнена със страст и зовяща за любов. Но не моята любов. Не мен.

Погалих гърба и главата ѝ. Плъзнахме се на пода на верандата и тя подгъна колене, за да мога да прехвърля ръцете си от главата върху краката ѝ; ласка на майка, а не на любовник. Майка, чието дете се е пробудило от ужасен кошмар.

Тя притихна. Дори заспа с глава, опряна на рамото ми. В съня лицето ѝ се подмлади и онова нахакано момиче от Пети район, което ме бе целунало на шега в онези кални улици, се появи отново. Тялото ми беше възбудено, но разумът ми бе притихнал. Точно в този момент ми хрумна, че може би Одел беше прав; може би ние винаги живеем в милосърдието Божие.

Това дълбоко проникновение ме накара да си запаля цигара. Звукът от драскането на клечката я разбуди.

— О! — Тя се надигна, подпирайки се на натъртената ми гърд.

И двамата произхождахме от едно и също място и време. Място, където ако се покажеш слаб, значи си просиш белята. Така че не казах нищо, само пафках цигарата си и гледах как въздухът танцува в следобедната мараня.

След три цигари тя продължи:

— Изпрати Гуен на училище в Европа, а когато беше вкъщи, я караше да прислужва... Но не му позволих да я пипне и с пръст. Казах му, че ако само се осмели да докосне момичето ми, ще го убия. — Заплахата ѝ бе изпълнена с чувство. Дори и в това си състояние тя не се предаваше. Нямах да изостави детето си.

— Защо остана толкова дълго при тях, Бети? — запитах. — Той не би могъл да направи нищо на Марлон след толкова години.

— Не можех да напусна, след като Каси умря. Там бяха Сара и бебето ѝ. Гуен нямаше да ме разбере, ако я вземех със себе си. Той повече не искаше да прави секс с мен, след като Каси се помина, а аз дължах нещо на тази жена.

— И ти го уби? — Това беше единственият въпрос, чийто отговор действително ме интересуваше.

— Не съм убивала никого.

— Онзи полицай, който е заловил Марлон, казва, че Албърт Кейн е бил убит.

— Не знам нищо за това. Последните години Албърт изнемощя много. Хранех го с овесена каша с лъжичка и го водех в банята. Когато Каси умря, Сара се върна и започна да обвинява Албърт за всичко. Не ѝ позволих да го наранява. Не исках да си съсипва живота заради него и злините му.

— Сара ли го уби?

— Не знам нищо за никакви убийства. И никого не съм убивала.

Нямаше какво повече да ми каже. Прекрачи едно стъпало надолу и настъпи бръмбара. Той изхрущя като строшен орех.

— Защо са убили Марлон, Бети? — попитах, но тя ми обърна гръб и влезе в къщата.

34.

Бети не се нуждаеше от помощта ми. Такива прости неща като истината или отмъщението не я интересуваха.

Какво можех да направя? Ако ченгетата бяха убили Марлон, нямаше съд, където да изслушат подобно обвинение. Единственото отмъщение, което можехме да получим, щеше да бъде лично — престрелка. Но аз не исках да убивам ченге.

Не можех да помогна на Бети, така че смених една невъзможна задача с друга.

Малката уличка се казваше Озма Лейн. Беше задънена, с наблъскани една в други къщички като кибритени кутийки, които щяха да бъдат действително впечатляващи, ако можеха да надраснат размерите си поне пет пъти.

На пощенската кутия пред червеникавокафявата фермерска сградичка с фасада на замък от приказките, с черни печатни букви пишеше „Мистър и мисис Теодор Микс и син“. Почуках по розовата врата и след малко една бронзова плоча на височината на гърлото ми хлътна навътре. Отвътре се показва хубавичко бадемовидно оченце.

— Кой е? — запита не много приятелски оченцето.

— Казвам се Хол — отвърнах.

— Какво искате?

Тя беше. Гласът ѝ се бе запечатал в мозъка ми точно както и последният стон на Бруно.

— Тед Микс тук ли живее?

— Не можете ли да четете?

— Трябва да говоря с него. — В действителност се надявах Тед да го няма, за да мога да разговарям със Суки.

— Е, няма го.

— Тогава може би вие можете да ми помогнете. Вие ли сте Суки Фриман?

— Аз съм мисис Микс, но нямам никакво време да слушам глупости. Децата се прибират скоро — каза тя и след малко добави, сякаш след размисъл: — С баща си.

— Не продавам нищо, госпожо. Работата е там, че получих писмо от един приятел, дето му викахме Двата пръста, защото имаше дефект по рождение. Та този приятел, той е в затвора, но скоро излиза, ми каза да предам на съпруга ви, че иска да говори с него за един техен общ приятел.

— Какъв приятел? — Суки си нямаше и представа, че Теодор може да си има работа с престъпници.

— Един мъж на име... — Щракнах два пъти с пръсти да демонстрирам слабата си памет. — Александър. — Видях как очите ѝ се разшириха двойно. — Реймънд Александър.

— Какво искате?

— Нищо, госпожо. Работата е там, че Двата пръста нямаше адреса на Тед, а в затвора, сама разбирате, няма телефонни указатели. Така че ме помоли да се отбия и да разбера дали Тед има желание да си кажат някоя приказка. — Демонстрирах ѝ най-приятната си усмивка.

Суки трепереше цялата от другата страна на вратата.

— Тед не познава този човек — каза тя.

— Кого?

— Онзи, когото казахте! — изкрещя тя.

— Кой от тях?

— Никой. Идете и кажете на онзи мъж, че тук няма човек на име Тед Микс.

— Защо да го правя, щом Тед не познава моя приятел?

Вратата се отвори. Суки Фриман беше гледка, която си струваше да се запомни. Беше изключително красива. Гладка кафява кожа и широко отворени устни, вечно готови за целувка. Беше с модерен домашен пенъоар и изящни чехли. Знаеше добре, че е красива, много красива, въпреки че беше само два следобед и тя още не беше облечена или гримирана.

— Влезте — каза тя.

Минах през коридорчето, което беше с размера на килер за метли, във всекидневната — килер без прозорци. Седнах. Имах чувството, че съм последвал някакво малко момиченце в кукления ѝ дом.

— Какво искате? — запита тя.

Тъканта на модерния ѝ пенъоар беше износена и овехтяла. Фигурата ѝ изпъкваше отдолу така, сякаш беше гола. За миг ми се стрелна мисълта, че мога да имам всичко в тази стая. Можех да притежавам съпругата на Тед и къщата му само срещу едно голо обещание. Обещание, стаено в тези устни.

Но аз не исках нищо от това.

— Пръстите ми каза нещо за някакъв си Алфред. Знаете ли къде живее?

Суки скръсти ръце под гърдите си и след малко, когато видя, че се възхищавам на изпъкващите очертания, вдигна ръцете си още по-нагоре и каза:

— Алфред беше.

— За какво говориш, момиче? — Не ми допаднаше това, което върша. Не ми допаднаше, но беше по-лесно, отколкото да погребвам убит човек или да се изправям лице в лице с командор Стайлс; беше по-лесно, отколкото да позволя на Плъха да ме убие, загдето съм му попречил да пръсне черепите на трима невинни мъже.

— Няма значение дали ме разбирате, или не. Само предайте на вашия приятел, че Алфред беше човекът, сторил онова, за което той си мисли. Кажете му, че Алфред Бродхоук събщи.

— Какво е събщил?

— Това не ти влиза в работата. Само кажи на твоя приятел...

— Задръж малко топката, сладур. Аз съм тук и ти ще си имаш работа с мен. След като искаш да изпълня поръчката ти, ще трябва да ми платиш таксата.

— Да ти платя?

Кимнах.

— Колко искаш?

— Първо ще ми кажеш в какво се набърквам, а после аз ще окача табелката с цената.

— Ти не знаеш нищо?

— Знам имената и че е нещо сериозно.

Суки облиза устни и хвърли през рамо поглед към вратата.

— Тед скоро ще се прибере. Защо не се срещнем утре някъде... другаде?

— Защото утре вече ще е прекалено късно. Защото утре вече може да ми лежат на съвестта трима души. След като не искаш да си имаш работа с мен, ще изчакам Теодор.

Суки хвърли още един поглед към вратата, после каза:

— Двамата с Алфред ходехме заедно... тогава. Той беше в църквата на чичо ми. Никога не ме е харесвал в действителност, но аз бях племенница на пастор и на него му се искаше да бъде част от това. Той самият искаше да бъде пастор. И затова излизаше с мен.

— Така ли? Че в това няма нищо лошо — казах.

— Да, но ние винаги се карахме. Той не искаше да прави нищо. Не можеше да се пристраши дори и за една целувка.

Поклатих съжалително глава. Какъв глупак. Суки не успя да сдържи усмивката си при този комплимент.

— Отне ми цяла седмица, докато го придумам да ме заведе да чуем Ти-боун Уокър в „Ейс Клъб“. Той не искаше да ходим, понеже там всички пиеха и гъмжеше от леки жени. Страхуваше се от тях. Така че не искаше да ме заведе и когато най-сетне успях да го склоня, поиска да си тръгнем още след първото изпълнение. Още нямаше единайсет, но той започна да мърмори за неделното училище и как нямало да може да погледне децата в очите, ако не си тръгнел веднага.

— Продължавай — подсетих я аз, сподавяйки една прозявка. Наистина бях уморен. Чак кокалите ме боляха.

— И после поиска да минем през онази алея, а аз не исках. И в този момент чухме изстрели. — От очите ѝ рукнаха сълзи. — И Алфред се затича да види какво става, макар че се опитах да го спра. Върна се и каза, че видял мистър Александър с револвера в ръка, надвесен над Бруно Инграм.

Суки плачеше. Разбирах я. Единственото нещо, което искаше тя, беше хубав живот, но светът не искаше да я остави на мира.

— Казах му да го забрави — продължи тя. — Казах му, че това е грижа на Бога, а не негова. Но той не искаше да слуша. Замъкна ме до един уличен автомат и изрови пет цента от портмонето ми.

— Какво каза? — запитах. — Какво каза Алфред на ченгетата?

— Как какво? Каза им за мистър Александър и Бруно Инграм.

— Но какви бяха точно думите му? Какво точно каза?

— Не помня. Нещо за Господ, че нямало да го остави на мира или нещо от тоя род.

Това беше всичко, от което се нуждаех. Хич не се чувствах добре. Суки ми бе съобщила това, което моят приятел искаше да знае. И бе сложила надгробния камък над трупа на Алфред.

— Петдесет долара — казах.

— Какво?

— Петдесет долара за доставянето на съобщението и за да не споменавам името ти.

Тя прерови всяко чекмедже и всички дрехи в къщата. После извади паничката с дребните монети. Събра тридесет и четири долара и двадесет и седем цента. Взех ги. Казах ѝ, че ще се върна за остатъка, но така и не го направих. Взех ѝ парите, защото този разход щеше да ѝ даде надеждата, че може би съм от честните мошеници и ще удържа на дадената дума.

Кой знае? Може би щях да го направя.

Тя дори ми даде и адреса на Бродхоук. Той живееше в една къщурка на Деветдесет и шеста улица. Използвайки камъни от брега, сухи треви и три гримирани кукли, той бе пресъздал в лявата част на буренясалия си двор сцената с раждането на Христос. В дясната половина бе конструирал триметров кръст от обрулени от времето оградни дъски. Кръстът бе подпрян на фасадата.

Когато доближих полегналото разпятие, забелязах, че по местата, където трябваше да са приковани ръцете, главата и краката на Христос, има разплескана червена боя.

По цялата предна врата бяха разлепени цветни картини от евтина илюстрирана библия с много лошо качество. Голгота с трите кръста, Мария Магдалина, Йоан Кръстител, Йона, коленичил до морето.

Отвори ми една почти беззъба възрастна жена.

— Вие ли сте мисис Бродхоук?

— Не, аз съм Ема Джаксън. — Тя се усмихна. — Но Алфред Бродхоук живее тук. Той ми е племенник. Живее с нас.

— Вкъщи ли е?

— Не, господине. Алфред е в църквата. Ходи там всеки следобед да помага на Бога. — Старицата посочи към двора. — Алфред направи всичко това. Той иска Бог да присъства всяка минута от всеки ден. На Бобо това не му се нрави много. Той казва, че яслите са за Коледа, а

кръстът за Великден и че Алфред трябва да слага тия неща само на тези две дати. Но Алфред твърди, че сме длъжни да помним всеки ден, че както има радост, така има и мъка.

— Бобо вуйчото на Алфред ли е?

— Не точно — каза тя. — Аз съм единствената роднина на Алфред на света. С Бобо живеем в свободен брак. Той работи в завода в Редондо. Може да ти сглоби всичко, което си разглобил, и да ти го направи още по-добро, отколкото е било. Гений е с машините, поне аз така мисля. Какво да кажа на Алфред?

— Нищо, госпожо. Нищо. Просто му кажете, че мистър Хол е бил тук. Чух за християнското му изкуство и исках да хвърля един поглед. Кажете му, че е много красиво.

Изпълнената с благодарност усмивка на Елма ме засрами. Тя разтърси ръката ми и почти я целуна.

Може би трябваше да поставят и една малка статуя на Юда, за да означават визитата ми.

35.

Горе-долу бях свободен човек. Бях изпълнил дадената ми поръчка. Бях намерил Бети и ѝ бях казал онова, което искаха да ѝ предадат. Ако някога се върнеше при тях, щях да си поискам възнаграждението. Ако ли пък не го стореше, е, с тази част от живота, свързана с броденето по улиците, беше свършено. Бети беше с приятели. Одел и Модрия също бяха наред, в известен смисъл, разбира се.

Аз щях да се покрия нейде, докато ченгетата сортират убийствата.

Марлон беше в земята.

А Плъха... е, не знаех за Плъха. Но поне знаех отговора на въпроса. Знаех, че мъжете, които подозираше, бяха невинни. Истината все трябваше да означава нещо.

Истината и Свободата; две велики неща за бедния човек, син на роби и бивши роби.

Ръката ме болеше. Усещах как инфекцията напредва по вените ми. Едно нещо поне беше сигурно — че човек не може да си избяга от Съдбата. Съдбата се върти както си иска и си скъсва задника от смях пред Истината и Свободата. Това са дребни и незначителни божества в сравнение със Съдбата и Смъртта.

Но аз още не бях мъртъв. Марлон беше мъртъв. Не знаех защо, но бях сигурен, че това има нещо общо с Албърт Кейн и завещанието му. Всичко, свързано с Кейн, вонеше. Той беше мръсник, обградил се със собствените си нечистотии. Но това не ме засягаше.

На тротоара точно пред къщата ми стоеше Сол Линкс. Беше се облегал на големия рожков и гледаше в земята. Носът му висеше почти до коленете. Когато паркирах, вдигна глава и се усмихна. Този път усмивката му беше искрена.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Връщането на визити е почтено занятие, мистър Ролинс. Вие поне не ме сварихте в къщата си. — Дъхът му беше богат на изпарения

от джин.

— Това го минахме вече веднъж, приятел. Сега ще си вляза в къщата, а ти ще се качиш на кафявата си таратайка и му слагаме пепел.

— Пистолетът ми в теб ли е? — попита той.

— Трябва ли ти? — изрекох заплашително.

— Те са готови да убият момичето ти, мистър Ролинс.

Нямаше нужда да ми го казва. Обърнах му гръб и тръгнах към къщата. Той обаче тръгна след мен и тихо каза:

— Става въпрос за завещанието.

Мигновено се извъртях и той почти падна в тревата.

— Не се бързай, приятел.

Мистър Линкс беше майстор на благите обноски. Вдигна хобота си към мен и очите му блеснаха.

— Пет минути — каза той и посочи вратата на къщата ми.

— Влизай тогава. Гледай само да не просрочиш.

Беше истинска тръпка да наля на дребния детектив водна чаша, пълна догоре с уиски.

— Няма ли да ми направите компания? — попита той.

— Още не. Та какво имаш да казваш?

Той се приведе напред и ме погледна в очите.

— Ченгетата се отбиха два дни след посещението ви. Искаха да знаят за Ходж и за някакъв момък на име Тери Тайлър, боксьор според думите им. Споменаха и Елизабет Ейди, така че прецених, че работата има нещо общо с вас.

— Разбрал си го още като са споменали за Ходж — казах.

— Не. Вършил съм доста работа за мистър Ходж.

— Аха. И какво? Какво общо има това със завещанието?

Линкс гаврътна остатъка от чашата си. Аз бдях, готов със зареждане номер две. Той потърка очите си и после така здраво стисна чашата, че се уплаших да не се строши.

— Влязох вътре с четиристотин долара заради този случай, мистър Ролинс.

Това навярно бяха много пари за Линкс. Той не беше от хората, притежаващи недвижими имоти или пари в банката. Беше от другите — онези, които винаги карат колата си с мигащо червено за бензина.

— Знам една жена, която работи в архивите в Сан Диего — каза ми той. — Тя пък си има приятел, който върши същата работа в

Бевърли Хилс.

Следях как уискито потъва между пълните му розови устни и си представях как изгаря гърлото му.

Той се огледа, сякаш за да се увери, че никой не се е промъкнал в къщата.

— Мистър Хоукс е подал молба за съдебна забрана на завещанието посредством Ходж. Адвокатът, представляващ завещанието, се казва Фреско. Стар приятел на Кейн. Кейн е завещал всичките си пари на Елизабет Ейди. Всичко. Къщата, железните брони от шестнадесети век, всичко. Всичко изглежда така, сякаш към края на живота си Кейн е започнал да изпитва угризения на съвестта. Сторил е доста злини на мис Ейди и иска да я обезщети.

— А те искат да я убият — завърших аз. Това не беше въпрос.

— Не само нея. Открих, че Тери Тайлър наистина е син на Ейди, а някъде в пустинята живее някакъв неин брат. За бога, и прислужницата е дъщеря на Ейди. Ако Елизабет умре, те са следващите в списъка.

— Никой не прави такова нещо... — Понечих да продължа „само заради парите“, но знаех, че не беше вярно.

— Тери Тайлър е вече мъртъв. — Линкс протегна чашата си за следващата порция.

Не казах нищо за Марлон.

— Значи мислиш, че Ходж е знаел всичко за завещанието и работи за семейството? — запитах, втренчен в дъното на чашата му.

— Ходж не е адвокат по недвижимите имуществата. Той е стар делови партньор на Кейн. Както вече казах, някакъв Фреско. — Дребничкият мъж примигна и поклати глава — първият признак на алкохолното опиянение. — Става дума за най-малко петдесет милиона долара. Парите, които Ходж може да измъкне от това съкровище, ще го осигурят за цял живот. Затова ме накара да търся момичето.

— Жената — казах.

— Какво?

— Тя е почти на петдесет години, приятел. Тя е жена.

Линкс се втренчи в мен. Не можеше да схване какво искам да кажа. Накрая се предаде и протегна ръка към бутилката.

Аз обаче му я издърпах изпод носа и попитах:

— Ще правим ли нещо?

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че не си дошъл тук само за да ми пълниш ушите с истории. Трябва да имаш някаква друга причина, освен да ми опустошаваш запасите от алкохол.

Линкс се отпусна на кухненския стол. Начинът, по който оглеждаше стаята, ми каза, че едва сега започва да осъзнава, че е пил прекалено много. После се облеци и бавно каза:

— Искам... да ми помогнете.

— За какво?

Той примига и пак се облеци. Като повечето пияни считаше, че ако мисли по-дълго, ще открие някое трезво решение на проблема.

— Трябва да е жената. Сара Кейн. Тя е единствената, която ще загуби всичко. Така че тя пръска големи пари и хората започват да умират.

— Защо да не е синът й? На мен ми изглежда, че се разбира отлично с Ходж. Може и да е той.

— Да-а — проточи той. — Да-а. Или е единият от двамата, или са и двамата. Остава ни сами да отидем при тях и да се изправим лице в лице. Да се опитаме да разберем какво става.

Мислех си за Марлон. За това как бил казал, че са го пребили ченгетата.

— Защо не отидем просто при ченгетата? — попитах.

— Да познаваш копой, на който можеш да се довериш? — изстреля той в отговор. Изумрудените му очи блестяха като на някакво змийско божество. — Вече има два трупа...

— Два?

— Албърт Кейн също е бил убит. Полицията е дала ясно да се разбере. А сега пък и това момче, Тайлър-Ейди. А когато става въпрос за толкова много пари, двамата с теб просто сме две мазни петна. Не. Искам да знам къде съм, преди да отида в полицията.

— Защо трябва да ме е грижа? — запитах. — Не аз, а ти идваш при мен. Всичко, което трябва да направя, е да кажа това на ченгетата.

— Как ще им обясниш тогава, че си търсил Тери Тайлър и после си се сбил с него точно преди да го открият мъртъв? А? Ченгетата вече ми го казаха.

Сол не се усмихваше. Не се опитваше да ми натрие носа. И аз го оцених, макар и да не взех заплахата му на сериозно. Не мислех, че

ченгетата могат да ме обвинят в нещо. Но се тревожех за Бети. Не исках да позволя на тези богати бели да я убият.

— Какво мислиш да правиш? — запитах Сол.

— Искам да отида в къщата им. Да говоря с госпожата. После ще видим. — Сол се изправи, сякаш даваше сигнал, че е време да потегляме.

Аз обаче вдигнах ръка.

— Задръж малко топката. Не мога да отида там.

— Защо не?

— Заради един мъж на име Стайлс.

— Командор Стайлс?

— Познаваш ли го?

— Вършил е много работа за Ходж. Веднъж, когато го бях загазил в Бевърли Хилс, ми помогна да си спася задника. Когато ме сграбчи, си стиснахме ръцете толкова силно, че ми счупи една кост. — Сол погали дясната си ръка. — Какво общо има Стайлс с теб?

— Ходж го пусна подире ми.

— О! — Едва сега усети ефекта на алкохола. Седна обратно на стола си, без да спори.

— Кафе?

— Да. Да.

Отидох до печката и сложих канче с вода. Когато водата завря, извадих буркан нескафе и лъжичка, и ги поставих пред него заедно с каничка за кафе.

— Мляко? Захар?

— Като добра жена — отвърна той.

— Каква по-точно?

— Черна и сладка.

Сол изгълта четири чашки кафе, докато накрая реши, че вече е изтрезнял.

Разбрахме се, че той ще кара моята кола, защото отзад имаше повече място за пребитите ми кокали.

Взех едно памучно одеяло от багажника, което да използвам като покривало, ако някъде го спрат за нещо. Разсъдих, че ако легна долу, покрит с одеялото, някое лениво ченге може и да не ме забележи.

— Отдавна ли се занимаваш с такава работа? — Исках да разговаряме в колата, за каквото и да било, само и само да не мисля какво правя.

— Достатъчно дълго — отвърна той. — Поне не ми се налага да превивам гръбнак и да целувам задници. Поне когато не ми харесва миризмата на нещо, мога да го изхвърля в кофата за боклук.

— Не съм казал нищо — протестирах аз.

— Не. Но ти виждаш, че аз нямам много. Обаче поне ми е останала малко гордост. Семейството ми не умира от глад и наемът се плаща навреме. И ако реша, че нещо не е наред, мога да направя опит да го променя. Не разчитам на заплата.

— Женен ли си?

— Да. Запознахме се в Джорджия, там служех. Тя работеше в телефонната централа.

Чух го как се изкикоти.

— Беше ли на война? — попитах.

— Във военната полиция.

Слънцето подскачаше по задната седалка. Сетих се, че никога не съм бил на задната седалка на колата си. В автомивката ги бях накарал да я изчистят с прахосмукачка, така че дори не я бях бърсал. Ето една част от живота и имуществото ми, а аз дори не я бях виждал отблизо.

— А ти? — запита Сол.

— Какво аз?

— Женен ли си?

— Бях. Навремето. Миналата година получих писмо, че щатската управа на Мисисипи е дала на жена ми развод.

— Лоша работа.

— Може и да е лоша, а може и да не е. — Мислех си за Суки, Бети и Мартин. Кой от тях водеше този идеален живот, с който се хвалеше Сол Линкс?

— Ето я и вратата — обади се след малко Сол.

Сгуших се под одеялото си и колата спря.

— Частна собственост — обяви нечий глас. Не бях сигурен дали не е мъжът от миналия ден.

Последва шумолене на документи и сетне гласът произнесе:

— Охранителна дейност, а?

— Да — отвърна Сол. — Семейство Насдорф искат нещо. Най-вероятно алармена инсталация против крадци за кучешката колиба.

Двамата се разсмяха. Някъде за минута се възцари тишина.

— А бе — започна пазачът. — Няма ли свободни места в компанията ви?

— За един добър човек все ще се намери местенце. Имаш ли визитна картичка?

— А... не, нямам у мен.

— Винаги трябва да имаш — изрече поучително Сол. — Така шефът ти разбира, че си надарен. Сега обаче всичко е наред, защото аз не съм шеф. Напиши си името, адреса и заеманата длъжност и ще ги взема на връщане.

— Благодаря ти, приятелю.

След като се отдалечихме достатъчно, аз се обадох:

— Защо мина през поста? Можехме да използваме страничните улички.

— Защото тук си имат система за наблюдение на непознати коли. И ако някъде зърнат такава, веднага звънят на поста да питат за нея. Там обаче вече знаят, че сме тук. Така че всичко е наред.

Измъкнах се изпод одеялото.

36.

— Да? Кой е? — запита Гуендолин Ейди през говорителя на вратата.

— Изи, Гуен. Ще ни пуснеш ли?

Върнах револвера на Сол, докато минавахме през портата.

— Заповядай, авер — казах. В другия си джоб държах един 32-калибров. Дребнокалибрена смърт.

Пред къщата имаше паркиран червен „Гъндърбърд“ модел 1957 година.

— О! — възкликна Гуен, щом видя, че сме двама.

— Трябва да поговорим, Гуен.

— Сара е много уморена, мистър Ролинс. Не мисля, че сте избрали най-подходящия момент да водите непознати. — Тя пристъпи пред вратата, препречвайки ни пътя.

— Важно е. Става въпрос за Бети и теб.

Тя не схвана какво исках да й кажа.

— Къде е Бети?

— Добре е. — Щастлив видях облекчението, изписано върху лицето й. — Мод и Одел се грижат за нея. Но Тери вече го няма.

До този момент за мен Гуендолин Ейди беше най-обикновено момиче. Но след като видях болката, която изпита за това диво момче, за което дори не знаеше, че й е брат, започнах да я уважавам като жена. И в същия миг проумях, че ще дойда за нея, ако оцелея. Представих си я как кара колело заедно с Перушинката по стръмния път покрай брега.

Тя отстъпи настрана и ние със Сол влязохме.

Артър и Сара бяха във вестибюла. И двамата с тъмни кръгове под очите.

— Какво има? — попита Сара Кейн. — Къде е Елизабет?

— Там, където е в безопасност от вас — отвърнах.

— Какво означава това?

— Означава, че сме дошли тук да си изясним нещата.

— За какво говорите? — пожела да узнае и Артър.

— Той иска да каже — вметна Сол, — че ние знаем всичко и ще отидем в полицията. Първо обаче искаме да ви дадем една последна възможност.

— А вие кой сте? — Светлите очи на Сара примигнаха срещу Сол.

— Сол Линкс, госпожо. Бях нает от вас посредством Калвин Ходж, докато в един момент не осъзнах, че ме използват като оръдие за убийство.

Сара се олюля и сграбчи Артър за лакътя. Гуен застана до тях. Те бяха единственото семейство, което познаваше, но без да знае, че и тя е от това семейство. Нали със Сара бяха сестри.

— Елате във всекидневната — каза Сара.

Последвахме ги по един дълъг коридор. Покрай стените му се издигаха редици рицарски брони, предназначени сякаш за джуджета. Дори и Сол се извисяваше над тях. Стигнахме една врата, пазена от двете страни от доста по-едри метални фигури.

— Какво е това? — запитах. — Да не са великани?

— След чумата — отвърна разсеяно Артър.

— Какво имаш предвид?

— Причината, поради която европейците са били толкова дребни тогава, е недостигът на храна. Не са имали достатъчно месо, протеини. След чумата е имало изобилие от крави, но почти никакви хора. Така че хората пораснали, а някои от най-големите облекли брони.

Не знаех дали е вярно, но като история си го биваше. Щях да се пробвам с нея при Джаксън Блу, ако имах късмета да живея достатъчно дълго.

— Заповядайте. — Гуен със замах ни въведе в една голяма стая.

Таванът се извисяваше поне на шест метра над главите ни. От него висеше полилей с големи кристални топки. Подът беше покрит с дебел белезникав килим. Стените бяха от светлокафяв мрамор. Това беше стая, за чието обзавеждане бяха отишли повече пари, отколкото аз можех да спечеля за цял живот. До стената в дъното стърчаха редица петметрови палми. Бяха на колела, така че да могат да ги изкарват лесно на слънце.

Седнахме на един тапициран с кожа диван, а членовете на семейството се пръснаха по столове, обградени с всевъзможни вълчи глави, кожи и какво ли още не.

— Е? — запита високо Сара.

— Знаем защо е бил убит Тери Тайлър — казах.

— Кой е Тери Тайлър? — попита тя.

— Знаете кой — отвърнах. Виждах как истината бавно изкрystalизира в очите ѝ.

— Да не е онова момче, което идваше да си играе с Гуен? — възкликна потресена Сара.

— Но какво общо има това с нас? — запита Артър.

— Артър! — Артър проследи погледа на майка си, отправен към Гуендолин, която хапеше долната си устна.

— Съжалявам — произнесе момчето. Изправи се и отиде до нея. Дори я прегърна.

— Съжалявам за момчето, но не виждам кое ви кара да мислите, че това има нещо общо с нас. — Очите на Сара възвърнаха строгостта си и се забиха дълбоко в моите.

— Но не е само той — казах. — Марлон Ейди изчезна, а Елизабет се крие, защото се страхува за живота си.

Поне успях да излича донейде арогантността от погледа ѝ.

— И всичко това е заради завещанието на баща ви — завърших аз.

Тишината беше повече от дълбока. Артър пусна Гуен. Тя седеше абсолютно неподвижна; само една жилка на гушата ѝ трепкаше, удържайки на бесния ритъм на сърцето.

— Вярно е, мисис Хоукс — обади се Сол Линкс. — Имаме причина да мислим, че Елизабет Ейди и най-близките ѝ роднини са наследниците на бащиния ви имот. Някой е убил баща ви и след това е разбрал за завещанието. Такъв е изводът ни.

— Ако... — Тя заекна за момент. — Ако... ако това е вярно, значи мислите, че съм аз?

— Вие убихте Тери — казах аз. — Сина ѝ. И сега остава само дъщеря ѝ...

— Не — произнесе Сара, протягайки ръка да ме спре.

— ... Гуендолин.

— Какво? — запита Гуен. Беше зашеметена.

— Не отидохме в полицията, защото не разполагаме с доказателства, а когато няма доказателства, няма и следствие. Но... — Сол се запъна поради липса на думи.

— Но ние знаем, че вие сте убили Тери и Марлон и че планирате да довършите и Гуен и Бети. — Бях бесен до такава степен, че ми идеше да измъкна пистолета, но се сдържах. — Но ние няма да ви позволим да го направите.

— Майка ми? Бети? — Гуен поклати глава.

— Да. — Изправих се. — Ти тук се отнасяш към тези бели така, сякаш те обичат, а те всъщност са коси, които косят твоите наистина най-близки като трева!

— Изи. — Сол се бе озовал до мен. — Успокой се.

— Но това е нелепо. — Сара Кейн също се изправи. — Да не би да вярвате, че Артър или аз бихме могли да убиваме хора просто така?

— Вярвам, че командор Стайлс е способен да го направи. Вярвам, че Калвин Ходж може да го направи.

— Вярно ли е това? О, господи! — Гуен закри с ръце лицето си.

— Не, миличко — изкреця Сара. Но когато я приближи, Гуен се дръпна.

— Аха, тя най-сетне прогледна! — Бях афектиран. Някаква дълбоко спотаена ненавист у мен внезапно бе намерила излаз.

— Не! — изкреця Сара. — Не е така! Ние само се опитвахме да помогнем на Бети.

— Но това за завещанието е вярно, нали? Вярно е, че Гуен е дъщеря на Бети, но вие никога не сте ѝ го казали. — Искях Гуен да го научи, да види истината.

— Искяхме само да поговорим с Бети. — Сара се разплака. — Тя избяга, а баща ми беше мъртъв...

— Според вас мис Ейди ли е убила баща ви? — запита Сол.

— Ами нали избяга. И после го намерихме мъртъв. — Сара се обърна към Гуен. — Точно затова Артър повика Стайлс. Баща ми беше работил с командор Стайлс навремето, а ние не искахме Бети да си има неприятности. Искяхме всичко да е мирно и тихо. Не беше, за да вкарам в беда майка ти, а за да я запазим от бедата. Аз нямам никакъв пръст в това да не ти казват нищо. Това го решиха Бети и баща ми.

— Бети ли уби Кейн? — Възбудата ми беше угаснала.

— Кой е баща ми? — запита Гуен.

Никой не проговори.

Точно в този момент звънецът звънна.

— Аз ще отворя — каза Гуен, намирайки известно успокоение в привичната роля на прислужничка. Изправи се и залитна към коридора.

Никой не направи опит да я спре.

— И така. — Сол започна да размишлява на глас. — Вие викате тук Ходж и Стайлс, за да ви свършат една, хм, гадна работа. Те обаче откриват, че вие сте разорена, че убиецът, ако изобщо е имало убийство, наследява парите. — Той издаде долната си устна и кимна, сякаш признаваше сложността на престъплението. — Ако е била само тя, ако е била единственият наследник, тогава всичко, което е трябвало да направят, е било да я очистят. Но след като тя има семейство, съдът би могъл да присъди лъвския пай на тях.

— Не! — Сара Кейн беше готова за следващия рунд. — Не! Не е така! Никога не бих причинила зло на Бети. Тя ми е като майка.

— Въпреки това би било логично — продължи Сол. — Разбира се, че би било. Ходж и Стайлс си искат своите дялове, а единственият начин да си ги получат, е като облекат цялата фамилия Ейди в дървени костюми. Не е необходимо да им го казвате изрично.

— Калвин дойде при мен едва след като татко почина — каза Сара Кейн. — Беше научил по някакъв начин за завещанието. Татко го беше изритал и си беше взел нов адвокат, своя стар партньор по бизнес, Бъртранд Фреско. Калвин каза, че е по-добре, ако открием Бети и си поговорим с нея. Това беше всичко, което исках да направя.

— Разбира се, разбира се, че това е било единственото. Вярваме ви. — Сол докосна ръката ми, за да ме включи в щедрото си доверие. — Но те са знаели, че тези хора ще предявят претенции към вашето съкровище. Те биха загубили всичко, което сте им обещали, да не говорим за шантажа, който биха им лепнали по-късно. Искам да кажа, ако наистина е имало убийство и после прикриване.

Бях длъжен да призная, че Линкс има изключителна логика. Но имаше нещо грешно, нещо, за което не бях сигурен.

— Бети ли уби баща ви? — запитах направо.

— Да.

— Как?

— Той се задушаваше. Страдаше страшно. Може би просто е искала да му помогне.

Мъката на лицето ѝ внезапно смъкна покрива на истината в сърцето ми. Взех решение, за което знаех, че щеше да ме вкара в гроба.

Болката сигурно се бе изписала по лицето ми, защото Сара разбра съвсем погрешно мъртвешката ми сериозност като нещо, свързано с нея.

— Виждате ли? Вие разбирате, мистър Ролинс.

— Не разбирам абсолютно нищо. Това, което искам да знам, е какво става. Защото ако вие сте се тревожили за Бети и семейството ѝ, защо не сте казали на Гуен всичко? — Потърсих с поглед Гуен, но тя още не се беше върнала.

— Щях да ѝ кажа. Щях. Просто за нея щеше да бъде такова сътресение... Разбирате, нали? Той бе направил всичко възможно Гуен никога да не научи за него.

— И защо така, мисис Хоукс? — запита Сол.

Тя го изгледа така, сякаш току-що се бе изпикал на пода.

— Тя е негърка. Той не можеше да позволи на хората да научат това, ако искаше тя да остане да живее в къщата. Това би било все едно че я припознава.

— Копеле — изсъска Сол през стиснатите си зъби.

— Освен това той не е можел да ѝ посегне, защото Бети веднага би се махнала — забелязах аз.

— Но защо тя просто не си е тръгнала? — недоумяваше Сол.

— Ние тук сме семейство, господине — каза Сара. — Тя се страхуваше. Всички в къщата се страхувахме от него. Той разполагаше с ужасно много власт. Бети не искаше да ни оставя двамата с Артър сами. Тя се грижеше за нас от деня, в който майка ми умря.

— Къде е момичето? — запита настойчиво Сол.

— Отиде да отвори. Може би е някаква доставка — каза Артър.

Забелязах, че лицето му е придобило зловещ зеленикав оттенък.

— Гуен! — извика Сара, после отиде до вратата и повтори: — Гуен!!

— Сигурно някаква доставка, мамо — обади се Артър. Беше застанал до едно барче от хром и стъкло, издадено от стената, и наливаше някакво питие.

— Нека да погледнем — каза Сол.

Изумих се колко си приличахме двамата с този внимателен дребничък мъж, който вадеше хляба си от подозрения. Подозренията

са едничката надежда на доведения до отчаяние.

Входната врата беше широко отворена, но Гуен я нямаше никъде; най-малкото не се отзоваваше на виковете ни. Нямаше я в алеята пред къщата, нито на ливадата.

— Хайде да се разделим — казах и измъкнах револвера от джоба си.

Сол също извади оръжието си.

— За какво ви са револверите? — запита Артър. Най-убедителният аргумент в полза на невинността му.

— Не знам дали си слушал внимателно, синко — казах му. — Но има хора, които искат чернокожата част от семейството ти да си отиде завинаги.

Артър тръгна със Сол покрай гръцките статуи, а аз и Сара свърнахме по алеята покрай къщата.

Алеята извеждаше до дълго бяло стълбище от мрамор, надвисващо над зелен лабиринт, изрязан в гъсти храсталаци. В центъра на лабиринта се намираше голяма бронзова статуя, наподобяваща атакуващ бик. Отвъд лабиринта се издигаше белокаменна къща, заобиколена от всички страни с плачещи върби.

— Това е къщата на Бети — изрече Сара; беше застанала толкова близо до мен, че шепотът ѝ прозвуча като любовен призив.

— Как можем да стигнем до нея?

— През лабиринта. Татко казваше, че лабиринтът е по-добър от всякакви ключалки, защото тогава никой не може да стигне до къщата ти.

— Освен ако не минеш направо през храстите. — Знанията ми по митология свършваха дотук.

— Но те са усилены с бодлива тел.

Лабиринтът беше красив. Деликатни бели цветя замаскираха нежно бодливата тел. Алейките бяха павирани с вулканични камъни. На всеки завой имаше малка метална статуя на насекомо със съвсем реалистичен вид. Термит, мравка или оса — всичките с размери на дребен пудел.

Когато за трети път се озовахме при термита, разбрах, че сме се изгубили.

— Не знаете ли как да се измъкнем?

— Аз никога не минавам оттук — каза Сара. — Татко понякога го правеше.

Мисълта за баща ѝ и Бети отново я хвърли в горчиви размишления. Този път реших да поемем вляво от термита и изведнъж стигнахме до меднозелена хищна богомолка. Тя се хилеше на разкрачения труп на Гуендолин Ейди.

Гуен лежеше по гръб. Полата ѝ беше запретната чак до кръста. Дупките от куршумите в гърдите ѝ и над дясното око бяха мънички. Вероятно от високоскоростни 22-калиброви куршуми, предпочитаното от професионалните престъпници оръжие... и от ченгета. Ръцете ѝ бяха разперени, а под ноктите ѝ имаше прясна кръв и парченца кожа. Беше се борила бясно с нападателя си. Блузата ѝ беше разкъсана.

Коленичих, вгледан в лицето на поредната невинна жертва. Очите ѝ бяха полуотворени. Сякаш се пробуждаше от дрямка. Допрях лице до устата ѝ да видя дали още диша. Физически бях много близо до нея, но не можех да се приближа духом, не можех вече да я възприемам, след като бе мъртва.

Неясен звук се изтръгна от устата ми. Хълцане или стон. Спомням си го, защото тогава, в онзи момент, не изпитвах абсолютно никакви чувства, и едва този звук ме накара да разбера мъката си.

Сара потресена се бе притиснала в храстите. Отидох до нея, прегърнах я и придърпах главата ѝ върху гърдите си. Дланите ѝ кървяха от бодливата тел. Спомних си как бях държал Гуен по същия начин.

Но това не беше помогнало.

Поведох я към къщата, говорейки глупости от рода на „Всичко е наред“ и „Всичко ще се оправи“. Оставих я на един стол в коридора и излязох да потърся Сол и Артър.

После забелязах, че тъндърбърда го няма, и затичах.

Намерих Сол сгърчен на предните стъпала, стиснал главата си с ръце.

— Цапардоса ме — каза той.

— Хлапето ли?

Сол кимна.

— Видях го как отпраши с тъндърбърда. После припаднах пак. Главата му пак клюмна към гърдите.

— Гуендолин е мъртва.

Сол мигновено забрави болката и скочи.

— Къде?

— Там, отзад. В оня шибан лабиринт.

— Сигурен ли си, че е мъртва?

Не му отговорих, а той не повтори въпроса си.

Сара още беше там, където я бях оставил.

— Какво ще правим? — възкликна, щом влязохме.

— Очаквахте ли някого? — попита Сол.

— Не. В четвъртък и петък обикновено идва Клементайн да помага на Елизабет и... Гуен... Трябва да се обадим в полицията.

— Не можем — казах.

— Защо да не можем?

Разбира се, когато в къщата ти се е случило жестоко убийство, веднага звъниш на полицията. Но не и ако ти си убиецът. А ако тя беше наела убиеца, дали би го накарала да дойде в къщата й?

— Знаете ли кой го е направил? — попитах.

Тя поклати глава. Ръцете й още кървяха от бодливата тел.

— Има ли някой, при когото да останете? — попитах пак.

— Да, горе във фермата.

— Можете ли да карате?

— Гуен кара — изрече обнадеждена тя, сякаш тази проста декларация можеше да върне обратно живота на бедното момиче.

— Нямате ли някакъв приятел? Някой, който да живее наблизо?

— Да, Бърт и Луиз Фреско.

— Това е адвокатът на вашия съпруг, нали така? Новият, когото е наел, след като е изритал Ходж. Приятели ли сте с тях?

— Бяхме преди.

— Преди баща ви да реши да направи онова, което според разбиранията му е било правилно, и да даде на Бети онова, което е било нейно — това ли имате предвид като казвате „бяхме преди“?

Не ми отговори. Просто стоеше и клатеше глава.

— Добре — казах аз. — Не можем да ви оставим тук. Не мисля, че някой се кани да ви застреля, но не можем да бъдем абсолютно сигурни. Така че им се обадете и ние ще ви откараме до тях. Той може да се обади на ченгетата — вдигнах пръст аз, — но вие го предупредете за Стайлс. Ще му кажете, нали?

Тя кимна едва забележимо.

Отиде до телефона и набра Фреско, но никой не отговори.

— Това не е на хубаво, Изи — каза Сол. — Трябва да я отведем някъде. Тук не е безопасно.

— Можем да я отведем в полицията. Или да повикаме такси да я закара там. А ние през това време вече ще сме се върнали в Лос Анджелис. — Мислех си какво ли ще каже детектив Луис, когато чуе, че съм присъствал на сцената на още едно убийство.

— Не мога да отида в полицията — каза Сара.

— Защо? — попитах.

— Просто не мога.

— Къде искате да отидете?

— Искам Бети — каза тя като малко дете, което иска да е с човека, когото обича най-много на света.

И тогава разбрах, че Сара Кейн не иска да убива Бети.

— Добре, но искам да ви задам един въпрос, преди да тръгнем. Какво става с момчето ви?

— Защо ме цапна? — добави Сол. — Защо побягна?

— Не знам — отговори Сара Кейн. — Може би се е уплашил. Артър открай време се бои от всичко. А вие държахте револвер и...

— Сол... — опитах се да го спра. И изведнъж почувствах, че по някакъв начин бяхме станали приятели. Зависими един от друг, близки.

— Какво ще кажете за себе си и Рон Хоукс? — продължи Сол.

— Какво общо има той с тази работа? — Сара Кейн може и да страдаше, но ненавистта към съпруга ѝ не бе намалила силата си.

— Ходж ми каза, че братът на мис Ейди бил приятел на съпруга ви. Че движели заедно. Когато ми даде името на Джоунс, ми каза, че трябва да потърся и Хоукс.

— Какво знаете за това? — запитах жената. — На Артър направо му призля, когато споменах името на баща му. Чак загуби дар слово.

— Не съм виждала Рон Хоукс от девет години — каза тя. — Артър има нужда от баща, но той всъщност не знае какво представлява този човек.

— А какво представлява той? — запита Сол.

Вместо да отговори, тя отправи поглед към дългия проход с рицарските брони.

— Къде може да е отишъл Артър? — попитах.

— Не знам — излъга Сара Кейн.

37.

Одел и Модрия не бяха щастливи да ни видят, но какво можеха да кажат? Бети я нямаше при тях. Одел каза, че Феликс бил дошъл и я отвел в дома си. Мод хвърли поглед към Сара, отведе я в спалнята да си откъдне и остана с нея.

Обадих се на Примо само да разбера как са децата. Мофас беше там и искаше да ми похърка малко по телефона, но аз го отрязах. Имах прекалено много неща за обмисляне.

Когато накрая пуснах телефона, Сол ме хвана за рамото и ме изведе на верандата.

— Остави ме за малко насаме с мисис Хоукс, Изи — каза той.

— Защо?

— Мисля, че знам как да поговоря с нея, но трябва да сме насаме.

— За какво става дума?

— Нещо лично.

Влязох и казах на Одел:

— Мисля да намина до Мартин. Със Сол няма да имаш проблеми. Само ще си погука с дамата на четири очи.

Одел ми се усмихна с тъга.

— Мартин е много зле, Изи. Не мога вече да издържам гледката на страданията му. Всички останали хора, дето страдат, мога да ги приема, те поне имат някакъв шанс. Единственото, което има Мартин, е мъката си. Всеки ден ме моли да го убия. Да му дам някаква отрова, от която няма да го боли. Това е жива мъка, Изи.

— Светът е пълен с мъка, Одел. Толкова пълен, че чак прелива.

— Но човек като Мартин е прекалено добър, за да заслужава подобна съдба.

Виждах как се къса сърцето му.

Толкова хубаво беше, че отново мога да виждам сърцето на стария си приятел.

Пий не искаше да ме пусне в къщата, но отстъпи, когато Мартин с нечовешки усилия се измъкна от стола си и се дотътри до вратата. И двамата му помогнахме да излезе на верандата. Този ден изглеждаше различен, като че ли състоянието му се бе подобрило, но в първия момент не можах да разбера на какво се дължи. После видях дрехите му — бяха му се лепнали по врата и кръста. Джинсите бяха малко хлабави, но останалото беше наред.

— На малкия Уилис са — каза той, когато видя недоумението ми. — Синът на Пий от Уили. На единайсет е. Дрехите му бяха в куфара и ми станаха. — Мартин вдигна ръка и се възхити на карирания дълъг ръкав на фланелената си риза.

— Къде е Уилис? — попитах.

Пий вече бе влязла в къщата на хлад.

— Когато Пий видя, че още се ненавиждаме, а моят край все не се вижда, го накара да се махне отгук и да си намери работа.

— И какво работи?

— Разпоредител в кино „Болдуин“. И в някаква закусвалня.

— Мога ли да направя нещо за теб, Мартин? Искам да кажа, имаш ли нужда от мен да се погрижа за нещо?

— Искам да умра, Изи. Не мога вече да издържам.

— Боли ли?

Той кимна.

— Не е толкова болката. Това е сива смърт.

— Какво искаш да кажеш? — Отново бях малко момче в краката на един мъдър майстор.

— Тя е в костите ми, Езекиил. Разяжда ме като някакъв червей. Жив.

Хванах ръката му и той ми беше благодарен, но аз знаех, че щеше да ми е далеч по-задължен, ако прекърших пилешкия му врат.

Говорихме още петнайсетина минути, докато заспи. Но дори и тогава не си тръгнах. Не исках да пусна ръката му. От време на време очите му се отваряха и той стискаше пръстите ми. Няколко пъти животът ме бе изправял пред жесток избор, но по-жесток от този нямаше да имам никога, сигурен бях в това.

Когато се събуди, се приведох над него и го целунах, после прошепнах една магическа формула в ухото му.

— Какво? — запита ме той.

И аз му го повторих. И после още веднъж, за последен път.
Тръгнах си, без да се сбогувам с Пий.

38.

Сол седеше на масата в трапезарията и нагъваше сандвичи с шунка, зеле и подсладени лимонови резенки. Мод стоеше зад него щастлива, че опустошават запасите ѝ.

Сара Кейн също седеше на масата. Беше пепелявосива и пребледняла. Блюдото пред нея бе недокоснато.

— Изи. — Сол вдигна глава и вилица, с набодено на нея зеле. — Мисис Хоукс има да ни каже няколко доста интересни неща за Артър и навиците му.

— Артър не е сторил нищо лошо — изплака тя.

— Не съм казал такова нещо — опита се да избърбори Сол с пълна уста. — Казвам само, че през нощта, когато Албърт Кейн е починал, Артър се е прибрал късно с Марлон Ейди и Тери Тайлър.

— Какво?

— Това, което чу — изрече с присмехулна ирония Сол. — Според теб какво са правили там Марлон и Тери? А?

— Не знам — отвърна Сара и отблъсна чинията.

— Мила, трябва да ядеш — обади се Мод.

— Просто не мога.

— Но как изобщо се е запознал с тях Артър? — попитах.

— Сигурно Рон ги е свързал — каза тя. — В известен смисъл Марлон и Рон бяха приятели. Искам да кажа, че се движеха заедно. Рон е грубиян, мистър Ролинс. Той обича да изблъсква хората от пътя си. Марлон всъщност беше много мек човек. Винаги съм подозирала, че баща ми го е подучил да натопи Марлон. Това беше преди да научи за мен и Рон.

— Бети знаеше ли, че Марлон е бил там? Искам да кажа, през нощта, когато баща ви е бил убит?

Сара само разтърси глава.

— Знаете ли къде е Артър? — запитах.

Тя не отговори.

— Слушайте — произнесох аз. — Не сте длъжна да ми казвате къде е, но ми направете една услуга. Обадете му се. Предайте му, че знам, че е бил там с Марлон и Тери. Кажете му, че ще му помогна, ако мога. Ще го направите ли?

Стори ми се, че кимна.

Отпуснах се на стола и се замислих за възможностите.

Може би Артър бе убил дядо си, защото е бил него или майка му, или Бети. Може би Марлон го беше убил.

Но това не ме вълнуваше. Доколкото знаех, полицията дори не беше обявила официално случая за убийство. Единственото, което жадувах, беше Бети да оцелее. Не можах да спася брат ѝ или децата ѝ, не можах да спася Мартин. Но може би щях да успея да спася Бети.

Спряхме пред тюркоазната къща.

Когато никой не отговори на почукването ми, извиках силно:

— Отвори, Бети! Аз съм, Изи Ролинс. Хайде, отвори. — Обзе ме внезапна паника. Юмруците ми се свиха конвулсивно. Най-големият ми страх беше да не заваря Бети просната на пода зад вратата също като всички останали трупове, които имаха връзка с нея — с разтворени крака, без мозък, без зъби. Мъртви.

Когато най-сетне вратата се отвори, бях готов за какви ли не страшни гледки.

Но не и за съвсем спокойния Феликс Ландри. Беше облечен в тесни кафяви панталони и бяла копринена риза.

— Не сте добре дошли тук, мистър Ролинс.

— Трябва да поговорим с Бети. — Изговорих думите бавно и разчленено, за да разбере какво му казвам.

Той извърна глава и каза в коридора:

— Искаш ли да видиш мистър Ролинс, миличка? — Не чух отговор, но той се обърна към мен и заяви: — Бети не иска да ви вижда.

Опита се да затръшне вратата, но ръката ми се стрелна и я задържа. Феликс беше с моя ръст, но доста по-слаб. И въпреки това ме сграбчи. Озъби се и изръмжа.

Изревавах, когато ноктите му се забиха в ръката ми. С крайчеца на окото си зърнах Сол да посяга към револвера си. Блъснах Феликс в

гърдите, той политна назад и вратата широко се разтвори.

— Гуендолин е мъртва! — изкрещях и се втурнах в къщата.

— Не — изкрещя Бети от дъното на коридора. — Не, не, не, не, не!

И се тръшна на пода.

— Бети! — изкрещя Феликс и затича към нея.

Сол и аз спряхме до вратата.

— Не! — изплака Бети и халоса Феликс по челюстта. Той се просна по гръб и се загърчи.

— Неее — крещеше Бети, подбелила очи. Започна да дере гърдите си, разкъсвайки ризата си. Едрата ѝ гръд, която сякаш никога не бе кърмила дете, изхвъркна. Пристъпих и се опитах да я закрия, но успях само да я сграбча като някакъв жаден любовник. Накрая се предадох.

— Аааа, ооо! — реवेशе тя. Затича из стаята, преобръщайки мебелите. — Неее! О, Господи! — Блюда и съдини полетяха по пода.

Затичах се да я сграбча отзад.

— Неее!

Успях да я спра пред едно високо огледало, вградено във вратата към малката ѝ спалня. И двете ѝ гърди бяха изскочили и тя се бореше със силата на майка, воюваща за живота на детето си. Успях да издърпа едната си ръка и замахна с една порцеланова чаша, до която успях да се докопа. Огледалото се напука на хиляди късчета — за частица от секундата образите ни застинаха в хиляди миниатюрни шаради — и после рухна в блестяща купчина на пода. За миг ми се стори, че съм видял отражението на съсипаните ни съдби.

— Пусни ме! — закрещя тя. — Пусни ме!

Изпълних молбата ѝ.

Сол отстъпи до стената. Феликс се изправи за момент и в следващия миг отново рухна на пода.

Бети заскуба и заразпаря възглавниците на дивана; стаята заприлича на бойно поле.

— Бети! Спри! — изрева нещастният Феликс.

Бети се извърна към него. Уплаших се да не го халоса повторно.

— Става дума за дъщеря ѝ! — изкрещях му. — Мъртва е!

Феликс млъкна. Крясъците на Бети преминаха в хълцания и тя рухна на колене на пода.

Сол коленичи до нея, а аз отидох до Феликс и му казах, че Гуендолин е убита.

Вдигнахме Бети и я отведохме в спалнята. Феликс я съблече и ѝ сложи нощница. Обгради главата ѝ с възглавници и застана до леглото. През цялото време Бети въздишаше и бърбореше нещо неразбрано. Не различавах думите, но знаех какво казва.

— Ще отида да направя чай — обади се Феликс.

Беше изминал почти половин час, откакто бяхме влезли в къщата.

— Иди — казах му.

— Вие двамата по-добре си тръгвайте — каза той прегракнало.

— Трябва да разговаряме с мис Ейди — каза Сол. — Трябва да разберем какво ѝ е известно.

— Какво значение има — въздъгнах. — Кой го е грижа какво се е случило?

— Няма ли да си тръгвате, момчета? — повтори Феликс.

— Мандалото ще хлопне всеки момент, Изи — каза Сол. — Загазили сме с двата крака.

Не беше лъжа.

— Тя има нужда от сън — каза Феликс.

— Виж какво — повиших аз глас, сякаш се обръщах към цяла тълпа. — Трябва да говорим с Бети. И ще го направим. Когато свършим, ще те оставим на мира. А сега, ако искаш да присъстваш, нямаме нищо против, но ние трябва да говорим с нея на всяка цена.

Той ни изгледа и излезе. Сигурно за да направи чай.

Бети лежеше умиротворена на леглото сред дузина възглавници. От очите ѝ струяха сълзи.

— Бети — казах аз.

— Тя е мъртва, Изи.

Стиснах ръката ѝ.

— Бяха ли Марлон и Тери при теб през нощта, когато Албърт Кейн умря? — Не исках да ѝ задавам този въпрос, но нямах избор.

Бети погледна настрани и поклати глава в знак на отрицание.

— Сигурна ли си? А при някой друг? Бяха ли в къщата?

Не ми отговори. Дори не помръдна.

— Бети трябва да открием човека, убил децата ти — казах. — Той може да тръгне и подир теб.

— Аз и така съм мъртва. Той вече ме уби.

— Тогава ни кажи какво се случи, за да можем да го заловим в твоя памет — каза Сол.

Не разбрах какво точно искаше да каже с тия думи, но Бети, изглежда, разбра.

— Онази нощ Марлон и Тери дойдоха с Артър. Аз тъкмо се приготвих да си лягам. — Бети се оглеждаше, сякаш не знаеше къде се намира. — Но дочух нещо и излязох на стълбището, и ги видях да идват.

— Те видяха ли те? — попита Сол.

— Не. А аз се уплаших, защото изглеждаха много сериозни. За пръв път виждах Артър да стъпва като мъж. Нали знаете, той е още момче. И по-късно, когато отидох да видя Албърт, той вече беше мъртъв, с възглавница върху лицето.

— И ти побягна, за да ги накараш да си помислят, че си била ти? — Знаех, че това е била единствената причина.

— Казах на Феликс, че съм взела отпуск. Разбираш ли, обадих се на Одел само заради Тери. Имах нужда от някой, който да го погребее.

— Знаете ли къде можем да открием Артър, мис Ейди? — запита Сол с гласа на погребален агент.

— Може да се е укрил в скривалището си. — Погледът ѝ бе отправен към стената.

— Къде е то, мис Ейди? — продължи Сол.

— Артър вземаше чековете на майка си и плащаше наем за една къща в малката Санта Моника.

— Той ли ти каза? — попитах я.

— Хазаинът се обади преди около година и искаше да говори с мис Кейн. Но нея я нямаше. Казах му, че чекът, който му е дал Артър, си е съвсем редовен. И по-късно, когато го запитах за това, той ми каза, че се нуждаел от такова местенце, за да се уединява.

— Сара знаеше ли?

— След някое време той ѝ каза. Каза, че искал да пише поеми на спокойствие.

Каза ни телефонния номер и адреса. Обадихме се. Никой не отговори, така че двамата със Сол потеглихме за западен Лос

Анджелис.

Качихме се до апартамент номер тридесет и девет, но никой не отвори. Така че слязохме до апартамент номер едно, жилището на домоуправителя.

Беше толкова висок, че му се наложи да приведе глава, за да се покаже от вратата.

— Да? — запита с приятен глас. Дори и да беше изненадан от гледката на бял и чернокож мъж заедно пред вратата си, не го показва.

— Мистър Манети? — Сол се усмихна, вдигнал глава към тавана.

Не бяхме обсъждали как да подходим към този човек, но беше логично Сол да поема инициативата, щом имаме работа с бели.

— Да?

— Казвам се Хауърд, а това е моят колега мистър Гродин. Тук сме, за да вдигнем едни мебели от наемателя ви, мистър Кейн.

— Артър Кейн ли? — Домоуправителят опря ръце в касата, сякаш се канеше да я изтръгне от стената.

— Да. — Сол се усмихна. — Случайно да знаете дали ще се прибере скоро? Нали разбирате, ще загубя цял ден плюс половината надница на мистър Гродин, ако не си свършим работата.

— Съжалявам, не знам. Двамата с баща си отпътуваха преди около половин час.

Баща му?

— Баща му? — запита Сол.

— Да. Защо?

— Нищо. Бяхме се уговорили баща му да ни плати.

— Съмнявам се, как бяхте... мистър?

— Хауърд.

— Да, съмнявам се в това, мистър Хауърд. Мистър Хоукс не прилича на човек, способен да си плати дори чаша кафе, а оная таратайка, жълтият му студейкър, е просто купчина изгнили ламарини.

— Студейкър ли? — Някакво предчувствие стегна гърдите ми. — Жълт ли казахте?

— Боядисан също като такси.

— Хайде, приятел — казах на Сол. — Да тръгваме.

— Хей, къде се разбързахте? Какво става? — разтревожи се домоуправителят. — Кой сте вие, момчета?

Нас обаче вече ни нямаше. Скочихме в колата на Сол и потеглихме с пълна скорост към къщата на Одел.

39.

Споделих със Сол страховете си. Колкото повече споделях, толкова повече той натискаше газта. Стигнахме за по-малко от половин час.

В първия момент гледката на познатия студент-бейкър пред къщата на Одел ме успокои; поне не бяха успели да се доберат до Бети. После обаче изпаднах в паника от това, на което можех да стана свидетел в къщата: Одел и Мод разфасовани и струпани на купчина на пода.

Когато се втурнах през входната врата, вече бях планирал жестокото си отмъщение.

Всички бяха тук. Одел и Мод с чашите кафе в скута си, седнали на дивана до Сара. Артър, седнал на един стол с права облегалка, и до него застанал Хуйовата глава. Усмиваше се и говореше нещо.

Обърна се към мен с блестящи от веселие очи и викна:

— О, здравей! Изненадан ли си, че ме виждаш тук?

Стоеше зад стола на Артър. Усмивката му беше толкова широка, че замрях на място като парализиран. Видях го да измъква пистолета от задния джоб на панталоните си, но не можах да реагирам.

— Внимавай! — изкрещя Сол и се хвърли към мен с протегнати ръце.

Сега като си мисля за това, може би е било грешка. Хуйовата глава, известен и като Роналд Хоукс, по всяка вероятност нямаше да стреля. Просто искаше да изравни резултата. Но Сол ме блъсна и в този миг револверът на Хуйовата глава изгърмя два пъти. Първият куршум удари Сол в рамото и го завъртя, вторият го улучи в гърба. Артър скочи от стола още при първия изстрел, жените запищяха. Хоукс за секунда обърна глава към тях.

Това беше мигът, от който се нуждаех. Плонжирах, улових опразнения стол за краката и замагнах силно нагоре, докато още бях на пода. В момент на паника Хоукс стреля по стола, преди той да го блъсне в брадичката. Скочих и го халосах още три пъти, докато се свлече в безсъзнание на пода.

Издърпах револвера от безволевата му ръка и изтичах до Сол. Очите му бяха отворени като на мъртвец, но в гърлото му се чуваше бълбукане. Извих главата му, стиснах го за носа, поех дълбоко дъх и започнах да му правя изкуствено дишане.

— Извикайте линейка! — изкрещях между две вдишвания.

Под дребничкия мъж се събираше локва кръв. Сара Кейн ми донесе възглавница, която да пъхна под главата му, но аз я положих под него, надявайки се по този начин да блокирам раната на гърба му.

Дълбоко вдишване, издишване, натиск. Дълбоко вдишване, издишване, натиск.

Жените и Артър ахкаха и пищяха. Одел повика линейка. Изведнъж Хоукс скочи. Одел се опита да го спре, но белият го блъска на пода и хукна към вратата. Револверът му беше в джоба ми, но в момента най-важното за мен беше Сол. Не можех да се тревожа за убиеца, след като в ръцете ми издъхваше един живот.

Всички крещяха като побъркани, но аз продължавах работата си. Продължавах, дори и след като ми се зави свят, но не пропусках дъх. Не знаех дали Сол е жив, или мъртъв, но дори и това нямаше значение.

Някой сигурно бе извикал полицията, след като бе чул изстрелите, защото ченгетата пристигнаха преди линейката. Артър не можеше да продума, но Мод описа колата, с която бяха дошли. Сара им даде името му. Накрая един от полицаите взе и моето, докато другият говореше с полицейския участък.

Скоро дойде и линейката плюс още три полицейски коли. Хората започнаха да излизат от домовете си да видят за какво е целият този шум.

Не беше никакъв проблем да се вмъкна в колата и да потегля. Никой не ме бе помолил да остана.

Знаех как разсъждават полицаите (поне така си мислех). Ако им бях казал за къщата, където отиваше той, щяха да ме пъхнат зад решетките. Нямаше да хукнат веднага натам, защото никога не слушат приказките на престъпника; а всички чернокожи бяха престъпници.

Така че натиснах педала до ламарината. Карах като луд с револвера на Хуйовата глава, затъкнат в колана ми.

Пристигнах заедно с две полицейски коли. На бордюра имаше един буик, блокирал пътя на прашния студебейкър. Спрях от другата страна на улицата и чух мъжки писък, нисък и панически. После се раздаде серия изстрели, най-малко пет, и ченгетата започнаха да се придвижват бързо и предпазливо по уличката покрай страничната стена на къщата.

Израчах две минути и ги последвах. Полицаяте стояха в дъното на уличката, сред половин дузина преобърнати контейнери за смет. Революерите на всички бяха прибрани в кобурите.

Знам, че трябваше да си тръгна. Но вече преливах от ненавист. Приблжих се. Сред пръснатите боклуци лежеше Хуйовата глава. Ръцете и краката му бяха разперени, а ризата му бе придобила вишневочервен цвят от кръвта. Главата му бе килната на една страна.

— Предупредих го да спре — тъкмо произнасяше командор Стайлс.

Разговаряше търпеливо с един униформен полицаи, който драскаше в бележника си.

— Чух съобщението за издирване по радиото. Работа в Бевърли Хилс, но бях слязъл тук да купя нещо за рождения ден на сина си. Нали знаете какви са магазините в градчето... — Той не завърши изречението, защото ме забеляза над стената от сини рамене.

Полицаят, който си водеше бележки, също ме забеляза.

— Хей, ти! Какво правиш тук?

— Ами дочух суматохата и дойдох да видя какво става. Не знам нищо. — Бях никой и нищо.

— Видя ли нещо? — запита полицаят.

Погледът ми обаче беше отправен към командор Стайлс.

— Не, сър, просто ви последвах, след като пристигнахте.

— Е, тогава махай се. Изчезвай оттук.

Дръпнах се няколко крачки назад, без да се обръщам, с поглед все така впит в очите на Стайлс. Той ми се усмихна.

40.

Заварих Мод и Одел сами.

— Линейката откара приятеля ти в „Темпъл“, Изи. Мис Кейн и момчето отидоха с тях — каза Мод. — Не изглеждаше много добре.

Болницата „Темпъл“. Мястото, където жена ми бе срещнала любовника си, стария ми приятел Дюпре Бушар. Мястото, където беше родено единственото ни дете, Една. Цялото място излъчваше атмосфера на лична трагедия.

Дежурната на рецепцията ме препрати в интензивното отделение. Отидох при сестрата на отделението, възрастна мексиканка, и запитах за компаньона си.

— В критично състояние е — каза тя. — Сега е в операционната. Семейството му чака в дъното на коридора.

Тя ми посочи къде и аз тръгнах. През целия път до болницата си мислех за Сол, тревожих се за белия мъж, който бе рискувал живота си заради мен. Бях силно изненадан да видя Сара Кейн и Артър, седнали в коридора пред една врата с надпис „Интензивно отделение“. Няколко седалки по-нататък млада чернокожа жена държеше бебе. Още една трагедия — помислих си. — Вероятно брат ѝ или приятелят ѝ са заклани в Комптън или Уотс заради десет цента или чужда жена.

— Мистър Ролинс... — почна Сара Кейн, щом спрях до тях.

— Какво правите тук? — Прииска ми се да я зашлевя.

— Дойдохме... дойдохме заради мистър Линкс.

— Защо ви е грижа за него? Вие дори не го познавате.

Сара Кейн се поколеба и аз разбрах защо е дошла.

— Страхувате се да не каже нещо, а? — попитах. — Боите се, че ще каже за Артър, Тери и Марлон.

— Не е това. Не.

Исках да изпадна в бяс. Жадувах да я ненавиждам, но не можех. Всяка жена има правото да защити детето си.

— Получихте развода, който искахте.

— Мъртъв ли е? — Тя ме докосна по лакътя.

Кимнах.

— Артър — произнесе мис Кейн с делови глас.

Младата чернокожа жена наблюдаваше операционната, но от време на време ми хвърляше по някой поглед.

Артър се приближи. Сякаш бе израснал за последните няколко дни.

— Да, мамо?

— Баща ти е мъртъв, Артър. Мъртъв. — Гласът на Сара Кейн беше изпълнен с чувства. Тържество поради смъртта на човека, когото така силно бе ненавиждала; и дълбока тъга за сина и за самата нея.

Артър, от своя страна, беше напълно безучастен. Виждах в очите му как всичкото това насилие и ненавист в живота му бяха изковали в него мъжа. Мъж, който никога нищо нямаше да даде от себе си.

— Кажу ми мистър Ролинс онова, което сподели с мен — нареди ми Сара. Очевидно не си даваше сметка за настъпилите в сина ѝ промени.

— Но, мамо, дали е разумно?

— Този човек рискува живота си.

Проста декларация. Аз бях носител на „най-лошите“ новини, които някога бе получавала, и поне за момента се бях превърнал в най-добрия ѝ приятел. Тя би споделила всичко с мен, би ми казала всичко, защото бях докоснал най-съкровениите струни на желанията ѝ. Аз бях източникът на възторга ѝ.

— Татко ме събра с Марлон. — Артър започна разказа си съвсем делово, без никакви увъртания или увертюри. — Каза на Марлон как дядо го принудил да подтикне Марлон за онази кражба и какво направил на леля Бети, след като Марлон го отвели. Каза му, че дядо бил бащата на Гуен и Тери. Каза, че Гуен може да бъде свободна едва след като дядо умре. После ми каза да подправя един чек за Марлон, „като репарации“, така каза, и аз трябваше да ги пусна, него и Тери, в къщата онази нощ. И след като го направих, той ми каза да се обадя на ченгетата, даже ми даде номера. Не знаех какво се канят да направят.

— Ченгето, на което се обади, Стайлс ли беше? — попитах.

Артър кимна.

— Кой ти каза за него?

— Татко.

— Той познаваше ли се със Стайлс?

— Да. Дядо изпратил Стайлс да предупреди татко да не се мярка вкъщи, но те се сприятелили. Работеха заедно.

— Кой ти каза за завещанието?

— Калвин Ходж — обади се Сара. — Разбрал го е по някакъв начин и ни каза, че е по-добре да се споразумеем с Бети.

— Страхотна сделка — казах аз. — Калвин ли насъска ченгетата подир мен, когато си тръгнах от къщата ви първия път?

— Съжалявам за това, мистър Ролинс — каза Артър.

— Ти ли му се обади?

— Не знаех какво правите при нас. Казахте, че търсите Марлон, и се уплаших. Не мислех, че ще ви арестуват.

— Но ти си знаел, че той иска да убие дядо ти. И Бети.

Артър поклати глава.

— Не съм искал да причинявам зло на Бети. Исках само да накажа дядо, защото тормозеше мама. — Той се извърна към майка си. — И защото ти забрани да се виждаш с татко.

— Ненавиждам го — произнесе Сара.

Бях повече от сигурен, че за нея баща ѝ и съпругът ѝ представляваха един човек.

— Значи баща ти е убил Марлон, Тери и Гуен?

— Татко беше до къщата тази сутрин. Каза ми, че иска да говори с Гуен. Каза, че искал да я пита нещо за Бети. Поиска да я изведе до входната врата, но без мама да разбере. Но точно тогава пристигнахте вие двамата. — Артър погледна към вратата на операционната.

— Той ли уби Гуен?

Артър се втренчи право в очите ми, без да произнесе дума.

— Той искаше парите ми — обади се вместо сина си Сара. — Глупакът си мислеше, че Бети ще получи всичко. Единствената причина, поради която искаше да се ожени за мен, беше, че беше готов на всичко, само и само да забогатее. Но не можеше да получи нищо, докато баща ми не умреше.

— Значи затова е казал на Артър да разкаже на Марлон и Тери за изнасилванията. — Просто разсъждавах на глас. — Марлон обичаше Бети повече от всичко на света.

— Да — произнесоха в един глас Артър и майка му.

— А какво ще кажете за Стайлс? Защо е започнал да разправя наляво и надясно, че това е било убийство?

— Не знам.

Замълчахме.

— Извинете, вие ли сте мистър Ролинс? — Младата чернокожа жена с бебето в ръце бе застанала до мен.

— Да?

— Аз съм мисис Линкс — каза тя. — Казаха ми, че ако Сол оживее, това ще е само благодарение на вас. Казаха ми, че е спасил живота ви и че вие сте поддържали дишането му повече от половин час, докато дойде линейката.

— Не съм си гледал часовника.

Ръката ми докосна нейната. Тя я вдигна до лицето на невръстния си син. Устничките му се раздвижиха. Тъмните му черти съдържаха много малко от Сол, но при едно по-внимателно вглеждане в косичката и нослето...

— Благодаря ви — каза жената.

Отидох до телефона и набрах номера на участъка в Бевърли Хилс.

След малко успях да открия Конър. Отначало не искаше да разговаря с мен, но след като му казах, че според мен можем да пхнем на топло Стайлс, се съгласи да ме изслуша. Казах му всичко, което знаех за убийствата, включително и ролята на Стайлс в тях. Пропуснах единствено погребението на Марлон.

— Стайлс е участвал в разследването на убийството и е работил заедно с човека, когото уби днес. Ще ви изпратя копие от доклада за ареста, който е укрил преди дванайсет години. — Оставих го с тази загадка, като се надявах, че ще успее да я разгадае.

След това дойде ред на чакането. Мис Кейн и Артър си тръгнаха към полунощ, но Рита, тоест мисис Линкс, и аз чакахме до три часа, когато един лекар излезе и ни каза, че Сол преодолял първото препятствие. Ако тялото му успеело да се справи с вторичните инфекции, вероятно щял да оживее.

Откарах ги с бебето ѝ в дома им в Редондо Бийч и после потеглих по дългия път към дома си.

Отново беше ранно утро. Децата бяха в безопасност при Примо и скоро щях да си ги прибера у дома. Паричните ми проблеми още не бяха разрешени, но имах известна надежда. Вече бях абсолютно сигурен, че повече няма да се захващам с работа без редовна заплата и социални осигуровки. Бях приключил с улицата. Улицата беше за помладите.

— Добро утро, Изи. — Седеше в стола ми люлка с един грозен колт 45 калибър на коленете.

— Добро утро, Плъх.

— Днес вече трябва да убия някого, авер. Или теб и Джон, или ония момчета, дете ме изпяха.

— Никой от ония момчета не те е изпявал, Реймънд.

Плъха захлупи револвера с длан. Не можеше да се сдържи, знаех го. Имаше нужда да убие някого и щеше да убие и мен, ако нямаше кого друго.

— Човекът, който те е предал, е религиозен мъж. Научих от Фей Рабинович, че е казал, че Господ не ще го дари с покой, ако не се обади на ченгетата. Онези тримата не могат да произнесат такива думи. Можеш да се обадиш на Фей Рабинович, ако не ми вярваш. Научила го е от прокурора.

Пръстите му се свиха около дръжката на револвера и сребърното дуло се повдигна срещу мен.

— Знам кой е — произнесох три секунди преди да умра.

— Е, добре тогава. — При вестта за оцеляването ми по лицето на Плъха се изписа неподправено облекчение.

Казах му всичко, което му трябваше.

— Само позвъни на този номер и й кажи, че съпругът ѝ е болен. Така той ще остане сам и ти просто ще влезеш.

С всяка дума дълбоко в себе си се заклевах, че никога повече няма да се забърквам с проблемите на други хора.

41.

На Хесус и Перушинката им се наложи да изкарат още една седмица в дома на Примо, защото сутринта след стрелбата припаднах в предния двор. Късметлията ме откара в болницата, където ми поставиха диагноза инфекция от раната в гърба. Антибиотиците спасиха живота ми и седемте дни, прекарани по корем, ми бяха достатъчни да реша как след излизането от болницата ще си намеря работа, която да не ми позволи повече да скиторя по улиците.

Сол Линкс оживя. Жена му се грижи за него до пълното му оздравяване и той си намери работа в охраната на „Уест Банк“ в Санта Моника. От време на време се виждаме с него и Рита. Чудесно семейство.

Конър успя да събере доказателства, достатъчни, за да произнесе обвинителен акт срещу Артър Хоукс, командор Стайлс и Марлон Ейди, макар че последният не се появи пред съда. Стайлс, извършителят, отиде в затвора за престъпленията си. Глупак! Убил Тери Тайлър със собствения си пистолет. Бях сигурен, че пак той е помогнал на Хоукс да пребият Марлон до смърт.

Артър се откачи. Адвокатите му изкараха Марлон Ейди и Рон Хоукс лошите момчета.

— Тези закостенели престъпници са подвели момчето и са го шантажирали. Той обича семейството си и ако е бил наясно за зловещата същност на хората, които са го използвали, със сигурност би им обърнал гръб — заяви защитата.

Обвинението не вдигна много шум.

Съдебният процес съсипа Бети. Изправиха я пред всички и непрестанно я засипаха с въпроси дали е знаела за зловещия заговор на брат си. Накараха я да изглежда като курва, която е подлъгала Албърт Кейн.

Последните обвинения бяха използвани, за да се обяви завещанието за недействително. Калвин Ходж успя да постигне това. Той така и не беше обвинен, че е бил замесен в престъпленията. А

може би действително не бе знаел нищо. Той беше просто адвокат, опитващ се да изплава от калта. Когато обвинението го запита за връзката му със Стайлс, Ходж каза, че той е запознал Албърт Кейн със Стайлс, но че е нямал „достъп до техните взаимоотношения“.

Ходж помогна на Мофас да си възвърне бизнеса и да се отърве от Кловис. Всъщност в действителност Кловис беше човекът, изградил бизнеса. Мофас просто ѝ го отне и после се покри поради заплахите, отправени му от семейството ѝ. Цели две години се мъчехме да държим разделени Джуел и Мофас. Накрая обаче, в деня, когато тя навърши осемнадесет, те избягаха заедно.

Фрийдъм Плаза беше изкупена за градска собственост. После се откри, че почвата е неподходяща за завод за преработка на отпадъци. Земята беше продадена на „Сейв-Ко“ с Мейсън Ла Мон като управителен директор.

Наех се на работа в строителната бригада, която полагаше основите за търговския център. Никой дори и не заподозря, че аз съм човекът, добавил пясък над нормата в цимента, поради което сградата рухна само година след тържествената церемония по откриването ѝ. Никой, освен може би Мейсън Ла Мон.

Тя каза на полицията, че ѝ се обадили по телефона, че на съпруга ѝ му приляло на работа, и веднага хукнала. В края на краищата какво би могло да се случи в къщата за някакви си дваайсетина минути?

Не знам как точно се е случило. Намерили го зад дивана. Изстрелът на 45-калибровия колт направо го преобърнал.

Плъха влязъл и го попитал кой го е предал на ченгетата и Мартин му казал, че той го е направил. Казал, че Господ нямало да го дари с покой, ако премълчал. И Плъха го застрелял. Човек на шейсет години, облечен в дрехите на малко момче. Но всичко, което виждал Плъха, било мъжът, предал го на ченгетата. И го застрелял и излязъл от безлюдната къща.

Издание:

Уолтър Мосли. Черна красавица

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1997

Редактор: Иван Тотоманов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.